

ဘုန်းကြွယ်

ဟန်လှိုင်တား

စာစဉ် (၄)

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၁၄၀၀၂၀၇

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၁၆၉၀၂၀၇

၂၀၀၇ ခုနှစ်

ပထမအကြိမ်၊ ကုန်ဈေး-၅၀၀

တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေစိုင်း၊ ချိုတေးသံစာပေ
ရွှေခုံသာတေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသန်းဝင်း၊ ကျော်-ပုံနှိပ်တိုက် (၁၄၆၈၂)
၂၃၉၊ ခေမာသီလမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံခွင့်ပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်မိုး (မုံခွေး-ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀) ၄၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။



အခန်း(၁)

ချေးအောက်စွမ်းလည်း ဝါးအိမ်လေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာသောအခါ မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြလှအောင် ချေးအောက်စွမ်းက
နီကံမကောင်းစွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

"မိန်းကလေးကျန်း၊ ကျွေးစင်ဟန်ဟာ ငါ့အကြောင်းကို သိ
ဖူးပြီ။"

"သူသိတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ သူက တစ်ဆင့် နောက်
တစ်ယောက် သိသွားမှ ခုကွပ်"

"ဒါနဲ့နေပါဦး၊ အဲဒီ ဝမ်းကြယ်ယိဟာ မင်းနဲ့ မအေးဘူး မအေး
ကွဲ ညီအစ်မ ဆို"

"ဟုတ်တယ်"

"သူက မင်းကို သုတ်သင်မိသေးဖို့ ကျွေးစင်ဟန်ကို နှိပ်လိုက်
တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွေးစင်ဟန်က မင်းကို သုတ်သင်ဖို့ ဟန်ဆောင်
လက်ခံခဲ့တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ ငါ့ကိုလားအကြောင်း ကြားတာပဲ၊
မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကျွေးစင်ဟန်ကို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံရ
တာလဲ"

ထိုကားကြောင့်...

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြလှအောင် စိတ်မကောင်း ပြန်သွားကာ...

“အင်း... ဒီအကြောင်းတွေ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မရဲ့ အသက်ဟာ လူပြည်မှာ ဆက်လက်ရှင်သန် နေထိုင်ဖို့ ဆယ်တစ်လပ် လိုပါတော့တယ်”

“ဘာလဲ... ငါက တစ်နှစ်ပြည့်ရင် မင်းကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ထင်နေသလား”

ချူးဆောက်စွမ်းစား အမေးအား ကျန်းမြူးလုက ညှိုးငယ်စွာ ပြောကြားလာသည်။

“ရှင် ကျန်းမကို မုန်းနေတာဆိုတော့ တစ်နှစ်အချိန်ပြည့်ရင် ရှင်ဟာ ကျန်းမကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး... လူမုန်ရင် မဟော ကရုဏာဆိုတာ ရှိကြတာနဲ့ပဲ”

ချူးဆောက်စွမ်းစားက သူ့ရှင်တွင် ရှိသည့်အတိုင်း ပြန်ပြော လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကျွန်မ ဟိုဘက်ကမ်းကို သွားပြီး ဝမ်းကြယ်မိနဲ့ သွားရှင်းမယ်”

“ကျန်းမြူးလူ... နေပြည်တော်မှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် လှုပ်ရှားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကျွန်မမှာ နည်းလမ်း ရှိပါတယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျန်းမြူးလုက ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ ရိပ်နဲ့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါ...

ချူးဆောက်စွမ်းစားက ကပ္ပာကယာ လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျန်း မြူးလူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

“ဘာများ မှာကြားစရာ ရှိလို့လဲ”

“ကြွယ်ရီရိုင်ကို မင်းသုတ်သင်မယ်ဆိုရင် ငါ မင်းကို သတ် မော့ရဦးမယ်”

“ရှင် စိတ်သာချွေ သူ ကျွန်မကို သတ်ချင်ပေမယ့် ကျွန်မက သူ့ကို မသတ်ချင်ပါဘူး၊ သူနဲ့ကျွန်မဟာ အဆတူ မဆာကွဲ ညီအစ်မ တွေပဲ”

ထို့ကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်းစား မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလုအား စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ ဆုံးကျူးနေမိသည်။

“အင်း... ကျန်းမြူးလုဟာ စိတ်ရင်း ကောင်းစွာသားပါ၊ တစ်ခက်က သူ့ကို လုပ်ကြံချင်တာတောင် သူက တစ်ခက်သူ့ကို ညှုတ်ထောက်ထားတဲ့ စိတ်ရှိတယ်”

ထိုအချိန်တွင်...
မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလုမှာ ဝါးတော အပြင်ဘက်သို့ ထွက် နှာသွားနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဝါးတော အပြင်ဘက် ရောက်သည်နှင့် အနီရောင် အရိပ် တစ်ခုက ကျန်းမြူးလုရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကာ လမ်းပိတ်ဆိုလိုက် တော့သည်။

အနီရောင်ဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေးမှာ မျက်နှာပုံး ခွပ်ထားသည့် အတွက် သူမ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကျန်းမြူးလု မသိရချေ။

ကျန်းမြူးလုက သူ့ရှေ့မှ ရုတ်တရက် လမ်းပိတ်ဆိုလာ သောကြောင့် နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်း ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ကျန်းမြူးလုမှာ မျက်နှာပုံးခွပ်ထားသည့် မျက်လုံးငါးက အတွင်းမှ ခုခွဲတောက်ပလာသော မျက်လုံးတစ်ခုကို မသိသော်လည်း ခဗွယ် တွေ့မြင်နေရသည်။



မျက်နှာပုံးနွယ် မျက်လုံးပေါက်မှ စူးစူးတောက်ပသော မျက်လုံး
အနံ့ဖြင့် ကျန်းမြူးလှသော စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ဝတ်စုံနီ၏ လက်တွင်း
၌ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဓားရှည်မှာ နေရောင်တွင် ပြိုပြေးပြက်ပြက်
ဝင်းလက်နေတော့သည်။

ကျန်းမြူးလှကလည်း အနီရောင် ဝတ်စုံရှင် မိန်းမအား ပြန်
လည်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေး ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

အနီရောင်ဝတ်စုံရှင် မိန်းကလေးက...

“ရှင်နာမည် ကျန်းမြူးလှပဲလား”

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်မက စကားရစ်နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်
ချူးအောက်စွမ်းရဲ့ ကိုယ်ရံဇော် ဓားကညာ လူဖြူကျန်းပဲ”

ဝတ်စုံနီ မိန်းမမှာ ကျန်းမြူးလှ၏ စကားကို နားထောင်ရင်း
ခက်ထန်စွာ ပြောလာသည်။

“နင့်ပါးစပ် ဖိတ်ထားစမ်း”

ကျန်းမြူးလှက...

“မိန်းကလေးရဲ့စကားက တယ်ရိုင်းပျဲပါလား”

“ရှင်ဟာ တမင်သက်သက် လိမ်ညာ ပြောဆိုနေတာပဲ၊ ခု
ထက်ထိ ရှင်နာမည် အရင်းကို ဖွဲကွယ်နေချင်သေးတယ်နဲ့ ထုတယ်”

“ရှင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာပုံးနွယ်ပြီး သူနဲ့ ဓားပြလို လုပ်နေ
ရတာလဲ”

“ကဲ... ပြောနေကြတာပဲ၊ ရှင် ဓားဆွဲထုတ်လိုက်ပါ၊ ဒီကနေ
တော့ ရှင်ရဲ့ အသက်တစ်ချောင်း ချွေယပ်စိစေမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းကလေးက ဓားဆွဲထုတ်
ကာ ကျန်းမြူးလှအား ဝင်ရောက် ထိုးခုတ်လာတော့သည်။

ကျန်းမြူးလှမှာ ရုတ်တရက် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ချိန်မရ၍
ကနဲနဲကတန်း နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ပေးလိုက် သော်လည်း ကျန်းမြူး
၏ ဝတ်စုံမှာ တစ်ဖက်မိန်းကလေး၏ ဓားချက်ကြောင့် အနည်းငယ်
ပြတ်ကွက်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်ထိ ကျန်းမြူးလှမှာ ဓားဆွဲထုတ်သေးဘဲ ရှိနေသည်။

ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းကလေးက ကျန်းမြူးလှအား တစ်မျက်
စေ့စောင်း ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ရှင် ခုထက်ထိ ဓားမထုတ်ရင် ကျွန်မ ဒုတိယအကွက်
ထပ်တိုက်ဦးမယ်နော်”

ဝတ်စုံနီဝတ် မိန်းကလေးက စကားဆုံးသည်နှင့် သူမ၏
ဓားမှာ စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဌာန်ကိုသို့ ရွှေပတ်တိုက်နီက လာပြန်သည်။

ထိုအခါ...

ကျန်းမြူးလှ၏ ခိတ်ထဲတွင် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်လာပြီး တစ်ဖက်
လှ၏ တိုက်ကွက်သည် မိမိအား အသေတိုက်ခိုက် လာကြောင်း
သိရှိလာတော့သည်။

ထို့ကြောင့်...

ဓားဆွဲထုတ်ကာ ဝတ်စုံနီ၏ ဓားမျက်အား ပြန်လည်ခုခံ
တိုက် ခိုက်ရတော့သည်။

ထိုအခိုက်...

လူရိုက်တစ်ရိုက် ဖြန်းစဲ နောက်ရှိလာပြီး ဝတ်စုံနီ မိန်းကလေး
၏ ဓားချက်အား အပြန်ဝင်ရောက် ခုခံ တားဆီးလိုက်သည်။

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးမှာ လူရိပ်စွင်း၏ ခုခံတားဆီးချက်ကြောင့် နောက်သို့ မြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ခွာပေးလိုက်ရ၏။

အကယ်၍ ထိုလူသား ဝင်ရောက်ခုခံ တားဆီးပေးခြင်း မရှိပါက မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှမှာ ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေး၏ ဓားချက် ဖြင့် အသက်ထွက်ရမည်မှာ မလွဲချေ။

ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာသည့် လူငယ် ယောက်ျားပျိုမှာ စုပ်ရည်တည်ကြည် နံ့ညားနော့နော့သော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူမှာ တခြားသူမဟုတ်၊ ဇောဇောက မိမိက အသေလုပ်ကြံ တိုက်ခိုက်လိုက်သော ကျွေးစင်ဟန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်...

ကျွေးစင်ဟန်၏ တစ်ကွက်တည်းသော တားဆီးချက်ဖြင့် ဝတ်ရုံနီ မိန်းကလေးမှာ နောက်ဆုတ် သွားရသည့်အတွက် ကျွေးစင်ဟန်၏ သိုင်းပညာ ဖြင့်မားနက်၍င်းကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးအား ပြောဆိုတောင်းပန်လာ၏။

“အခုလို ဝင်ရောက်တားဆီး လိုက်တာကို မိန်းကလေး စိတ်မရှိပါနဲ့။”

“ဒါနဲ့ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဘာများ တော်စပ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှ မတော်ပါဘူး။”

“ဘာမှာ မတော်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ကာကွယ်ပေးနေရတာလဲ”

“ကျုပ် လမ်းကြွေတာနဲ့ မမြင်မတော်သလို ခုလိုဝင်ရောက် ကူညီခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးမှာ ကျန်းမြူးလှနှင့် ကျွေးစင်ဟန်တို့အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နောက်ထပ် တွေ့ကြသေးတာပေါ့။”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုယ်တော့ပညာ အသုံးပြုကာ ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ မြှေလွှားထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေး၏ ကိုယ်တော့ပညာမှာ အတော်ကောင်းမွန်လှသည်။ ကျွေးစင်ဟန်က သူမထက် ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိသွားပြီး ဓလေ့မှ ဟန်တားထားလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး ခဏနေပါဦး။”

“ဘာကိစ္စနဲ့ စွင့်က ကျွန်မကို တားဆီးနေရတာလဲ”

“ခုနက မိန်းကလေး တိုက်ခံတဲ့ မိန်းမပျိုဟာ ဘယ်သူ့အယ်ဝါဆိုတာကော သိရဲ့လား။”

“သိတာပေါ့။”

“ကျုပ်အထင်တော့ မင်းမသိဘူးလို့ ထင်တယ်။ သူဟာ ဧကစုစီနန်းနဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်လေး ချွေးဆီမှာ ဓားကညာအဖြစ် ကာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ နောက်ဆုံး ဓားကညာစင်ပါ။ ဧကစုစီနန်းဟာ သိုင်းလောကကို ဦးဆောင်နေတဲ့အတွက် မင်း သူ့ကို သတ်လိုက်ရင် ဧကစုစီနန်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်။ ဧကစုစီနန်း အကြောင်းလဲ မင်း သိမှာပါ။”

ဝတ်ရုံနီမိန်းကလေးမှာ ကျွေးစင်ဟန်၏ ဧကအကိစ္စအရာမခိုက်သော ပုံစံဖြင့် ဘုဆတ်ဆတ် ပြောလာသည်။

"ဒီအတိုင်းမှန်ရင် ရှင်ဟာ ဧကဂ္ဂုဏ်နန်းကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ လုပ်နေတဲ့သူပဲ ဖြစ်မယ်"

"ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ခု ငါ ပြောနေတဲ့ ဧကကားတွေဟာ မင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့ပဲ"

"မလိုပါဘူး"

ဝတ်ရုံနဲ့ မိန်းကလေးက လေသံပြတ်ဖြင့် ပြောဆိုထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ထိုအခိုက်...

လူရိုက်တစ်ရိုက် ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး ဝတ်ရုံနဲ့ မိန်းကလေး ဈေ့သို့ လမ်းပိတ်ဟန့်တားလာသည်။

"မိန်းကလေး၊ ရပ်နေလိုက်ခမ်း"

ထိုလူရိုက်မှာ တခြားလူမဟုတ် ဧကဂ္ဂုဏ်နန်း၏ လက်ထောက် နန်းရှင်လေး ချူးအောက်စွမ်းပင် ဖြစ်သည်။

ချူးအောက်စွမ်း၏ နောက်တွင် ဓားကညာလေးဦးက ထက် ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာကြသည်။

ကျွေးစင်ဟန့်နှင့် ဝတ်ရုံနဲ့ဝတ် မိန်းကလေးတို့ ဧကားပြော ဆိုနေစဉ် မိန်းမမျိုးလေး ကျွန်းဖြူလှက ချူးအောက်စွမ်းထံ သွား ရောက်သတင်းပို့ပြီး ယခုကဲ့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဝတ်ရုံနဲ့ဝတ် မိန်းကလေးအား မေးလာ ဖြစ်သည်။

"မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့ ကျွပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော် ဓားကညာကို လုပ်ကြံရတာလဲ"

ဝတ်ရုံနဲ့ဝတ် မိန်းကလေးက ချူးအောက်စွမ်း၏ အမေးအား

လုံးဝမပြကြားခြင်း မရှိဘဲ နောက်သို့သာ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာ မျှားနေသည်။

ထိုအခါ...

ဓားကညာ ရူဟိုလှုံက ဝတ်ရုံနဲ့ မိန်းကလေး တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာနေသည့် နောက်ကျောဘက်ဆီသို့ နိပ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားကာ ပိတ်ဆို့ဟန့်တား ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ချူးအောက်စွမ်းမှာ သူ၏ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုလေးကို ဓားအိမ်တွင်းမှ ရွပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့သည်။

ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုမှာ ဓားအိမ်တွင်းမှ ထွက်လာသည် နှင့် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ အရောင်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ ဝတ်ရုံနဲ့ဝတ် မိန်းကလေးမှာ လွှင့်မြန်သွက်လက်ခွာ ချန်ဂုမ်းမြစ်ထဲသို့ ဖုန်စင်းထွက်မပြေး သွားတော့သည်။

ရေကူးကျွန်းကွေ့သော ကျွန်းဖြူလှက မြစ်အတွင်းသို့ ခုန် အင်းလိုက်ပါမည်အပြု ကျွေးစင်ဟန့်က လှမ်းအော်ဟန့်တားလိုက် သည်။

"မိန်းကလေး၊ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့၊ သူ့ကို အတင်း အဓမ္မ လိုက်ဖို့လည်း မလိုတော့ပါဘူး"

ကျွန်းဖြူလှမှာ ကျွေးစင်ဟန့်ကို တခုတည်း လှမ်းကြည့်ကာ ရေကူးပြောဆိုလိုက်သည်။

"ကျွေးစင်ဟန့်... ရှင်ဟာ လူကောင်း အလုပ်လည်းလုပ်တယ်၊ လူမျိုး အလုပ်လဲ လုပ်တယ်၊ ရှင် ဘယ်လို လမ်းမျိုးလဲ"

၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျွန်းစင်ဟန်က ကျွန်းခြူးလူအား လေသံမာမာဖြင့် ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်၏။

“မိန်းကလေး...စောစောတုန်းက မင်း ငါ့ကို လုပ်ကြံခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခုနက ငါမကယ်လိုက်ရင် မင်းသေတာ ကြာလှပြီ၊ ငါဟာ ချွေးဆောက်ခွမ်းရဲ့မျက်နှာ ထောက်ပြီ၊ မင်းကို ကယ်တင် လိုက်တာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလူက လှောင်ရယ် ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ နန်းစင် လေးက ကျေးဇူးတင်စဉ်းမှာပေါ့”

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ မနေသာတော့ဘဲ ကျွန်းခြူးလူအား လေသံ မာမာဖြင့် ဟန်တားပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး မင်း ကျွန်းစင်ဟန်ကို မပိုမသေ မပြောနဲ့၊ နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း၊ ကဲ...အစ်ကိုတော်ကျွန်း၊ ဖောဖောက ကျွပ်ရဲ့ ဓားကညာအသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်စား ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ပြောပါရစေ”

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလူအား ငေါက်ခမ်း ပြောဆိုရင်း ကျွန်းစင်ဟန်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်က မောင်းခါယမ်းပြရင်း...

“ညီတော်ချွေး...ကျွပ်ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုဘူး၊ ကြည့်ရတာ ကျွန်းခြူးလူရဲ့ သွေးလာလုပ်ရုံမျှကို သိုင်းလောကသား တော်တော် များများက သိနေကြသလိုပဲ၊ အခုလည်း သူ့ကိုလာလုပ်ကြံတာ

မာန်လှိုင်းစား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၅

အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေလို့ ဖြစ်မယ်၊ ဒီအတွက် ညီတော်ချွေး သတိပိုမယ ထားနေပါ”

ကျွန်းစင်ဟန်၏ စကားများမှာ ချွေးဆောက်ခွမ်းနှင့် မိန်းမ ပျိုလေး ကျွန်းခြူးလူတို့ ဆက်ဆံရေး အခြေအနေကို သိရှိနေသည့် လေသံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

“ခုလို သတိထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်းခြူးလူ ကို ကျွန်တော် အနားက တစ်လမ်းမကွာ ထားမှာပါ”

“ခဲခါအကောင်ဆုံးပဲ၊ ကဲ...ကျွပ်လဲ သွားတော့မယ်”

“အစ်ကိုကျွန်း စောနေပါဦး၊ ခုနက ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေး မဟာ ကယ်သလဲ”

“အင်း...ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးရဲ့ ဓားပညာဟာ အတော့် ကို ထက်မြက်တာပဲ၊ အတွင်းအားလည်း မဆိုးဘူး၊ ကျွပ်တောင် အတွင်းအားအပြည့်နဲ့ သူရဲ့ ဓားချက်ကို နှစ်ကာကွယ်လိုက်ရတယ်၊ တကယ်လို့ ရေစဉ်းတိုက်မယ်ဆိုရင် လွတ်မယ်တောင် မထင်ဘူး”

ကျွန်းစင်ဟန်၏ စကားများကို ကြားရသောအခါ ချွေးဆောက် ခွမ်း အတော်အံ့ဩသွားမိသည်။

“ဟင်...သိုင်းလောကမှာ ဒီလောက် အသက်ငယ်ငယ် ရွယ် ရွယ်နဲ့ အခွမ်းတက်ကို ဒီမိန်းမပျို သိုင်းသမားလေးတွေ ရှိနေတာ အတော့်ကို အံ့ဩစရာပဲ၊ သူ့ရဲ့မျက်နှာကိုကော မြင်ဖူးသလား”

“မမြင်ဖူးဘူး၊ သူ့...အကောင်နီကဲ့သို့ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ ကြည့် ရတာကတော့ ဒီမိန်းကလေးဟာ ကျွပ်နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖူး ပုံလိုလို ပဲ၊ ဒါကြောင့် မျက်နှာဖုံးခွပ်ပြီး သူ့ရုပ်ကို ကာကွယ်တာ ဟာ မြစ်မှာ ပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ရောက်မှာလည်း အတော်ကွမ်းကျင်နေပုံပဲ။ ကျွန်မနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ရင်တောင် မတိမ်၊မံယိမ်း လောက်ပဲရှိမယ်။ သိုင်းလောကမှာ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ မကြားမိဘူး”

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြူးလုက သူ၏ ထင်မြင်ချက်အား ဝင်ရောက်ပြောဆိုလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်...

ကျွေးခင်ဟန်နှင့် ချွေးအောက်စွမ်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း မြစ်ကမ်းရှိရာသို့ ယှဉ်တွဲလျှောက်လှမ်း ထွက်လာခဲ့သည်။

မြစ်ကမ်းဘေးရှိ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား ခုန်လွှားတက်သွားပြီး အသားအယာ ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

ကျောက်တုံးပေါ် ထိုင်မိကြသောအခါ ကျွေးခင်ဟန်က ချွေးအောက်စွမ်းအား မေးလာသည်။

“ညီတော်မျှား မင်း ငါ့ကို ဘယ်လို သုံးသပ်မိသလဲ”

ကျွေးခင်ဟန်၏ အမေးကို ချွေးအောက်စွမ်းမှာ မည်သို့ပြန်လည် ပြောဆိုရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

အစ်ကိုတော်ကျွေး ခင်ဗျားရဲ့အမေးကောင်းကို ကျွမ်းက ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမလဲ”

“ငါ့အနေနဲ့ကတော့ ညီတော်မျှားရဲ့ အသိုက်အဝန်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိုးရိမ်နေမိတယ်။ ခုခုက မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြူးလုကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တဲ့ ကိစ္စဟာ ညီတော်မျှားကို ထိပ်တိုက်ရည်ရွယ်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်းမြူးလုကို လုပ်ကြံတာက ကျွပ်နဲ့ ဘာများ ပတ်သက်နေလို့လဲ”

အမှန်တွင်မူ ချွေးအောက်စွမ်းသည် ကျွေးခင်ဟန်၏ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောဆိုလာသမျှကို နားလည်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ချွေးအောက်စွမ်းကပင် ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“သိုင်းလောကထဲက ဝတ်နံနီဝတ် မိန်းကလေး ထွက်ပေါ်လာတာဟာ ညီတော်အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမ္မာတစ်ခု လိုလာရသလိုပဲ”

“ဒီမိန်းကလေးအတွက် ညီတော်မျှား စိုးရိမ်စရာ မလိုပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ မိန်းကလေးဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ရေပိုင်းစရာ ကုန်းပိုင်းပါ ကျွမ်းကျင်နေတယ်။ ဒီလိုသိုင်းသမားမျိုးဟာ သိုင်းလောမှာ သိပ်မရှိဘူး။ ဒီအတွက် အစ်ကိုတော်ကျွေးက ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခုံစမ်းပေးပါ”

“စိတ်ချ ကျွပ် ကူညီခုံစမ်းပေးမယ်။ သတင်းရတာနဲ့ ချက်ချင်း လာပြောပဲ”

နှစ်ယောက်သား အခြားအကြောင်းအရာ အနည်းငယ် ဆက်လက် ဆွေးနွေးပြီးသည်နှင့် ကျွေးခင်ဟန်က ချွေးအောက်စွမ်းအား နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထို့နောက်...

ချွေးအောက်စွမ်းနှင့် စားကညာသုံးခေတ်တို့ ဝါးတော့အတွင်းရှိ ဝါးအိမ်လေးရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြသည်။

ဝါးတောအစပ် ရောက်သည့်အခါ မိန်းမလေး ကျန်းမြူးလှက
ဝါးတောအတွင်း မဝင်သေးဘဲ ဈေးအောက်ခွမ်းအား စကားပြောဆို
လိုသည့် အရိပ်အယောင်များ ပြသလျက်ရှိ၏။

စားကညာ သုံးဖော်တို့ကလည်း အရိပ်အမြည်ကို အကဲခတ်
ကာ တံဆိပ်အတွင်း ဝင်ရောက်သွားကြ၏။

ဈေးအောက်ခွမ်းက ဝါးတောအပြင်ဘက်တွင် နေခဲ့ပြီး ကျန်း
မြူးလှနှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေး နေကြသည်။

“ဈေးအောက်ခွမ်း... ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိ
နေတယ်။ ခုနက ကျွေးခင်ဟန် ခိုနေလို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မ
မလွယ်ဘူး။ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိနေ
တယ်”

ထိုစကားကြောင့်...

ဈေးအောက်ခွမ်းက သိချင်စောလေသဖြင့် ခပ်လောလော
ပြန်မေးလာသည်။

“သူဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ ပြောလိုက်ရင် ရွတ်လည်း သိမှာပါပဲ”

“ဖြန်ဖြန်ပြောပါ။ သူ ဘယ်သူလဲ၊ ငါ့အထင်တော့ အဲ
မိန်းကလေးဟာ ငါ့အသိအကျွမ်းထဲက ဖြစ်ရမယ်လို့ ငါထင်နေတယ်။

“ဒီကိစ္စဟာ ရှင်နဲ့ အသက်အန္တရာယ်တော့ ကျန်မရဲ့အသက်
အန္တရာယ်ပါ။ ပတ်သက်နေတယ်။ ခိုပြီးအန္တရာယ် ရှိနေတာကတော့
ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ထိခိုက်နေတာပဲ။ ကျွန်မ ဖွင့်ဖြေ
လိုက်ရင် ရွတ်ငြိမ်းငြိမ် နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ထိုအခါ...

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ အောင့်အည်းသည်းခံ မနေနိုင်တော့ဘဲ
လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဖြန်ဖြန်ပြောခမ်းပါ”

“အဲဒီဝတ်စုံနဲ့ မိန်းကလေးဟာ စကရစ်နန်းစင် သောင်းစေ

နဲ့ ဩစာအဖို့နဲ့အဝါကို တစ်ဆင့်လွှဲယူ အသုံးပြုနေတဲ့ နဂါးစား
ကညာစင် ချီလိုချန်ပဲ”

နဂါးစားကညာစင် ချီလိုချန်ဟူသော နာမည်ကိုကြားလိုက်
ရသောအခါ ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးကျယ်သွား
ရတော့သည်။

သူ နားကြားပင် မှားမိလေသလားဟု ထင်လိုက်မိ၏။

တကယ်တမ်းတွင်မူ သူ့နားကြားမှားခြင်း၊ မဟုတ်ပေ။ မိန်း
မလေး ကျန်းမြူးလှ ပြောလာသောသူမှာ စကရစ်နန်းစင် စားကညာ
စင်ဟောအနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ နဂါးစား ကညာစင် ချီလိုချီနပ်
ပင်ဖြစ်သည်။

“ဈေးအောက်ခွမ်း ဒီလို ရေစီးသန်ပြီး လှိုင်းထန်တဲ့မြစ်ထဲကို
မှားလာနိုင်တဲ့သူဆိုလို့ သိပ်များများ စားစား မရှိဘူး။ နှစ်ဦးပဲ
ရှိတယ်။ တစ်ဦးက ချီလိုချီနပ်၊ နောက်တစ်ဦးကတော့ ကျွန်မပဲ”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို သုတ်သင်ဖို့ ကြံရတာလဲ”

ကျန်းမြူးလှက ခေါင်းခါယမ်းပြပြီး...

“ကျွန်မလဲ ဒီအတွက် နားမလည်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်”

“ခါနဲ့ နေပါဦး။ ဝတ်စုံနဲ့ဝတ် မိန်းကလေးဟာ ချီလိုချီနပ်
ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်ရသလဲ”

“ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်တယ်လို့တော့ ကျွန်မ တပ်အပ်သေချာ မသိပေမယ့် ချန်ငှမ်းဖြစ်တဲ့ နုနံဆင်းထွက်ပြေး သွားနိုင်တဲ့သူဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကလို့ပြီး တခြားဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အေး...ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်က ငါ့ကို ပြောခဲ့တာပေါ့၊ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ဓားပညာဟာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တယ်၊ သူတောင် ရေရှည်တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် မလွယ်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို ဟို ကျွန်တို့ ဓားကညာသုံးဦး မသိစေနဲ့ ငါ ခုက်ခင်း ဟိုဘက်ကမ်းကို လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလဲ၊ ရှင်က သူ့ကို သွားရှာမလို့လား၊ ဒီလို စိတ်အလေးတကြီး မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်းကို ရွာကြရမယ်”

ကျွန်းခြူးလု၏ စကားများမှာ ချူးအောက်စွမ်းအတွက် ခိုးစိကြောင့်ကြမှုများ ပါဝင်ရောစွက်နေလေသည်။

“ငါ သူ့ကို သွားရှာမယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုငါ မသတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ငါ့ကို သူက ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး၊ ဒီဗိုလ်ချုပ်ဟာ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ ရှင်ကိုဖြတ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း သိသွားလိမ့်မယ်၊ ချူးအောက်စွမ်း စဉ်းစားတွေးတောရ ပြန်သည်။

“အင်း...ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်သောင်စေရဲ့ လှယ်မကညာပဲ၊ သူဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ အချိန်အဝါဩဇာကို ယူနေတာပေါ့ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ လက်ထောက်တစ်ဦးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့များ ဗိုလ်ချုပ်က ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ မသိဘူး”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ လုပ်ရားမှုနှင့် လုပ်ဆောင်ပုံများကို သဘောမပေါက်နိုင်ဘဲ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေမိသည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလုမှာ ချူးအောက်စွမ်း စဉ်းစားနေသည်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆက်လက် ပြောဆိုလာသည်။

“ချူးအောက်စွမ်း ရှင် ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ကျွန်မ အတပ်ကြော့ရရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သောင်စေရဟာ ရှင်ကို သံသယဝင်ပြီး ယုံကြည်မှု မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်းခြူးလု...မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ငါ့ကို မောက်ပြန်တယ်ထင်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကို ရင်ဆိုင်နိုင်လို့က်တာ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့ဟာ အဆိုးဆုံး အခြေအနေကို မတွေးတော စဉ်းစားသင့်တာပေါ့၊ တကယ်တော့ ကျွန်မက ရှင်ကို အကူအညီ ပြည့်ဆည်းပေးနေတာ သိသွားပြီး ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို သုတ်သင်မိဦးတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကျွန်းခြူးလု၏ စကားများကို နားထောင်ရင် မခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြကာ...

“မင်း ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းနဲ့ငါ မနွဲ့နွဲ့တော့ဘူး၊ မင်းအသက်ဟာ ငါ့အသက်ဖြစ်သလို ငါ့အသက်ဟာလည်း မင်း အသက်ပဲ”

ဤသို့ဖြင့်...

နှစ်ယောက်သား ချန်ငှမ်းဖြစ်ကမ်းရှိရာသို့ ယှဉ်တွဲလျှောက်လှမ်းလာကြပြန်သည်။

လမ်းစုလတ်တွင် မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လှက ချွေးအောက်
စွမ်းအား မေးခွန်းတစ်ခု မေးလာသည်။

“မနေ့ညက ရှင် ဘယ်ကိသွားနေတာလဲ”

“မနေ့ညက ပန်းပေါင်းတစ်ရာကိုထားချုပ် ယွင်ကြွယ်ထောက်
ရောက်လာတယ်”

“ရှင်တို့ ဘာတွေပြောကြသေးလဲ”

ကျွန်းမြို့လှ၏ အမေးစကားကို ချွေးအောက်စွမ်းမှာ မနှစ်
မို့သော အမူအရာဖြင့် ငေါက်ငမ်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ မဆိုဘူး”

နှစ်ယောက်သား မြစ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကူးတို့
လှေတစ်စီး အသင့်တွေ့၍ လှေပေါ်တက်မည် အပြုတွင် အဝေး
တစ်နေရာမှ ကျွေးစင်ဟန် လက်ကပြနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့်
နှစ်ယောက်သား လှေပေါ်မတက်ဖြစ်ကြတော့ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်၏ လှေ သူတို့အနား ရောက်လာသည်
အထိ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြသည်။

ကျွေးစင်ဟန်၏လှေမှာ မကြာမီပင် ချွေးအောက်စွမ်းတို့ ရှိနေ
သည့် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက ကျွေးစင်ဟန်အား အရေတကြီး လှမ်းမေး
လိုက်၏။

“အစ်ကိုတော်ကျွေး ဘာများ သတင်းရခဲ့သေးလဲ”

ချွေးအောက်စွမ်း၏ အမေးကို ကျွေးစင်ဟန်က ရုတ်တရက်
မပြေသေးဘဲ အနားတွင်ရှိနေသည့် မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လှအား
တစ်မျက် ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လှကလည်း ကျွေးစင်ဟန်၏ အရိပ်
မမြည်ကို နားလည်သည့်အလား သူတို့နှင့် ခပ်ဝေးဝေး တစ်နေရာ
သို့ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ကျွေးစင်ဟန်က ချွေးအောက်စွမ်းအား တစ်လုံးစွင်း
မပြောဆိုလာသည်။

“ချွေးအောက်စွမ်း... မင်းဟာ ဧကရစ်နန်း လက်ထောက်
နန်းရှင်လေးအဖြစ် တည်မြဲတော့မယ် မဟုတ်ဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်၏ စကားမှာ စောစောက မိန်းမပျိုလေး ကျွန်း
မြို့လှ ပြောခဲ့သည့် စကားများနှင့် တိုက်ဆိုင်မှုရှိပြီး တည်နေကြောင်း
သိလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ စောစော သိခဲ့ရသော စကားအတိုင်း
ကျွေးစင်ဟန်အား ပြန်လည်ပြောဆို လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကျွေး... ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးဟာ ဧကရစ်နန်းရဲ့
နဂါးစားကညာစင် ချီလိုချွန် မဟုတ်လား”

ထိုအခါ...

အံ့သြသွားရသူမှာ ကျွေးစင်ဟန် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ညီတော်ချွေးရဲ့ နန်းတွင်းက ချီလိုချွန်ပဲ”

“အဲဒီသတင်း မှန်ကန်ရဲ့လား”

“မှန်ကန်ပါတယ်၊ ဒီလို လှိုင်းကြီးလေကြီးထဲ သွားလာနိုင်ဟု
လူဟာ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က ချီလိုချွန်ဖြစ်ပြီး ကွန်
တစ်ယောက်က ကျွန်းမြို့လှပဲ၊ စွင်းစွင်း ပြောရရင် ဂိုဏ်းချုပ်
ယောက်မေရကိုတောင် ညီတော်ချွေး သတိထားရသောမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ...

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ မိမိအပေါ် မဆိုးကြောင်း ချူးဆောက်ခွမ်း နှိပ်စားသိရှိလိုက်သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်က ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ညီတော်ချွေး ... ငါက စိတ်မြန်လက်မြန် ချီတဲ့သူပါ။ အမှား အယွင်းရှိရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်း ငါ့ကို ဘာမှာမှောင်သေးသလဲ။ အကူအညီလိုရင် ငါ အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးပါ့မယ်”

ထိုစဉ် ...

အဝေးတစ်နေရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားသော မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြို့လူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ ချူးဆောက်ခွမ်းအား အရေး တကြီး ပြောဆိုလာသည်။

“ချူးဆောက်ခွမ်း ... ရင်တိုနှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်လာခဲ့ပါ။ ဟိုရွှေ့နားမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သေဆုံး နေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ...

ချူးဆောက်ခွမ်းနှင့် ကျွန်းစင်ဟန် အပါအဝင် ကျွန်းမြို့လူတို့ သုံးယောက်သား နေရာမှ အလျင်အမြန် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ မှန်ပေသည်။

ချန်ဂွမ်းမြစ်၏ သေးသယ်ကျဉ်းမြောင်းသော နှောင်းလက် တက်ကလေး တစ်ခုအတွင်း ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းမပျို သေဆုံးနေ ကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

သို့သော် ထိုဝတ်ရုံနီ မိန်းကလေးမှာ နဂါးစားကညာစင် ချီလိုချွန် ဟုတ်မဟုတ် မသိရသေးချေ။

မိန်းမပျိုလေး၏ မျက်နှာပုံးအား ချူးဆောက်ခွမ်းက ဆွဲခွတ် ကြည့်ရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ် ...

မားတစ်လက်က ချူးဆောက်ခွမ်း၏ လည်မျိုဆီသို့ ရုတ် တကမျက် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အမှန်တွင်မူ ဝတ်ရုံနီမိန်းကလေးက ဤကဲ့သို့ သေချင်ဟန် စကောင့်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့သဖြင့် သူ့မျက်နှာပုံးကို ဖွင့်ကြည့်ရန် ချူးဆောက်ခွမ်း ဟန်ပြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံနီမိန်းကလေး၏ မားဖျားက ချူးဆောက်ခွမ်း၏ လည်မျို နှင့် တစ်လက်မမျှအလိုတွင် ချူးဆောက်ခွမ်း ကမန်းကတန်း နောက် ပြန်ချုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ကျွန်းစင်ဟန်၏ သံမဏိ ယပ်တောင်က ဖြတ်ခနဲ မားစွည်ကို ချိတ်ချလိုက်သည်။

အမှန်တွင်မူ ...

ကျွန်းစင်ဟန်က ဝတ်ရုံနီမိန်းကလေးအား မသတ်လို၍ သံမဏိ ယပ်တောင်ကို ဝတ်ရုံနီမိန်းကလေး၏ လည်ပင်းအား ချိန်ဇွယ်ထားရာ မှ လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ မားဦးကိုသာ ချိတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေး၏ မားထိုးချက်ကလည်း လျင်မြန် လှနိုးသည်။ ထိုအတူ ကျွန်းစင်ဟန်၏ သံမဏိယပ်တောင် ချိတ်ချက် ကလည်း လျင်မြန်သွက်လက် လှနိုးသည်။

သို့သော် ...

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေး၏ မားထိုးချက်က အနည်းငယ် ပိုမိုစောသွားသဖြင့် ချူးဆောက်ခွမ်း၏ ပန်းသားအတွင်းသို့ အနည်း ငယ် ထိုးမိသွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ...

ချူးအောက်စွမ်းက သံမဏိယပ်တောင်ဖြင့် မိန်းကလေး
စားကိုင်းလက်အား ဆတ်ခနဲ ခိုက်ချလိုက်ရာ မိန်းကလေးမှာ ရေထဲ
ပြန်ကျသွားတော့သည်။

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေး ရေထဲပြန်မကျမီအတွင်း လမ်းမှ
လတ်အရောက် ကျွေးခင်ဟန်၏ ညာခြေထောက်ကို ပြတ်၍ ဝှေ့ယမ်း
ခုတ်ထည့်လိုက်သည်။

ကျွေးခင်ဟန်က လှုပ်တစ်ပြက် ယပ်တောင်ဖြင့် မိန်းကလေး၏
စားရည်ကို ခံဆောင်မယ်ထုတ်လိုက်လေရာ မိန်းကလေး၏ စားရည်
မှာ လက်တွင်းမှ လွတ်ထွက်သွားပြီး ပြေပေါ်ခိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း...

ကျူးခင် ဟန်၏

သံမဏိယပ်တောင်

ထိပ်ဖျားကမိန်းကလေး၏ ထုံကျဉ်ကြောကို ထိုးထောက်မိလျက်သား
ဖြစ်သွားသဖြင့် ဝတ်ရုံ နီဝတ် မိန်းကလေးမှာ ရွံ့ရေထဲသို့
မလွှပ်မယှက် လဲကျသွားတော့ သည်။

ကျွေးခင်ဟန်၏ တိုက်ချက်မှာ လှုပ်စီးပျက်သည်အလား လျှင်
မြန်သွက်လက် လွန်းလှသဖြင့် ချူးအောက်စွမ်းအဖို့ အံ့သြယူရ
လောက်အောင် ငေးငိုင်းကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခါမှ...

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှက ခိုးရိုမိတကြီး လေသံဖြင့် ချူး
အောက်စွမ်းအား မေးလာသည်။

"ဘယ်ရာ အတော်များသွားသလား"

"မများပါဘူး၊ အပေါ်ယံကိုပဲ ရှုပ်ထီသွားတာပါ၊ ကိစ္စမရှိ
ပါဘူး"

ကျန်းမြူးလှက ပြေပေါ်တွင် လဲကျနေသော ဝတ်ရုံနီ မိန်း
ကလေးအား တစ်မျက်စူးစိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် လှမ်း
မေးလိုက်သည်။

"တာဖြစ်လို့ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးကို လုပ်ကြံရတာလဲ"
မကားဆုံးသည့်နှင့် ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာဖုံး
ကို ကျန်းမြူးလှက ဆွဲစွတ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ် ချူးအောက်စွမ်း
က မျက်နှာပြဲပြီး ဟန့်တားလိုက်၏။

ကျန်းမြူးလှမှာ ချူးအောက်စွမ်း၏ ဟန့်တားမှုကြောင့် မကွေ
မနပ် ဖြစ်လွှားပြီး ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးအား ဆက်လက် ပြောဆို
လာသည်။

"မိန်းကလေး ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားရတာလဲ၊
မျှ မှုတ်ဆိုးနေလို့လား"

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးမှာ လုံးဝပြန်လည် ပြေကြားခြင်း
မရှိပေ။

ထို့ကြောင့်...

ကျန်းမြူးလှ၏ ခိတ်ထဲတွင် မခံမခံသော ဖြစ်နေ၏။

အကယ်၍...

ချူးအောက်စွမ်းသာ ဤနေရာတွင် မရှိခဲ့ပါက ဝတ်ရုံနီဝတ်
မိန်းကလေးအား အသေသတ်မိပေလိမ့်မည်။

ကျန်းမြူးလှကား ဒေါသခိတ်အား မနည်းပင် မျှီသိပ်နေရင်း
ထိုစဉ်...

ချူးအောက်စွမ်းက ဝတ်ရုံနီ မိန်းကလေးအား ကြည့်ရင်း
မေးလာပြန်သည်။

“မိန်းကလေး... မင်းဘာဖြစ်လို့ သေချင်ယောင် ဆောင်နေရတာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါ ဘာရန်ကြီးရှိလို့လဲ”

မျှော်ဆောက်စွမ်း၏ အမေးကိုလည်း ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးက ပြေကြားခြင်း မပြုပေ။

မျှော်ဆောက်စွမ်းမှာ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ထပ်မံမေးလိုက်ပြန်သည်။

“ဟိတ်... မိန်းကလေး၊ မင်းဆွဲအ နေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် နားမကြားလို့လား”

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးမှာ ယခုထက်ထိ ပြန်လည်ပြေကြားခြင်း မရှိချေ။

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေး၏ မထုံတက်သေး ပြုမှုပုံကြောင့် ကျန်းခြေလူအဖို့ သည်းခံအောင့်အည်း မနေနိုင်တော့တဲ့ မျှော်ဆောက်စွမ်းအား ကြားဝင်ပြောဆို လိုက်တော့သည်။

“အစ်ကိုမျိုး ဒီမိန်းမကို ကျွန်မလက်ထဲ အခုချွန်ချင်း အပ်လိုက်စမ်းပါ၊ စကားမပြော ပြောအောင် ကျွန်မ လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“ဒီနေရာမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရှိနေတယ်၊ နင် နောက်ဆုတ်နေပါ”

မျှော်ဆောက်စွမ်း၏ စကားအား ကျန်းခြေလူ မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းမအား စူးစူးရှရှကြည့်ကာ အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

မျှော်ဆောက်စွမ်းက ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းမကို ဆက်လက်မေးပြန်သည်။

“မိန်းကလေး မင်းနာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းမလျှို့ဝှက်မှ တုံ့တိုဘာသာ တိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။

ထိုအခါ... မျှော်ဆောက်စွမ်းက ကျွေးစင်ဟန်အား ကြည့်ကာ...

နောင်တော်ချိုး... ခင်ဗျားရဲ့ သံမဏိ ယပ်တောင်ကြောင့် ဒီမိန်းကလေး မူးနေနေသလား မသိဘူး”

မျှော်ဆောက်စွမ်းမှာ ဝတ်ရုံနီ မိန်းကလေးက တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မရှိသည့်အတွက် ကျွေးစင်ဟန်၏ သံမဏိယပ်တောင်ချက်မီကာ မူးနေနေပြီထင်၍ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်က မျှော်ဆောက်စွမ်းအား ခပ်အေးအေးဖင် ပြန်လည်ပြောဆိုလာသည်။

“ညီတော်မျိုး၊ ငါ့ရဲ့လက်ဆံ ငါသိတယ်၊ ဒီမိန်းကလေးဟာ အလကားသက်သက် အယောင် ကန်းယောင် ဆောင်နေတာ”

“အစ်ကိုတော်ကျိုး၊ မိန်းကလေးရဲ့ သွေးကြောကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး အသက်တစ်ချောင်း လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

မျှော်ဆောက်စွမ်း၏ အလွယ်တကူ လွှတ်ပေးရန် ပြောဆိုလာသည့်စကားကြောင့် ကျွေးစင်ဟန်မှာ မကျေမနပ် ပြန်ပြောလာသည်။

“ဒီမိန်းကလေးက သေချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လုပ်ကြံတဲ့ အပြစ်ဟာ သိုင်းလောကမှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ အပြစ်ပါ၊ ခုထက်ထိ ညီတော်ချိုးရဲ့ ပန်းမှာ သူ့ဇားဒဏ်ရာ ရှိနေသေးတယ်၊ ဒီတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်လွှတ်နိုင်မလဲ”

“အစ်ကိုတော်ကျိုး၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အခွင့်အရေး မေးလိုက်ပါ၊ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့သိုင်းဟန်တွေ ဖျက်ဆီး

ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် သူ ဘယ်ကျွန်ုပ်မှာလဲ၊ နောက်ထပ် ဆယ်တစ်လ အတွင်း သူက ကျွပ်ကို လာရှုပြီး သတ်ရင်လဲ အဲဒီအချိန်ကျမှ သူ့ကို ကျွပ် သုတ်သင်ရင်လဲ နောက်မကျသေးပါဘူး။ ဒီတော့ အစ်ကိုကျွေးက သူ့ရဲ့သွေးကြောကို ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ။”

ဤတုံ့သို့ ဈေးဆောက်စွမ်း၏ စိတ်သဘောထား မွန်မြတ်ပုံကို ကျူးစင်ဟန်မှာ စိတ်တွင်းမှ ချီးကျူးနေပါသည်။

“ညီတော်ဈေး၊ မင်းကိုငါ ချီးကျူးလေးစားပါတယ်၊ မင်းပြော တဲ့အတိုင်း၊ ငါ သူ့သွေးကြော ပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးအား ကျူးစင် ဟန်က သွေးကြောပြန်ဖွင့် ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးမှာ သွေးကြောပြန်ဖွင့်သွားပြီ ဖြစ်၍ ရုတ်တရက် လဲကျနေရာမှ ဆယ်ပေကျော်ကျော်ခန့် ခုန်တက်လိုက် ပြီး ပြေးဝေးပြန်ကျလာသည်။

အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာ မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ဟော ပညာ မဆိုးပေး ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကမှ နာမည်ရှိသော သိုင်း သမားတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာသည်။

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးမှာ သူတို့သုံးဦး၏ မျက်နှာကို အသီးသီး ကြည့်လိုက်ပြီး ကျူးစင်ဟန်အား စူးစူးရှရှ ခက်ထန် မာကျောစွာ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကျူးစင်ဟန် ... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဈေးဆောက်စွမ်းနဲ့အတူ ပေါင်းသင်းနေရတာလဲ၊ အဲဒီ အကြွေးကို ကျွန်မ စိတ်ထဲ တေးမှတ် ထားလိုက်ပြီ၊ နောင်တစ်ချိန် ထပ်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေးက စကားဆုံးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ပြေးခနဲ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါ...

ပတ်ဝန်းကျင်ဟစ်ခိုက်မှာ ရုတ်ဖြည်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် လွှားတော့၏။

ကျူးစင်ဟန်၏ စိတ်ထဲတွင် ပတ်ဝန်းကျင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် နေသကဲ့သို့ စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားလွက် ရှိနေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ဝတ်ရုံနီဝတ် မိန်းကလေး၏ ကြိမ်းဝါးပြောဆိုသွားသော စကားများက ကျူးစင်ဟန်၏ စိတ်အား လှုပ်ရှားသွားစေခဲ့သည်။

“ဈေးဆောက်စွမ်းနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ လေသံမျိုးပဲ၊ ဘယ်သူလဲတော့ မသိဘူး”

ကျူးစင်ဟန်က ဤသို့ တွေးတောပြီး ဈေးဆောက်စွမ်းအား ဟန်မျက် လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ညီတော်ဈေး၊ မင်း နေသွားပြီလား၊ မင်းကို တောက်လျှောက် ရန်စွာနဲ့ လိုက်စုာနေတဲ့ တုံ့ရဲ့မေ ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ”

ထိုအခါ...

မိန်းမပျိုလေး ကျန်ခဲ့ရသူက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလာသည်။

“ကျူးစင်ဟန် ... သူဟာ ကျွန်မကို ပထမဦးဆုံး လုပ်ကြံခဲ့ ပါလို့နဲ့ မဟုတ်ဘူး”

ဈေးဆောက်စွမ်းက ...

“မင်း၊ ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

"ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ ဆိုတော့ ဓားရေးက နဲ့ ယောက်လုံး မတူညီကြဘူး။ ပထမဝတ်ရုံနဲ့ရဲ့ ဓားရေးဟာ ကောင် သလို အတွင်းအားကလဲ အတော်ကို နက်နှိုင်းတယ်။ နု ဝတ်ရုံ မိန်းကလေးရဲ့ ဓားရေးဟာ ကောင်းပေမယ့် အတွင်းအား သိပ်မလှဘူး။"

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြိုးလှက ချူးဆောက်ခွမ်းအား ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ချူးဆောက်ခွမ်းက ...

"ဒါဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးလုံး အဆက်အသွယ် ရှိနေသလား"

ကျန်းမြိုးလှက ...

"တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချိတ်အဆက် ရှိပုံမရဘူး။ ပထမ တစ်ယောက်က ကျွန်မကို လုပ်ကြံတယ်။ ဒုတိယ တစ်ယောက် က ရှင်ကို လုပ်ကြံတယ်။"

ချူးဆောက်ခွမ်းက ကျန်းမြိုးလှ၏ ကေားအား အပြန်ပြန် အလှန်လှန် တွေးတောစဉ်းစားရင်း မေးခွန်းထုတ်လာပြန်သည်။

"မတူဘူး။ ထားပါဦး။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုစဉ်း တူညီနေရတာလဲ"

"ဒါကတော့ ကြံ့ကြိုက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့"

ကျူးစင်ဟန်က ကြားဝင်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

"မကြံ့ကြိုက်နိုင်ဘူး။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားမှု ရှိရမယ်။ ကျုပ် အနေနဲ့ကတော့ သံသယရှိတယ်။ အဲ... အထောက်အထား မပြနိုင် တဲ့အတွက် ကျုပ် ထင်မြင်ချက် မပြောလိုဘူး။"

မိမိတို့နှစ်ယောက်အား အကူအညီပေးခဲ့သည့် ကျူးစင်ဟန်ကို

အကူအညီပေး အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ချူးဆောက်ခွမ်းက အားနာ စကား ပြောဆိုလိုလာပြန်သည်။

"အစ်ကိုတော်ကျွေးပေးတဲ့ ကျွပ်တို့အတွက် အချိန်တွေကုန် နေပြီ။ ဒီနေရာက ခွဲကြပါစို့။ ကျုပ်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ကိုသာ မစာဆိုနေပါတော့"

"ညီတော်ချွေး၊ ငါ စောင့်မျှော်နေပါမယ်"

ကေားဆုံးသည်နှင့် ကျူးစင်ဟန် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချူးဆောက်ခွမ်းနှင့် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြိုးလှတို့ နှစ်ယောက် ပထမ ကျူးစင်ဟန်၏ နောက်ကျော ကွယ်ပျောက်သွားသည့်အထိ စောင့်ကြည့်နေမိကြသည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြိုးလှက ချူးဆောက်ခွမ်းအား တီးထိုး စကောက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

"အစ်ကိုတော်ချွေးက ကျူးစင်ဟန်ကို မိတ်ဆွေရင်းချာအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေသလား"

"နေစမ်းပါဦး။ မိတ်ဆွေအတူအစစ်လို့ မင်း ခွဲခြားချင်သေး လို့လား။ သိုင်းလောကမှာ ရန်သူမဟုတ်ရင် မိတ်ဆွေပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ရန်သူမဟုတ် မိတ်ဆွေ မဟုတ်ဆိုတဲ့ အလယ်အလတ်တန်းစားတော့ ရှိမယ်မထင်ဘူး။ သူနဲ့ပေါင်းသင်းလို့ ငါ့မှာ အကျိုးမယုတ်ဘူး။ ဒီအတွက် သူ့ကိုငါက ရန်သူလို့ သဘောထားရင် ငါ့ရဲ့မိတ်ဖတ် လှူဖူးလို့ပဲ ဖြစ်မယ်"

"ဘာလဲ...ရင်က သူ့ရဲ့ သံမဏိယပ်တောင် သိုင်းငွေ့က အနုမ်းထက် ဖြင်းထန်တဲ့အတွက် သူ့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် ပေါင်းသင်း ချင်တာပါ"

"မင်း...မှားသွားပြီ"

"ခါဖြင့် တာအတွက်လဲ"

"ကျွန်းစင်ဟန်ဟာ ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ မြတ်ထိုဉာဏ်ရှိတယ် ခါကြောင့် ငါက သူ့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ပေါင်သင်ခဲ့တာပဲ"

စကားဆုံးသည်နှင့် ဈေးအောက်ခွမ်းက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ဟင်းခဲနဲ့ ချလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြူးလှမှာ ဈေးအောက်ခွမ်း သက်ပြင်းချသံကို အဆင်မှားသွားကာ...

"အစ်ကိုဈေး... ကျွန်မ အတွင်းအား အလုံအလောက် ပြန်လည်ပြည့်လာဖို့ နောက်ထပ်သုံးလလောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်၊ ရှင်စိတ်ထွက်မနေပါနဲ့"

"ခါဖြင့် အဆိပ်ကို အတွင်းအားနဲ့ ခုန်နိုင်ဖို့ နောက်ဘယ်လောက် လိုသေးလဲ"

"ဒီလိုမေးတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"ပြန်မေးမနေနဲ့၊ ငါမေးနေတာကိုသာ ပြော"

"စိုးရီးအဆိပ် ကိုယ်တွင်းထဲ နောက်ပေမယ့် သွေးကြောထဲ မရောက်ရင် ကုသနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ သူများရဲ့ အဆိပ်မတ်တာကို ရှင် အထူးသတိထားရမယ်"

"ကဲ...ခါဖြင့် မင်းနဲ့ငါ နဂါးစားကညာစင် ချီလိုချင်ဆီ သွားမယ်"

စကားဆုံးသည်နှင့် ဈေးအောက်ခွမ်းတို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

အမှန်စင်စစ် ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ချီလိုချင်ဆီသို့သွားရန် မလို

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ချီလိုချင်မှာ သူ့ထံသို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မလာရန် မပြောချီမှာကြားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယခု...

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ လျှို့ဝှက်တည်းခိုနေသော ချီလိုချင်၏ ခေါ်ဝေါ်သံ သွားရောက်ခဲ့လေပြီ။



ဈေးအောက်ခွမ်းတို့မှာ ချီလိုချင်ဂေဟာသို့ မမိတ်မဆော်ဘဲ မမှောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

မမျှော်လင့်ဘဲ ဂေဟာ၏တံခါးဝတွင် ဈေးအောက်ခွမ်းကို မတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ချီလိုချင်၏ တပည့်များ အံ့ဩသွားကာ တရံကလေး မိတ်ဆော်လိုက်၏။

"ကိုယ်တော်လေး ကျွန်မတို့ သခင်မလေး အတွင်းဆောင်မှာ ရှိပါတယ်၊ အတွင်းဆောင်ကိုကြည့်ပါ"

ဈေးအောက်ခွမ်းတို့နှစ်ယောက် အတွင်းဆောင်သို့ ရောက်လာသောအခါ ချီလိုချင်အား အဆင့်သင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

ချီလိုချင်မှာ ဈေးအောက်ခွမ်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ပျားပျားသလဲ ဆီးကြိုလိုက်သည်။

"ကိုယ်လေးဈေး...ကြပါ"

၃၆ ❖ ကုန်းကြွယ်

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ချိုလိုချန် ဖယ်ပေးသည့် ကုလားထိုင်တွဲ ဝင်မထိုင်သေးဘဲ ချိုလိုချန်အား အက်ခတ်ကြည့်နေလေသည်။
ချိုလိုချန်က ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဈေးဆောက်ခွမ်းအစွမ်းလိုက်၏။

"ခါနီး နတ်လော ကိုယ်တော်လေး ခန့်အပ်လိုက်တဲ့ စာကညာအသစ်ရဲ့ နားမည်ဟာ လူခြူးကျန်းလား"

"ဟုတ်တယ်...လူခြူးကျန်းပဲ၊ သူ့ကို မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်"

ချိုလိုချန်က ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ဘေးမှ ကျန်းခြူးလုအကြည်ကာ ချီးမွမ်းပြောဆိုလိုက်သည်။

"အင်း...မိန်းမနေရာလေးပါလား၊ ကိုယ်တော်လေးဈေးတော့ကုသိုလ်က ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ"

ကေားဆုံးသည်နှင့် ချိုလိုချန်က သူ၏ တပည့်မလေးများအား အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားရန် လက်ပြအချက်ပေးလိုက်သည်။ သဘောမှာ မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြူးလုကို အလိမ္မာသုံးစွဲ ချွေခန်းဆောင်မှ ဖယ်ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြူးလုကလည်း ဈေးဆောက်ခွမ်းအဂါရဝပြုရင်း ချိုလိုချန်၏ တပည့်မများနှင့်အတူ ချွေခန်းဆောင်အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

အခန်းတွင်း၌ နစ်ယောက်တည်း ကျန်ရှိသည့်အခါမှ ချိုလိုချန်က ဈေးဆောက်ခွမ်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုလာသည်။

"ကိုယ်တော်လေးဈေး၊ ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ ကိုယ်တော်လေး ခန့်အပ်လိုက်တဲ့ စာကညာအသစ်ရဲ့ မှက်လုံးကြည့်

ရအောင် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ ကိုယ်တော်လေးဈေးက သူ့ကို စားကညာခန့်အပ်တုန်းက အဲဒီအချက်ကို မမြင်ဘူးလား"

ချိုလိုချန်၏ စကားများမှာ လေးနက်လွန်းပြီး ဈေးဆောက်ခွမ်းအား ဆုံးမသည့်သဘောများ ပါဝင်နေသည်။

လူကြောင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ တိတ်တဆိတ် တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။ မှက်နာအမှအရာကမူ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပေ။

"ချိုလိုချန် မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်မှန်ခဲ့ရင်လည်း သူ့ရဲ့ မှက်လှုပ်ချက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ၊ ဘဲပေမယ့် သူ့မှာ ကောင်းကွက်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်"

"ကိုယ်တော်လေး ပြောချင်တာက သူ့ရဲ့ စားရေး မဆိုးဘူး ဆိုတာကိုလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ဈေးဆောက်ခွမ်းက ဘော်နဲ့သင့်ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ စားကညာအပြစ် ဘယ်ရွေးချယ်ချင်ပါ့မလဲ၊ သူဟာ ချိုလိုချန်က ကောင်းသလို ဉာဏ်အမြော်အမြင်နဲ့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လည်း ရှိတယ်၊ ကျုပ် သိုင်းလောကထဲ ဝင်ထွက်သွားလာနေတဲ့အချိန် သူက ကျုပ်ကို အနာရယ် မဖြစ်အောင် သတိပေး တားဆီးတတ်တယ်"

လူအခါ...

ချိုလိုချန်က ခန့်တဲ့စကား ပြောဆိုလာသည်။

"မိသြာ...ဘဲတွေက သူ့ရဲ့ အားကိုးလောက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေလား၊ ဘဲဆို ခုနက ပြောမှားဆိုမှား ရှိခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ"

ခါနီး ကိုယ်တော်လေး ဒီကိုလာတာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စများ ရှိနေလို့လား"

"မှန်တယ်... အခုကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မင်းနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ပဲ"

"ဘာကိစ္စလဲ"

"နန်းစဉ်ကြီး သောင်းမေ့က မင်းကို ဒီကိုလားနိုင်းတာဟာ မင်းကို အတော် အားထားပုံရတယ်။ လုပ်ငန်းတာဝန်ကလည်း ကြီးမားတယ်။ တို့ရဲ့ စကလွန်နန်းဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းကြီးဟာ မှန်ကန်ပြီး သိက္ခာရှိတဲ့ဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်တယ်"

ဤတွင် ချီလိုချွန်မှာ ချွေးအောက်ခွမ်အား နားမလည်သည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်ရင်း...

"ကိုယ်တော်လေးချွေး... ဘာကို ဆိုလိုချင်ပါသလဲ"

"မင်း... မှတ်မိသေးသလား၊ ငါနဲ့ ဓားကညာ ကြယ်ရီဂိုင်ကို မင်းမှတ်မိသေးရဲ့လား"

"မှတ်မိပါတယ်"

"အဲဒီကောင်မလေးဟာ ဉာဏ်လည်း ကောင်းတယ်။ သိုင်းပညာလည်း တော်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကံမကောင်းလို့ အစောကြီးကတည်းက သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလို ကိစ္စဖြစ်တုန်းက ကျုပ်အနာမှာ မရှိဘူး နောက် ကြယ်ရီဂိုင်ရဲ့ အစေအပါးလည်း နာဂရှစ်နန်းထဲက မျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားပြီး ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး"

ဓားကညာ ချီလိုချွန်မှာ ချွေးအောက်ခွမ်၏ စကားများအား နားရွပ်ထွေးဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။

"ချီလိုချွန်... ကျုပ် သိသလောက် ပြောပြရမယ်ဆိုရင် အဲဒီကြယ်ရီဂိုင်ဟာ မသေဘူး"

"ကိုယ်တော်ချွေး၊ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒီသတင်း ဘယ်က ပြီးသေးတာလဲ"

"မျောက်ဆုံးသွားတဲ့ အစေအပါးလေးကို ကြယ်ရီဂိုင်ရဲ့ ပုံနဲ့ ပြောပြပြီး ကြယ်ရီဂိုင်ဟာ ထွက်သွားတာပဲ"

ချွေးအောက်ခွမ်၏ စကားကို ချီလိုချွန်က ယုံကြည်မှု မရှိဘဲ...

"မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်။ ကျွန်မတို့ ကိုယ်တိုင် ကြယ်ရီဂိုင်ရဲ့ မလောင်းကို စစ်ဆေးသေးတာပဲ။ ဘာမျှတ်ယွင်းမှုမှ မတွေ့ရဘူး"

"ချီလိုချွန် အဲဒီကြယ်ရီဂိုင်ဟာ အခု ဒီမြို့ထဲမှာ ရှိနေတယ်" လို့စကားကြောင့်...

ချီလိုချွန်မှာ လန့်ချပ်သွားပြီး ထိုင်ရာမှပင် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်မိသည်။

"ကိုယ်တော်လေးချွေး၊ ဒီကိစ္စ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား"

"ကျုပ် ခေါင်းကို အာမခံပြီး ပြောရဲတယ်။ ဒီအထဲမှာ လွှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိတယ်။ တကယ်တော့ ကြယ်ရီဂိုင်ဟာ ဖွင့်ရောင်ဝံပုလွေအသွားကြီးရဲ့ သမီးပဲ။ သူ သေချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားတာ မှီမဟာ အပြစ်က အင်မတန် ကြီးလေးနေတယ်။ ဒီအပြစ်ဟာ သေခံစက်ကလေးပြီး ဘယ်လိုမှ လျော့ပေါ့လို့ရတဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဖြင့် ကြယ်ရီဂိုင် အခု ဘယ်မှာ ရှိနေလဲ"

ချွန်ဝမ်းဖြစ်ကမ်းက ချွန်ဆင်တည်းခိုခန်းမှာ ရှိနေတယ်။ သူ့နားမည်ကိုလည်း ဝမ်းကြယ်လို့ ပြောင်းထားတယ်။ တစ်ခုတော့ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ ရုပ်ချက် အင်မတန် ကောင်းတဲ့အတွက် ရုပ်အမျိုးမျိုးကို နာရီဂိုဏ်းအတွင်း ပြုပြင် ပြောင်းလဲနိုင်တယ်"

မို့လို့ချန်မှာ ဈေးအောက်ခွမ်း၏ စကားများကို နားထောင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အံ့ဩဧရာပဲ... နာမည်လည်း ပြောင်းထားတယ်၊ ရုပ်လည်း ပြောင်းထားတယ်ဆိုတော့ ကိုယ်တော်လေးဈေးက သူ့ကို ကြယ်မို့လို့လို့ ပြောနိုင်တာလဲ”

“မင်း ကိုယ်တိုင် သွားနဲ့စမ်းကြည့်ရင် ပိုပြီး သိပါလိမ့်မယ်။ သွားတဲ့အခါ လျှို့ဝှက်သွားပါ။ မင်းနဲ့အတူ ပါလာတဲ့လူတွေကိုလည်း ကြိုပြောမထားနဲ့...”

“ကွန်မရှဲ့ လူတွေထဲမှာ ဖောက်ပြန်တဲ့လူများ ရှိနေလို့လား”

“ကြယ်မို့လို့ဟာ သိုင်းပညာတော်တဲ့အပြင် ဓမ္မရောင်စံပုဏ္ဏေ အသွားကြီးရဲ့ သမီးဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး သတိထားရလိမ့်မယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်း ပြောလာသော စကားများမှာ ပေါ့သေးသေး စကားများ မဟုတ်၊ ထိုစကားများထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါဝင်နေကြောင်း မို့လို့ချန် စဉ်းစားတွေးတောမိသည်။

ထို့ကြောင့်...

စိုးရိမ်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းရှောင်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေး စကားအရဆိုရင် ဒီကိစ္စဟာ အတော်ကို ကြီးလေးနေတယ်။ လူများသွားရင်လည်း ကွန်မရှဲ့ကုရောက်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ဆီသွားပြီး ခွင့်တောင်းရမလို့ ဖြစ်နေပြီ...”

ဈေးအောက်ခွမ်းက ဇုနမ်းလိုသော သဘောဖြင့် မို့လို့ချန်အား မေးလိုက်၏။

“မိန်းကလေးချို မင်းမှာ အဲဒီလောက် ဩဇာမရှိဘူးလား”

“ဝမ်းကြွယ်ယီတို့ သားအမိနဲ့နောက် ကိစ္စဟာ ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့အတွက် အထူးစိုးရိမ်နေရပါတယ်”

ဟိုအခါ...

ဈေးအောက်ခွမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ညည်းညူရေရွတ်နေသောလိုက်သည်။

“အင်း... မိန်းကလေး စကားအရ ဆိုရင်တော့ ငါတို့ရဲ့ စကားနဲ့နဲ့ မရဲ့ရောဟာ အတော်ကို ဝမ်းနည်းဧရာ ကောင်းနေပါလား”

ဟိုစကားကြောင့်...

မို့လို့ချန်က အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟင်... ကိုယ်တော်လေးရဲ့ စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ငါတို့ဟာ စကားရစ်နန်းအတွက် သိုင်းလောကမှာ အပြစ်တမ်းမှားကုန်တဲ့ကြွားနေခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တို့ဂိုဏ်းချုပ်က အစွက်မရှိတဲ့ သားအမိနဲ့ ဆက်စပ် ပတ်သက်နေရတာလဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ အတော်ကို ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းတယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်း၏ စကားကြောင့် စားကညာ မို့လို့ချန်၏ မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ ဖွက်သွားရသည်။

“ကိုယ်တော်လေးဈေး ပြောတဲ့ စကားတွေကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကို စကားနေသလို ဖြစ်နေပါလား”

မို့လို့ချန်၏ ဘဝင်မကွသော လေသံကို ဈေးအောက်ခွမ်းက ကျယ်ချက် နားထောင်ပြီး နားလည်ခွင့်လွှတ်သော အပြုံးမျိုး ပြုံးမြဲလိုက်သည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ လုပ်ရပ်တွေက ဒီလိုပဲ တွေးဧရာ ဖြစ်နေပါလား”

ဟို”

နောက်ဆုံး၌...

ဗိုလ်ချုပ်မှာ နားလည်သဘော မပေါက်သော်လည်း ကိစ္စဖြူ
ပြတ်သွားစေရန် တာဝန်ယူ ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ကဲမိ... ဒီကိစ္စကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ကြည့်စိရင်လိုက်
ပါ့မယ်"

"ဗိုလ်ချုပ်... မင်း တစ်ခုတော့ သတိထားရလိမ့်မယ်၊ ကြယ်
နီရိုင်းရဲ့ ညာလက်မောင်းမှာ ငါတို့ဧကရာဇ်နန်းရဲ့ တံဆိပ်ရှိနေတယ်
မှားယွင်းပြီး လုပ်ကြံမိဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မ သတိထားပါ့မယ်"

ဧကားဆုံးသည်နှင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းက ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်
ထရပ်လိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် တိုသွားမယ်"

ဂေဟာ အပြင်ဘက်ဆီသို့ ဈေးဆောက်ခွမ်းနှင့် ပိန်းမပျိုလေး
ကျွန်းခြူးလှတို့နှစ်ယောက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ဂေဟာနှင့် အတော်ဝေးဝေး နေရာသို့ ရောက်သောအခါ
ဈေးဆောက်ခွမ်းက နှုန်းဖြူးလှအား နိုးရိုမိတကြီး မေးမြန်းလာသည်။

"ကျွန်းခြူးလှ... မင်း သူတို့ တည်ခင်းတဲ့ ရေခဲခန်းကြမ်းကော
သောက်မိသေးလား"

"သောက်လိုက်တယ်၊ ချင်က အဆိပ် ခတ်လိုက်တယ်လို့
ထင်နေလို့လား၊ သူတို့ ဒီလို ပြောင်းပြောင်း တင်းတင်း မလုပ်ရဲပါဘူး"

"ငါတော့ သူတို့ကို ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်တန်ဖို ပေးလိုက်ပြီ"

"ဘာအလုပ်လဲ"

"အခု... သူ့ကို ငါ ဝမ်းကြယ်ယိကို သုတ်သင်ဖို့ တာဝန်
ယူပေးရဦးမယ်"

ဤဧကားကြောင့်...

ကျွန်းခြူးလှ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက် သွားသည်။

"ကျွန်းခြူးလှ... စိတ်ချပါ၊ မင်းအစ်မ ဝမ်းကြယ်ယိ မသေ
နိုင်ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအစ်မနဲ့ အစ်မတော်ဟာ ခုတ်ချွပ်နဲ့ အစိုက်
မသက် ခိုတယ်"

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းခြူးလှက ခေါင်းခါယမ်းက... ငါ...

"ဒီကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စလို့ ကျွန်မတော့ ထင်တာပဲ၊
မသေမနေဟာ သိုင်းလောက်ရဲ့ သူရဲကောင်း တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာ
ဖြစ်လို့ ကျွန်မ အမေနဲ့ အစ်မကို ပေါင်းသင်းရမှာလဲ"

"မင်း ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ ငါ့မှာ အထောက်အထားတွေ ရှိနေ
တာပဲ၊ ဒီဟော့ မင်း အလုပ်ပြန်နဲ့၊ ငါ နေပြည်တော်ထဲမှာ လုပ်စရာ
ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေးတယ်"

ဧကားဆုံးသည်နှင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းက ကျွန်းခြူးလှအား ဂေဟာ
နဲ့ပဲထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဤအနိဂ်...

အပြာရောင် အပြာရောင် ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့်
လူတစ်ယောက် က မြက်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းရင်း
မပျောက်လှမ်းလာနေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဤလူ၏ မျက်နှာမှာ မြက်ဦးထုပ် ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထား
မှုကြောင့် မည်သို့မည်ဝါမှန်း မသိရချေ။

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူမျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူ၏ လက်ထဲတွင် ပုံဆောင်ထားသော စားကို ချူးဆောက်ခွမ်းက မှတ်မိနေသည်။

ထို့ပြင်...

ထိုလူ၏ အဆင့်အတန်းကိုလည်း သိနေသည်။

ထိုလူ၏ စားအိမ်က နဂါးပုပ် ထွင်းထုထားသည့် စကရုစုံနန်း၏ အမှတ်အသားများ ပါရှိနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုအပြာရောင် ဝတ်စုံနှင့်လူမှာ အခြားလူ မဟုတ်။ နဂါးမာကညာစင် နှိုလူမျက်နှာပင် ဖြစ်သည်။

နှိုလူမျက်နှာမှာ ချူးဆောက်ခွမ်း၏အား မမြင်သကဲ့သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။

ချူးဆောက်ခွမ်းက ထိုဝတ်စုံပြာနှင့်လူအား အသေအစွာ ထပ်မံအက်ခတ် ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏ သွားပုံလာပုံ လှုပ်ရှားပုံမှာ နဂါးမားကညာစင် နှိုလူမျက်နှာနှင့် အနည်းငယ် ကွဲပြားနေသဖြင့် နှိုလူမျက်နှာမဟုတ်မှန်း သိရှိလိုက်ရပြန်သည်။

ထိုဝတ်စုံပြာနှင့်လူက ချူးဆောက်ခွမ်း၏ဘေးမှ မှက်နှာချင်းဆိုင် မြတ်ကျော် လျှောက်လှမ်းသွားသည်။

ထိုအခါ...

ချူးဆောက်ခွမ်းမှာ ဝတ်စုံပြာနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဝတ်စုံပြာနှင့်လူက နောက်သို့ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ရှေ့သို့သာ တစိုက်မတ်မတ် လျှောက်လှမ်းသွားနေလေသည်။

ဘုန်းကြွယ်(စာစဉ်၄) ❖ ၄၅

သူ့နောက်ဘက်တွင် မည်သည့်ထူးခြားချက် ရှိသည် မရှိသည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

ထိုလူသွားနေသည့်နေရာမှာ မြို့အနောက်ဘက်ရှိ တောင်တန်းနံရံသို့ မြစ်၏ ထိုဘောင် တစ်ဝက်လောက်တွင် ကျောင်းမြက်တန်းရှိရာ ထိုကျောင်းပျက်သို့ သွားခြင်းဖြစ်၏။

လူ့ဆန်းနေသည်က သူ့နောက်တွင် ချူးဆောက်ခွမ်း လိုက်ပါလာမှန်း မသိရှိ မရှိဘဲစားမိခြင်းပင်။

ချူးဆောက်ခွမ်းကလည်း ထိုအပြာရောင် ဝတ်စုံနှင့်လူအား စိတ်ဝင်စားလာမိသည်။

ထိုလူတွင် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခု ရှိနေမည်ဟုလည်း စဉ်းစားမိ၏။ ထို့ကြောင့် ဝတ်စုံပြာနောက်သို့ ဆက်လက် နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

မကြာမီ...

နယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကာ ဝတ်စုံပြာနှင့်လူက ထိုစရပ်အတွင်း လှမ်းဝင်မိသည်နှင့် စပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသော သူ့မြက်နှိုကျပ်ကြီးအား ရှေ့သို့ ဆွဲချလိုက်၏။

ထိုအချိန်၌...

ချူးဆောက်ခွမ်းမှာ ထိုလူနောက် ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းအကွာမှ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ချူးဆောက်ခွမ်း၏ ခြေသံကို ထိုလူ ကြားလည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဝတ်စုံပြာနှင့်လူက နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် ခြေသံက လှလှကလေး မပြုမီသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

ခရစ်အတွင်းသို့ ဝတ်စုံပြာနှင့်လူ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ ချေးအောက်ခွမ်းလည်း နောက်မှ တစ်ဆက်တည်း ဝင်လိုက်သွားသည့် ချေးအောက်ခွမ်းက ခရစ်တံခါး အဝင်တွင် ချောင်းတစ်ချောင်း ဟန်လုပ်ဆိုပြီး အသံပြုလိုက်သည်။

ဝတ်စုံပြာနှင့်လူမှာ ချေးအောက်ခွမ်း၏ ချောင်းဟန်သံ ကြားသော်လည်း နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချေး ဒီအထိ လိုက်လာတာ ဘာများ ပြောမှာလို့ပါလဲ”

ချေးအောက်ခွမ်း၏ ဘွဲ့မှာမည်သား ခေါ်ဝေါ်အသုံးပြု မေးလာသည့်အသံမှာ ဇူးဇူးရှရှ ရှိလှသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဝတ်စုံပြာနှင့် လူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားသည်။

ချေးအောက်ခွမ်းက ဝတ်စုံပြာ လူ၏ရှေ့သို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး ကြည့်လိုက်ရာ တအံ့တထည် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟင်...မိန်းကလေး ရှောင်ပါလား၊ မင်းနဲ့ငါ မတွေ့ကြတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီပဲ”

မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေကလည်း ချေးအောက်ခွမ်းအား တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့မှု မရှိဘဲ ဇူးဇူးကြည့်လာသည်။

မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်မေမှာ ချေးအောက်ခွမ်း၏ မိတ်ထဲတွင် တိတ်တခိုး ဖြတ်နီနီနေရတာသလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်တွင်...

မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်မေ၏ လှပနုနယ်၍ ချစ်စေ့ယုံမကလေးပေမယ့် နှုတ်နှုတ်လေးမှာ လမ်းပေါ်တွင် တွေ့နိုင်ရသော ဖျက်မှာနဲ့ လုံးဝမတွေ့တော့ပေ။

“မိန်းကလေးရှောင် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ လက်ညှိုးလက်ဝါး ချိတ်မညှာကို မသုံးဘဲ စားစည်ကို ကိုင်ဆောင်ထားရတာလဲ”

ချေးအောက်ခွမ်း၏ အမေးကားမှာ မည်သည်ကို စည်ညှာနီး မြှောက်မြှော် ဖြစ်ကြောင်း ဉာဏ်ထက်မြက်သည့် မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေက ဖျက်ချင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူမက ပြုံးရယ်ပြရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးချေးကလည်း သိလွှက်သားနဲ့ ဘာလို့မေးနေတာလဲ”

ထိုစဉ်...

မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်မေက သူမ၏ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားမယ့် မားရှည်ကို တစ်ဝက်သာသာမျှ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ရုပ်ခနဲ အသံပြုလုပ်ကာ ပြန်ဆိုထားလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးချေး ရှင်...ကွန်မနောက် လိုက်လာတာ ဒီစာကြောင့် မဟုတ်လား”

“မင်းကို ငါ ခိုးကျူးပါတယ်၊ မင်းရဲ့မှန်းဆ ပြောဆိုတဲ့ စကားဟာ မှန်ကန်ပါတယ်”

ထိုအခါ မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်မေက ချေးအောက်ခွမ်း၏ ဖျက်မှာကို နေနေကြည့်ရင်း...

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

"ရှင်ရဲ့ စကားစွမ်းနားတွင်းက ဘေးကညာ ချီလိုချွန် သုံးလက်နက်ပဲ"

ချူးအောက်စွမ်းမှာ သူမ၏ စကားကြောင့် အံ့အားတက် ဖြစ်သွားပြီး မိန်းမပျိုလေး ရှောင်ရက်မေးအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြံနေမိသည်။

"ဒီဘေးဟာ ကျွန်မလက်ထဲ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာ ပစ္စည်းပါပဲ"

စကားဆုံးသည်နှင့် ရှောင်ရက်မေးက ခါးကြားမှ ဓားရှည်အရွပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ပြီး ချူးအောက်စွမ်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ဓားရှည်အား လက်ခံယူရင်း နိုးရိမ်တပြိုင် မေးလာသည်။

"မိန်းကလေး ... ချီလိုချွန်ကိုများ မိန်းကလေးက သုတ်သလိုက်ပြီလား"

"ကိုယ်တော်လေးချွေး ... ဒီအတွက် နိုးရိမ်ပူပန်စရာ မပါဘူး"

"လူမသေဘဲ လက်နက်က မိန်းကလေးလက်ထဲ ရောက်လာယ်ဆိုတော့ အတော်ကို အံ့သြစရာပဲ"

"အံ့သြစရာမလိုပါဘူး၊ တိတ်တဆိတ် နိုးယူရင်ကော ဒီမကို မရနိုင်ဘူးလား"

ထိုစကားကြောင့် ...

ချူးအောက်စွမ်းမှာ နားရွပ်သွားမိသည်။

"မိန်းကလေးရှောင်ရဲ့ စကားကို ကျုပ် သိပ်မရှင်းဘူး၊ သို့သမားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လက်နက်ကို အသက်တာမျှ အလေးထား

ကြတာပဲ၊ ဒီအတွက် မိန်းကလေးဟာ ဒီဓားကို လွယ်လွယ်နဲ့ နိုးယူနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး"

"ကိုယ်တော်လေးချွေးက ချီလိုချွန်ကို မေးကြည့်ရင် သိလာပါလိမ့်မယ်"

ရှောင်ရက်မေးမှာ နုနုကတည်းက လိမ်ညာပြောတတ်သူ မဟုတ်မှန်း သိသည်။

"ကဲ ... မိန်းကလေးရှောင် ... မင်း မလိမ်တတ်ဘူးဆိုတာ ပဲ၊ ခေါ်ပါကယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဓားကို ဘာကြောင့်လို့ နိုးယူလာရတယ်ဆိုတာ ပါနားမလည်ဘူး"

"ဒီဓားကို ကိုယ်တော်လေးချွေးအတွက် ကျွန်မက တမင်နိုးယူလာတာပဲ"

ထိုစကားကြောင့် ...

ချူးအောက်စွမ်း လန့်ထွပ်သွားရလေသည်။

"ကိုယ်တော်လေးချွေး၊ ဒီဓားနဲ့ ကိုယ်တော်လေးချွေးရဲ့ ဓားမှာ တူတာတွေများ ကွာဟချက် ရှိတယ်ဆိုတာ သိရအောင် အသေအချာ အနီးနီးကြည့်စမ်းပါ"

ချူးအောက်စွမ်းမှာ သူ့လက်တွင်း၌ ရှိနေသော ရှောင်ရက်မေးပေးသည့် ဓားကို ဓားအိမ်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

နေရှောင်တွင် ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းတန်းများ ဖြာထွက်လာရာ ဓားကို အသေအချာ လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်၏။

"ကိုယ်တော်လေးချွေး၊ အဲဒီဓားကို ဘယ်လိုများ မြင်ပါသေးသလဲ"

"အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ တကယ့်ထိပ်တန်း ဓားကောင်းတန်းလက်ပါပဲ"

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကိုယ်တော်လေးချွေး ဆက်ကြည့်ပါဦး”

မိန်းမချောလေး ရောင်ရက်မေက ချွေးဆောက်ခွမ်းအား တိုက်တွန်းစကား ပြောဆိုလာပြန်သည်။

ချွေးဆောက်ခွမ်းက နားမရွင်းဟန်ဖြင့် ...

“မိန်းကလေးရောင်၊ ငါးနားစွပ်သွားတဲ့အတွက် မင်းပဲရွှင်အောင် ပြောစမ်းပါဦး”

ထိုအခါ ...

ရောင်ရက်မေက ချွေးဆောက်ခွမ်း ကိုင်ဆောင်ထားသော ဓားကို မျက်လုံးအနုဖြင့် ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်း ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“အဲဒီဓားရဲ့ အပြာရောင်အလင်းတန်းဟာ ခိုးရိုးအပြာရောင်အလင်းတန်း မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်အလင်းရောင်တန်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် ...

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ မယုံကြည် နိုင်လောက်အောင် အံ့သြရပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး ... တစ်မျက်လောက် စမ်းကြည့်ပါလား”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက မောင်းညှိတပြိုင်၊ လက်တွင်း၍ ဓားရည်အား လေထဲတွင် ဦးခနဲ အသံမြည်အောင် တစ်မျက် စွပ်ယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ ...

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အပြာရောင် အလင်းတန်းများ ပြာထွက်သွားတော့သည်။

မာန်တိုင်ဓား(ဓားစဉ်-၄) ❖ ၅၁

မိန်းကလေး ရောင်ရက်မေက ချွေးဆောက်ခွမ်းအား ချီးကျူးစကား ပြောဆိုလိုက်စား။

“ဟာ ... ကောင်းလိုက်တဲ့ လေဓမ္မဓားကွက်ပါပဲလား”

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ ရောင်ရက်မေ ချီးကျူးပြောဆိုသည့် စကားကို လျစ်လျူမခံနိုင်ဘဲ သူ့ဓားစွပ်ယမ်းလိုက်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခုန်ကန်ကြည့်လိုက်သည်။

ဧရာဝတီ အနီးနှင့် အကတသာရှိပြီး အစင်းမရှိသဖြင့် မြက်ပင်များ ကြိုးတိုးကြိတ် ပေါက်ရောက်နေသည်။

ထို ကြိုးတိုးကြိတ် ပေါက်ရောက်နေသော မြက်ပင်များမှာ ချွေးဆောက်ခွမ်းက ဓားစွပ်ယမ်းလိုက်သည့် အစွန်၌ ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းတန်းများ ဖြတ်ကျော်သွားသည့်ဖြစ်ရာ ထိုမြက်ပင်များနှင့် ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းတန်းများ ထိမိကာ ချက်ချင်းညှိုးနွမ်းသွားသည်ကို ကိုယ်လန့်စွနွယ် တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ချွေးဆောက်ခွမ်းက ထိတ်လန့်တကြား ညည်းညူရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အင်း ... တကယ့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဓားပါလား”

စကားဆုံသည့်နှင့် ဓားရွည်ကို ဓားအိမ်တွင်းသို့ ပြန်လည်သိမ်းယူလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သိသလောက်ပြောရရင် စကလွန်နန်းဟာ သိုင်းလောကရဲ့ အမြုတ်တန်းတစ်ခုနီး ဖြစ်တဲ့အတွက် ဧည့်ကမ်းတင်းကွက်ကို အင်မတန် ကြပ်မတ်တယ်၊ စကလွန်နန်းရဲ့ တယ်သိုင်းအမားမဆို အဆိပ်ရှိတဲ့ဓားကို ကိုင်ဆောင်ခွင့် မရှိကြဘူး၊ အခု ချစ်ချစ်ရဲ့ ဓားရွည်မှာ အဆိပ်အလင်းရောင်တန်း ရှိနေတယ်ဆိုတော့ ...”

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချူးအောက်စွမ်း၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ဤပြဿနာကြောင့် စရာမလှိုင်းလုံးကြီးများ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖိုက်ခတ်နေသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။

“မိန်းကလေးရောင် ... ချီလိုချွန်ဟာ ဒီလို ဓားမျိုးအသုံး မပြု တတ်ဘူး၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ကြားဖြတ်ပြီး တိတ်တိဆိတ်တိ ဝင်ခွက်နေတဲ့လူများ ရှိနေသေးသလား၊ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်မယ်ပါ။”

“ကျွန်မ ပြောလိုက်ရင် ကိုယ်တော်ချူး ယုံချင်မှယုံမယ် အဲဒီမ :ကို အဆိပ်အလင်းရောင် သွင်းပေးတဲ့လူကတော့ ငွေရောင် ဝံ့ပုလွေ အဘွားကြီးဘဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

“မိန်းကလေးရောင် ဓောဓောက ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ့ကိုဒီဓား ခိုးပေးလိုက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ”

“အဆိပ်ဓားကိုကိုင်ပြီး ရှင် ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျွန်မ ခိုး ပေးခဲ့တာဘဲ”

“မိန်းကလေးရဲ့ ဧကားကို ငါယူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ သံသယ ဝင်နေတာ ချီလိုချွန်ဟာ ဧကရစ်နန်း ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့အနားက လူတစ်ယောက်ပဲ၊ တကယ်လို့ အပြင်လူတစ်ယောက်ယောက်က ဂိုဏ်းချုပ်ကိုလုပ်ကြံမယ်ဆိုရင် သူကကာကွယ်ပေးရမယ်၊ ခုတော့ ...”

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဓားက သက်သေခံနေပြီဘဲ၊ ဓားမရှိဘဲ ပါးစပ်နဲ့ ပြောလို့ကော ရှင်ယုံမှာတဲ့လား”

“ဒါနဲ့ ဓားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရအောင် ခိုးယူခဲ့တယ်ဆိုတာ တဆိတ်လောက် ပြောပြနေချင်တယ်”

“ခုနက ကိုယ်တော်လေးချူးပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မဟာ လက်ညှိုးလက်ဝါး သိုင်းပညာပဲ တတ်တယ်၊ လက်ညှိုး သိုင်းကွက်နဲ့ လက်ဝါးကတော့ ပန်းခြောက်လက်ဝါး သိုင်းကွက်ပဲ”

ရောင်ရက်မမက ဧကားဇေပြတ်ကာ ချူးအောက်စွမ်းအား အကဲ ခံကြည့်ရင်း ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“လက်ညှိုးသိုင်းကို လေ့ကျင့်တဲ့အခါ လက်ချောင်းဆယ် ချောင်းလုံး လေ့ကျင့်ရတယ်၊ ရန်သူနဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ဘယ်အတွက် ပဲ သုံးသုံး လက်ညှိုးမှာ အပျော့အမာနှစ်ခု ရှိကယ်၊ အမာလက်ညှိုးနဲ့ ဂိုက်ဖိုက်လိုက်ရင် ပျဉ်ပြားတို့ ထရံတို့တောင် ပေါက်ထွက်သွား စေတယ်၊ ပြီးတော့ အပေါ်ယံအနေနဲ့ တွေ့သမျှ အရာဝတ္ထုတွေ ကိုလည်း အပျော့သိုင်းပညာက အားလုံးကို ဆွဲယူသွားနိုင်တယ်လေ”

ထိုအခါ ...

ချူးအောက်စွမ်းက သဘောပေါက်သလို ရိုလာပြီး ...

“ဪ ... မိန်းကလေးသုံးတာ အပျော့အမာ လက်ညှိုးသိုင်း ကွက်ပဲ၊ အင်း ... မိန်းကလေးရဲ့ လက်ညှိုးလက်ဝါးသိုင်းလက်က ဆုံကြစရာ ကောင်းလောက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါနဲ့ ချီလိုချွန်နဲ့ ငွေရောင် ဝံ့ပုလွေအဘွားကြီးတို့ ဧကား ပြောဆိုခဲ့တာကို မိန်းကလေး ကြားခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တော်လေးဧကား ကို ဒီနေရာအထိ ဆွဲဆောင်ခေါ်ခဲ့တာ အဲဒီ အကြောင်းတွေ ကိုပြ ချင်လို့ပဲ”

သို့သော် ...

ရွှေငါးရက်မေး၏ နှုတ်မှ အတန်ကြာသည့်တိုင် မည်သည့်
စကားမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိပေ။

“မိန်းကလေးရွှေငါး... ကျုပ် နားထောင်နေပါတယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်းက စကားလမ်းကြောင်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ရွှေငါးရက်မေးက တစ်လုံးချင်း လေးလံစွာ ပြောလာ
သည်။

“ကိုယ်တော်လေးဈေး... လောကမှာ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဘာမှ
မရနိုင်ဘူးဆိုတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

ရွှေငါးရက်မေး၏ စကားကို ဈေးအောက်ခွမ်း နားလည်လိုက်
သည်။

“မိန်းကလေးက ဘာများ တောင်းဆိုချင်လို့လဲ”

“ရှင်ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခု ပြန်တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ဘာပစ္စည်းလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ဓားလှိုင်းအားကို ယူချင်လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆဲဒီဓားလှိုင်းအားကို ကျွန်မ မျက်စိထဲတောင်
ထည့်မထားဘူး။ ကျွန်မအမြင်က ဆဲဒီဓားလှိုင်းအားဟာ သုံးဈေးတက်
နေတဲ့ ဓားကြီးလို့ပဲ ထင်တယ်”

“ဒါဆို ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ရှင်မခင် ချန်ရစ်ထားခဲ့တဲ့ နဂါးသားရေမင်ချောင်းပဲ”

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ခြင်းစားမရဟန်ဖြင့်...

“ဆဲဒီ နဂါးသားရေမင်ချောင်းဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ထားရန်ခဲတဲ့ပစ္စည်းတော့ မှန်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဆဲဒီ
မင်ချောင်းကို လိုချင်နေရတာလဲ”

ဈေးအောက်ခွမ်းက ဤကဲ့သို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောဆိုလာသည်။

“ဆဲဒီပစ္စည်းဟာ ရှင်အတွက် အရေးကြီးပေမယ့် ကျွန်မ
အတွက် သေရေရှင်ရေတမျှ အရေးကြီးနေတယ်”

“ဆိုမိန်းပါဦး၊ မိန်းကလေးအတွက် ဘာများ အရေးကြီးနေ
လို့လဲ”

“ကျွန်မမှာ သိုလှောင်ခဲ့ပတ်သက်ပြီး ရောဂါဆန်းတစ်ခု ရနေ
တယ်။ လာမယ့် နေ့ဦးပေါက် အထိပဲ ကျွန်မ အသက်ရှင်သန်နိုင်
တော့မယ်”

ထိုစကားကြောင့်...

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ အလွန်အမင်း တုန်လှုပ်သွားမိတော့သည်။
ရွှေငါးရက်မေး၏ ဝေခနာမှာ ကျူးစင်ဟန်၏ ပခင်ဝေခနာနှင့် ထပ်တူ
ထပ်မျှ တူညီနေခြင်းကြောင့်ပင်။

“မိန်းကလေး... ဆဲဒီမင်ချောင်းကို ဆေးဖော်မလို့လား”

ရွှေငါးရက်မေးက နှုတ်မှပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ မေါင်းညှိတ်ပြ
လိုက်သည်။

“အေးလေ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက် ကယ်ရတာဟာ
အင်မတန် ကုသိုလ်ကြီးမားပါတယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်းက ခေတ္တခိုင့်တော့ ခြင်းစားပြီး...

“တကယ်တော့ မိန်းကလေးရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ကျုပ်
မျက်စင်း လိုက်လျောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်”

ဈေးအောက်ခွမ်းက စကားဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။
ဤသို့ စကားဆက်မပြောဘဲ ဈေးအောက်ခွမ်းက ခုတ်တန်
ထားလိုက်သဖြင့် ရွှေငါးရက်မေး ခိုးရိုမိသွားကာ...

“ကိုယ်တော်လေးဈေး ဆက်ပြောဖို့ အလယ်အခဲများ ဝိုင်း

www.burmeseclassic.com

လို့လား။ ဒီနေ့တယ်ဆိုရင်လဲ အတင်းအဓမ္မတော့ မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။”

“ဒါနဲ့ ကျွေးစင်ဟန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မိန်းကလေး ကြားဖူးသလား။”

“ကြားဖူးပါတယ် တစ်ခေတ် တစ်ယောက် ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ ဆေးဝါးကြီး ကျွေးစင်ထင်ရဲ့သား ကျွေးစင်ဟန်ဆိုတာ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်... ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာက အဲဒီဆေးဆရာကြီးလဲ မင်းလိုပဲ ရောဂါဆန်းတစ်ခု တွယ်ကပ်နေတယ်။”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ စကားကို နားထောင်နေရင်း မိန်းမချောလေး ရှောင်ရုတ်မက “ဆွတ်...” ဟု အသံတစ်မျက်ပြုရင်း မျက်နှာမျက်နှာပျက်သွားသည်။

မျက်နှာပျက်သွားသည့် ရှောင်ရုတ်မအား ချူးဆောက်စွမ်း သတိထားမိကာ အားနာသွားဟန်ဖြင့်...

“အဲဒီဆေးရာကြီးလည်း သူ့ရောဂါကုသဖို့ နဂါးသားရေမင်ချောင်း လိုနေတယ်။ အဲဒါ ကျွေးစင်ဟန်ကို ငါကပေးဖို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ဓာတ်မြေကိုပြန်ပြီး သွားယူပေးမယ်လို့ ငါ ကတိပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းလိုချင်တဲ့ မင်ချောင်းကို ငါပေးနိုင်ဖို့ အခက်အခဲ တွေ့နေရတယ်။”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ ရှောင်ရုတ်မ၏ မျှော်လင့်ချက်များ အားပျော့သွားကာ သက်ပြင်းမောကြီး တစ်မျက် ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းဟန်ဖြင့် ပြောလာသည်။

“အင်း... ကျွန်မ ရှောင်ရုတ်မဟာ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း မရတဲ့တိုင် ကျွန်မ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်တော်လေးချူးမှာ ကတိ ဂိုထားခဲ့တော့ ကတိအပျက် မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။”

ထိုစကားကြောင့်...

ချူးဆောက်စွမ်းက ရှောင်ရုတ်မအား ကြင်နာသနားသွားကာ စကားကြာ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးအတွက်ဆိုရင်တော့ ငါ ကတိဖျက်ရတော့မှာပဲ။”

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွေးစင်ဟန်ကိုသာ ပေးလိုက်ပါ။ သူဟာ သူ့မိဘအပေါ် သားသမီးဝတ္တရား ကျေပွန်နေတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပါတယ်။ ကျွန်မအသက် မစွန့်ရင်လည်း နေပါစေတော့။”

မိန်းကလေး ရှောင်ရုတ်မက တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ် မထားဘဲ ခိုးသားတည်ကြည်သော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလာသော စကားသံကို ကြားလိုက်ရသော ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ရှောင်ရုတ်မ အားလေးစားသွားမိသည်။

“အင်း... မင်းဟာ မိန့်မသား ဖြစ်တဲ့တိုင် ယောက်ျားတွေစဲ စိတ်ထားမျိုး ထားနိုင်တယ်ဆိုတော့ မင်းကိုငါ ချီးကျူးလို့ ဝမ်းသာပါဘူး။”

“ကဲ... ဒါတွေ ထားပါတော့။ ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ကျွန်မ

ဆွေးနွေးကြရအောင်၊ ဒီကိစ္စက ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“မင်းတောင်းခံတဲ့ အချက်အလက်တွေ မပေးနိုင်တဲ့အတွက် ငါ့ကို အကျိုးရှိစေမယ့် စကားတွေကို မင်းဆီက ငါ့နားမထောင် နိုင်ဘူး”

“ကိုယ်တော်လေး ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ ရှင်ဟာ စကားရစ် နန်းဝင်စဉ်တုန်းက သောင်မေ့ကို မြင်ဖူးသလား”

ဤစကားမှာ မည်သည့်အတွက် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း နား မလည် ဖြစ်နေသည်။

“အင်း... ခပ်ဝါးတားတားတော့ မြင်ဖူးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တို့ကြားမှာ ပါးလွှာတဲ့ ကနီလန့်ကကြီးတစ်ခု ခြားထား လို့ပဲ”

“ဟုတ်လား ကွန်မ သူတို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို စန့်မှန်း ရတာ သောင်မေ့ဟာ လူ့လောကကြီးထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင် တယ်၊ ရှိတဲ့တိုင်အောင် လွတ်လပ်မှု မရှိတော့ဘူး၊ လောလောဆယ် စကားရစ်နန်းဟာ ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီး လက်ထဲကို ကွေ့ရောက် နေတယ်”

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ ရှောင်ရက်မေ၏ စကားကြောင့် ထနုနပ်မိ မတတ် လန့်ဖျပ်ဆုံသွားရ၏။

“ဟင်... ဒီလိုတောင် ဖြစ်နေသလား၊ တကယ့်ကို ကြောက် ရောက်သတဲ့ ကိစ္စကြီးပါလား၊ ဒီလိုဆိုရင် နီလိုချန်လည်း ငွေရောင် ပုံပုလွေ အဘွားကြီးနဲ့ တစ်ဝိုက်တည်း ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“တစ်ဝိုက်တည်း ဖြစ်ရုံတင်မကဘူး၊ နီလိုချန်ဟာ ငွေရောင် ပုံပုလွေ အဘွားကြီးကို အင်မတန် ကြောက်ရွံ့ရုံသေရတယ်”

ထိုစကားကြောင့်...

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ သူ့ဘဝသူ စိတ်ပျက် သည်းညှဲသွားမိ သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်းမြို့လုရဲ့ နမူနာကို ပြောခဲ့သေးတယ်၊ ကွန်မ သိသလောက် ပြောရရင်တော့ ကျွန်းမြို့လုဟာ အင်မတန် ရွံ့မှန်းရောကောင်းတဲ့ မှန်းကလေးပါ၊ သူနဲ့ ကိုယ်တော်လေးတို့ဟာ တယ်လို့မူး ပတ်သက်မှုရှိနေကြသလဲ”

“ကျွန်းမြို့လုဟာ နုလောလောဆယ်တော့ နာမည်ပြောင်းပြီး ရဲ့စကားမှာ စားကညာအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေတယ်”

“ဪ... ခါကြောင့် နီလိုချန်ရဲ့ ပြောသံ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ကျွန်းမြို့လုတစ်ယောက် လောကကြီးမှာ ရှိနေရင် သူတို့ရဲ့ အစီ အမံတွေ ပျက်စီးထိခိုက်နိုင်တယ်လို့ ပြောသံကြားခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မှုန်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းမှာလည်း အဆိပ်ဒဏ်ခံနိုင်တဲ့ မြင့်မား အတွင်းအားတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် ယောဒီ အဆိပ်စားနဲ့မှ ရှင်ကို ဖမ်းပစ်နိုင်မယ်လို့ သူတို့ပြောခဲ့ကြတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီစားရဲ့ အဆိပ်အလင်းတန်းဟာ အလွန် အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတော့ စားချက်ထိမီတာနဲ့ သေသွားနိုင်တယ်”

“နောက်ပြီး ပုံပုလွေမကြီးက ပြောသေးတယ်၊ ရှင်ကိုယ်တွင် က အဆိပ်ခံနိုင်တဲ့ အတွင်းအားကြောင့် ရှင်ရဲ့အသက်ကို နေထိုင် နိုင်ပေမယ့် ရှင်ရဲ့ခွဲတဲ့ အတွင်းအားတွေကိုတော့ ပျက်စီးပစ်နိုင် တယ်လို့ ပြောသံကြားခဲ့ရတယ်”

မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်မေမှာ သူမ ကြားခဲ့ရသည့် သတင်းများအား ပြန်လည်ဖောက်သည် ချလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးချော့ရဲ့ အတွင်းအားတွေဟာ မယုံကြည်နိုင်အောင် တိုးတက်လာတဲ့အကြောင်း သတင်း ကြားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

ချော့အောက်စွမ်းမှာ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ တန်ပြန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဝံ့ပုလွေအတွားကြီးနဲ့ ချီလိုချန်တဲ့ ကောားပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ ဝမ်ကြယ်ကို တွေ့ခဲ့သေးသလား”

“တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန် ဝမ်ကြယ်ဟာ အိပ်မန်းအပြင် ဘက်မှာပဲ စောင့်ဆိုင်းနေတယ်”

ချော့အောက်စွမ်းက မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်မေအား ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် ခူးခိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုးလ ကိုးရက်ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

“ရက်နှစ်ဆယ်ပဲ လိုတော့တယ်”

“မိန်းကလေး...မင်း ဆီကျူးကို တစ်ခေါက် သွားခွင့်သေးလား”

“ကိုယ်တော်လေးက ဘာများနိုင်ချင်လို့လဲ”

“ငါ ကိုးလကိုးရက်နေ့မှာ မင်းနဲ့အတူ ဆီကျူးတောင်မှာ တွေ့ဆုံတယ်၊ ပြန်နိုင်ပါ့မလား”

ချော့အောက်စွမ်း၏ ချိန်းဆိုချက်ကို ရှောင်ရက်မေမှာ တစ်မျက်

တွေ့ဝေစဉ်းစေပြီး စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ညည်းညူ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့အသက် ဘယ်လောက် ထပ်နေရမယ်ဆိုတာ အတိအကျ မသိနိုင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မရဲ့အသက်ဟာလားမယ့် ကိုးလကိုးရက်တိတောင် နံနိုင်စွမ်း ရှိတော့မယ် မထင်ဘူး၊ လက်ထောက် ဂျိဏ်းချုပ် စိတ်ပါဝင်စားမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ လာနဲ့ပါမယ်”

ချော့အောက်စွမ်းမှာ မိန်းမချောလေး ရှောင်ရက်မေအား ကြင်နာသော မျက်လုံးအနံ့ဖြင့် ဝေးခိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒီရက်ရောက်ရင် ငါ့အလွှာ ရောက်နေမှာပါ”

ကောားဆုံးသည်နှင့် ချော့အောက်စွမ်းက ခရပ်အပြင်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာမည်အပြု...

“ကိုယ်တော်လေးချော့ နေပါဦး”

“ဘာပြောရော ရှိလို့လဲ”

“ဟဲ့ ဘေးရင်ကို ကိုယ်တော်လေးချော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မိန်းကလေးကကော ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ”

“ဒီကိစ္စက အပြင်လူ ဝင်စွက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး”

ချော့အောက်စွမ်းက ရှောင်ရက်မေ၏ ကောားအဆုံး၌ အဆိပ်မေးရည်ကို ပြောဆိုမှကောက်ယူလိုက်ပြီး လေတွင်းအားကုန် ခွေယှက်ရင်း ထောင်ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ လွန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ချော့အောက်စွမ်း၏ အပြုအမူကို ရှောင်ရက်မေ ဝမ်းမလည်နိုင်သည့်အလား ကြောင်တောင်တောင်နှင့် မေးလာသည်။

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

"ကိုယ်တော်လေး... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ဓားတစ်ချောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ချောက်ထဲကို လွှင့်ပစ်လိုက်ရတာလဲ"

"ဒီဓားတွေကို ချီလိုချွန်ကို အပြစ်သွားတင်ဖို့ မလိုတော့ဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်မတန် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှတဲ့ ချီလိုချွန်ကို ကိုယ်တော်လေးက အထူးသတိထားဖို့ လိုမယ်"

"ခုလို နီးရိပ်မှုနဲ့ သတိပေးတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုးလ ကိုးရက်ကို မိန်းကလေးက မေ့မနေနဲ့ဦးနော်"

ကေားဆုံးသည်နှင့် တောင်ဆောက်သို့ ချွေးဆောက်ခွမ်း လွှင့်မြန်စွာ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

ရှောင်ရက်မေကမူ တောင်ဆောက်သို့ ဆင်းသွားနေသော ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ နောက်ကျောကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း သူမစိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ နှံ့စားနေရသည်။

သူမ၏ လက်ဖို့ဘဝ အခြေအနေသည် ကျားထွက်တစ်ကွက် ရွှေသက်သို့ အမှားမရှိင်မြင်း မရှိပေ။

ထို့အတူ...

သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံးမှာလည်း ကျားကွက်ကဲ့သို့ ခွပ်ထွေးပွေလီ လွန်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။



အခန်း(၂)

ချွေးဆောက်ခွမ်း။

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ နဂါးစား ကညာစင် ခေတ္တတည်ချီနေသည့် ပျို့ဝှက်ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဂေဟာ၏ တံခါးဝတွင် ချီလိုချွန်၏ တပည့်များက စောင့်ကြပ်နေပြီး ချွေးဆောက်ခွမ်းကို ဧည့်ခန်းသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ဝင်သွားကြသည်။

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ ဂေဟာတစ်ခုလုံးအား မသိမသာ လှည့်ပတ်အကဲခတ် ကြည့်ရှုမှတ်သား ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ချွေးဆောက်ခွမ်းအား ဦးဆောင်ခေါ်ဝင်သွားသော ချီလိုချွန်၏ တပည့်မလေး ဖုန်လင်အား မသိမသာ သွေးတိုးစမ်း မေးမြန်းလာသည်။

"ဖုန်လင်... မင်းတို့ ရေကြောင်း တော်တော် ကောင်းကျင်လား"

“နားမလည်ဘူး၊ ရေထဲက လှိုင်းတွေကို မြင်တာနဲ့ပဲ အလိုမူးလဲသွားမလို့ ခံစားရတယ် ကိုယ်တော်လေးရဲ့...”

“ဒါဆိုရင် မင်းတို့ ရေပညာကို လေ့ကျင့်သင့်တယ်၊ သို့လောကဟာ မမြဲပြင်ပေါ်တွင် မကဘူး၊ ရေပြင်ပေါ်မှာလဲ ကွင်းလွှဲကျွတ်စားလို့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မမြဲပြင်ပေါ်မှာ ကျွမ်းကျင်သရေထဲမှာလည်း ကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုအပ်တယ်”

ထိုစကားကြောင့်...

မိန်းကလေး ပုန်လင်မှာ စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် မျက်လကလေး ကလယ်ကယ် ဖြစ်လာကာ...

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ဆီ သွားသင့်ရမလဲ”

ချွေးအောက်စွမ်းက မိန်းကလေး ပုန်လင်အား စူးစိုက်-အတော်ကြည့်ရင်း...

“အေး...နင့်ကြည့်ရတာ ဉာဏ်ကောင်းပုံရတယ်၊ အားတဲ့ရတန်ရက်မှာ မင်းကို ငါ သင်ပေးမယ်”

မိန်းကလေး ပုန်လင်မှာ ထိုစကားကြောင့် ချွေးအောက်စွမ်းအား ကျေးဇူးတင်စွာ ဖြိုးရယ်ကြည့်နေသည်။

“ပုန်လင်...ငါ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ရှိနေတယ် မင်းကို ငါခိုင်းချင်တယ်”

ထိုအခါ...

ပုန်လင်မှာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ချွေးအောက်စွမ်းအား မပုံတကြည့်ကာ...

“ကိုယ်တော်လေး ကျွန်မဟာ ဆရာသမားဖြစ်တဲ့ နဂါးကညာစင်ရဲ့ လက်အောက်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ ဒါကြောင့်...”

ထိုအခါ...

ချွေးအောက်စွမ်းက သူ့ကိုယ်သူ ဧကရစ်နန်း၏ လက်ထောက်နန်းရှင်လေးအဖြစ် အမူအရာ ပြောင်းလိုက်ပြီး အမိန့်သံပါပါ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ပုန်လင်...ငါဟာ ဧကရစ်နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင်ပဲ၊ မင်းဟာ ဧကရစ်နန်းရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ငါနန်းရှင်လေးက မင်းကို ခိုင်းလို့ မရဘူးလား”

ထိုစကားကြောင့်...

ပုန်လင်၏ မျက်နှာမှာ ခိုးရိမ်သည့် အမူအရာမှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာများသို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း...

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်...ကိုယ်တော်လေး၊ ကျွန်...ကျွန်မ ဒီလိုစိတ်သဘောမျိုး မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ခိုးရိမ်တာက ကိုယ်တော်လေးပေးတဲ့ ကြီးမားတဲ့ ဓာတ်နိဂဏ္ဌာရားကို ကျေပွန်အောင်စင် မထမ်းဆောင်နိုင်မှာကိုပဲ ခိုးရိမ်မိပါတယ်”

ထိုအခါ...

ပုန်လင်၏ စိတ်ထဲဝယ် ခိုးရိမ်သည့်သဘောကို ချွေးအောက်စွမ်းနားလည်လာရတော့သည်။

“ပုန်လင်...မင်းကို ငါခိုင်းမယ့်ကိစ္စဟာ လွယ်လွယ်လေးပဲ၊ ဟည်းခိုစားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ လူတစ်ယောက် သွားခေါ်ခိုင်းလို့”

“ခုပဲ ခေါ်ပေးရမလား ကိုယ်တော်လေး”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ တည်းခိုစားသောက်ခန်းမှာ ငါ့ရဲ့
မားကညာစင် ရှုဟိုလုံကို ခေါ်ပြီး ဒီကို လိုက်လာခဲ့”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက သူ၏ မားကညာစင် ရှုဟိုလုံအား ဖုန်လင်
ကို ခေါ်ခိုင်းကာ စွာဖွေခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ဖုန်လင်မှာ ရှုဟိုလုံ ဆိုသည်မှ မည်သူ မည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့မြင်ဖူးသူ မဟုတ်ပေ။

“ကွန့်မ... ကိုယ်တော်လေးရဲ့ မားကညာစင် ရှုဟိုလုံကို
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့ သူဘယ်သူဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

“အဲဒီ ရှုဟိုလုံ ဆိုတဲ့ ငါ့ရဲ့ မားကညာစင်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး
အနီရောင် ဝတ်စုံဝတ်ထားတယ်၊ မင်း သူ့ကို မြင်လိုက်တာနဲ့
သိနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဆောင်စား လက်ကိုင်ရိုးမှာ စကရုန်နန်း
ရဲ့ အမှတ်အသားပါတယ်၊ အဲဒီ အမှတ်အသားကို မင်း မြင်လိုက်
တာနဲ့ သိမှာပေါ့”

“ကွန့်မ ခုပဲသွားပါမယ်၊ ဘီပေမယ့် သူက ကွန့်မ ပြောတဲ့
စကားကို ယုံပါ့မလား”

“မင်းရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်မှာလည်း စကရုန်နန်းရဲ့ တံဆိပ်
အမှတ်အသား ပါသွားပဲ၊ အဲဒါကို ပြလိုက်ရင် သူယုံသွားမှာပေါ့၊
မင်း သူ့ကို မတွေ့မချင်း အဲဒီ တည်းခိုစားသောက်ဆိုင်မှာ စောင့်နေ
ပါ”

ထိုအခါ...

မိန်းကလေး ဖုန်လင်က ချွေးဆောက်ခွမ်းအား ဂါရဝပြုကာ
ဝေဟာအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အမှန်တွင်မူ ချွေးဆောက်ခွမ်းသည် မိန်းကလေး ဖုန်လင်အား
စိတ်တွင်းမှ အကြံတစ်ခုကြောင့် ရေကြောင်းပညာရပ်ကို ပြောပြ
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤရေကြောင်းပညာရပ်ကို ဖုန်လင်က ချီလိုမျှနီရှေ့တွင် မဆင်
မမြင် ပြောမိပါက မိမိအတွက် အခက်ကြုံမည်ကို တွေးမိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ ဖုန်လင်အား ရှုဟိုလုံကို တမင်စောင့်ဆိုင်း
ခေါ်လာရန် အဝေးသို့ ပထုတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့်...

ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ ချီလိုမျှနီ ရှိနေသည့် အတွင်းဆောင်သို့
မရောက်လာခဲ့သည်။

ချီလိုမျှနီကို ကြည့်ရသည်မှာ ရေရိုးချိုပြီး ခြစ်ဟန်တူသည်။
မားကညာချီလိုမျှနီက ချွေးဆောက်ခွမ်းအား ဂါရဝပြုရင်း...

“ကွန့်မ ကိုယ်တိုင် ထွက်မကြိုအားတဲ့အထွက် ခွင့်လွှတ်
မချင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်း ဝမ်းကြယ်ယိမ့် သွားတော့တဲ့ အခြေ
အနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ကွန့်မ ဝမ်းကြယ်ယိမ့်ကို သုတ်သင်မယ့်ဆဲဆဲ သုလွတ်မြောက်
ပျက်ပြေးသွားတယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဝမ်းကြယ်ယိမ့်ကို တခြား လူတစ်ဦးနဲ့ပဲကစား
ကယ်တင်လိုက်သလား မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ လာကယ်တဲ့လူက မျက်နှာနီနီနီထားပြီး

www.burmeseclassic.com

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူရဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်ရတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပုံစံနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီ မျက်နှာပုံနဲ့လူက ဘယ်လို လက်နှက်မျိုး သုံးသလဲ”

“အဲဒီလူဟာ နှစ်ဖက်သွား ဓားရှည်ကို အသုံးပြုတယ်”

“သူရဲ့ ဓားပညာဟာ အင်မတန် အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်၊ သူ ဓားကွက် သုံးကွက်အောက်မှာပဲ ကျွန်မရဲ့ဓားဟာ လွင့်စဉ်သွားခဲ့ ရတယ်၊ ဒါ့အပြင် ကျွန်မရဲ့ လွင့်စဉ်သွားတဲ့ ဓားရှည်ကို အဲဒီမျက်နှာ ပုံးစွပ် လူကပဲ ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီ”

ချူးဆောက်စွမ်းမှာ ချီလိုချွန် လိမ်ညာဖြေနေကြောင်း စိပ်ဓား မိလိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ချီလိုချွန်၏ ဓားရှည်နှင့် ဓားအိမ်မှာ မိန်းမပျိုလေး ရှောင် ရက် မေ့က ယူ ဆောင် လာ ခဲ့ သည် ကို မိမိသိထားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

ချူးဆောက်စွမ်းက တမင်မသိဓုင်ဟန် ဆောင်တာ မေးလာ ပြန်သည်။

“မိန်းကလေး ချီလိုချွန် မင်းဆီက ဓားရှည်ကို တစ်ဖက် ရန်သူက လုယူသွားတယ်ဆိုတော့ ဓားအိမ်ဟာ မင်းဆီမှာပဲ ကျန်ရစ် ခဲ့မှာပေါ့၊ အဲဒီဓားအိမ်ကော ဘယ်မှာလဲ”

ချူးဆောက်စွမ်း၏ အမေးကြောင့် ချီလိုချွန်မှာ ဘာပြန်ပြော ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

ချီလိုချွန်က လျှပ်တစ်ပြက်ညှက်ထုတ်ကာ လိမ်ညာပြောဆို လိုက်ရ၏။

“အဲဒီ မျက်နှာပုံးစွမ်းနဲ့ ကျွန်မတို့ တိုက်ခိုက်တုန်းက ကျွန်မရဲ့ ကျယ်လက်ထဲမှာ ဓားအိမ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားပါတယ်၊ ဓားအိမ်လဲ ချဲ့တိုက်ချက်နဲ့ပဲ ဆောက်လွှတ်ကျသွားပြီး ရန်သူဟာ ဓားရော ဓားအိမ်ကိုပါ လုယူထွက်ပြေး သွားပါတယ်”

ထိုအခြေအနေကြောင့် ချူးဆောက်စွမ်းက ချီလိုချွန်အား နှိတ်တွင်းမှ ချီးကျူးမိသည်။

“အင်း...လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ယုတ္တိစိုရှိ လိမ်ညာပြောဆို နိုင်တာ အံ့ဩရစရာပဲ”

ဤသို့...

ချူးဆောက်စွမ်း တွေးရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးစိပ်ထင် မလာစေရန် ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့်...

ချီလိုချွန်ကို သွေးတိုးစမ်းသည့် သဘောဖြင့် ထပ်မံမေးမြန်း ပြန်သည်။

“အဲဒီ မျက်နှာပုံးရှင်ဟာ မင်းဆီက ဓားနဲ့ဓားအိမ်ကို ရသွား ပြီးနောက် မင်းကို ထပ်တိုက်ခိုက်သေးသလား”

“ရန်သူဟာ ကျွန်မကို အသေတိုက်ခိုက်မလို့ ကြံတဲ့အခါ ဝမ်းကြယ်ယိုက လှမ်းအော် တားဆီးလိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်မ အသက် ချမ်းသာရာ ရသွားတယ်”

ထိုအခါ...

ချူးဆောက်စွမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် မျလှီးရင်း...

"အင်း...လောကကြီးမှာ အမြဲတမ်း နိုင်တဲ့လူ မရှိသလို အမြဲတမ်း ရှုံးတဲ့လူလဲ မရှိဘူး၊ တစ်သမတ်တည်း ရှိနေနိုင်တဲ့အရာ လောကကြီးမှာ မရှိနိုင်ဘူး။ ဓားလက်လွှတ် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့အတွက် မိန်းကလေးက ဘာမှ စိတ်မကောင်း ပြန်မနေနဲ့။"

ချူးအောက်စွမ်းက ချီလိုချွန်အား သံဝေဂ ရောပြွမ်းသော လေသံဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

ချီလိုချွန်က ထပ်မံပြောဆို လာပြန်၏။

"ကြယ်မိုဂိုဒ်နဲ့ အဲဒီ မျက်နှာပုံးစွပ်လူ ထွက်သွားမယ်လို့ နေရင်း မျက်နှာပုံးစွပ်လူက ကျွန်မကို ရုတ်တရက် လက်နက်ပုန်းနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာ ကျွန်မ ရှောင်လိုက်ပေမယ့် မြေမျက်စိကို ထိမှန် သွားတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မ တပည့်လေးတွေ သိသွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ"

ဤသို့...

ချီလိုချွန်က တိတိကျကျ ပြောဆိုလာသောအခါ ချူးအောက် စွမ်းမှာ ရှောင်ရက်မေ၏ စကားကို မယုံ့သလို ဖြစ်လာမိပြန်သည်။ သို့သော်...

ရှောင်ရက်မေ၏ စကားထဲတွင် ချီလိုချွန်၏ ဓားပေါ်၌ ပြင်း ထန်လွန်းသော အဆိပ်ရှိနေသည် ဆိုသည့်အချက်ကိုမှ ငြင်းပယ်၍ မရချေ။

စင်စစ် ချီလိုချွန်သည် ဝမ်းကြွယ်ယိအား တမင်သက်သက် လွှတ်မိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဓား အလှန်ရသည် ဆိုသည်မှာလည်း တမင်သက်သက် လုပ်ကြံပြောဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

"ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ခုထိ လက်နက်ပုန်း စူးဝင်နေတာ နှိမ့်သေးလား"

"ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မ ကိုယ်ပေါ်မှာ လက်နက်ပုန်း အနည်း ငယ် စူးဝင်နေတဲ့အတွက် ဓားစာက ကိုယ်တော်လေးကို ကိုယ်တိုင် မျက်မကြိုနိုင်တာပေါ့"

ချူးအောက်စွမ်းက ချီလိုချွန်၏စကား မှန် မမှန် သိလို၍...

"ချီလိုချွန်...မင်းနဲ့ ဓမ္မာကိုယ်ထဲ ဝင်နေတဲ့ လက်နက်ပုန်း မာဉ္ဇ ငါ့ကို ဖြစ်မိ"

နဂါးဓားကညာစင် ချီလိုချွန်မှာ တမင်တကာ အသားအနှာ နှိုး ပြုလုပ်ခန့်တီးထားသော လက်နက်ပုန်း အုပ်ငယ်ကလေးများ နှိပ်ဝင်နေသည့်နေရာအား ချူးအောက်စွမ်းကို ပြသလိုက်သည်။

ချူးအောက်စွမ်း ကိုယ်တိုင် သေးငယ် မှန်ဝါးလှသော အုပ် ငယ်လေး လေးငါးစုံစီချောင်းကို ကိုယ်တိုင် ဖယ်ရှားပေးခဲ့၏။

ထိုစဉ်...

ချီလိုချွန်ထဲမှ ဓားစွန်နုနု သောင်စေ့နုနု ပတ်သက်သော မမကောင်းသတင်းများ ပြောဆိုလာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ထိုအခါ...

ချူးအောက်စွမ်း လန့်ဖျပ် တုန်လှုပ်သွားကာ...

"မိန်းကလေး မင်းစကားတွေသာ ဂိုဏ်းချုပ် သောင်ခေပု ကြားလိုက်ရရင် သူ့ရဲ့ဓားနဲ့ တို့ခေါင်းတွေ ပြတ်ထွက်သွားမှာပဲ။ သူ့ရဲ့ဓားက တို့လည်ပင်းနားမှာ အမြဲရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်း သတိ တားမိ"

ချွေးအောက်စွမ်းက ဤကဲ့သို့ ချီလိုချွန်အား သတိပေးစကား ပြောဆိုလိုက်သည်။

ချီလိုချွန်က ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် သွေးတိုးစမ်းနေသည်လား အမှန်လား ဆိုသည်ကို ဖွဲ့ခြားမရသော စကားမျိုး ပြောလာပြန်သည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး... ခုနေ နန်းရှင် သောင်ခေခု လက်ထဲမှာ စားမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကိုယ်တော်လေးချွေးဟာ သူ့ကို ဘာကြောင့် ရောလိုတော့လဲ”

“နေပါဦး... သောင်ခေခုရဲ့ ရတနာမှာ စားလှိုင်စားကို မင်းတန်းယူရရှိခဲ့လို့လား”

“သူနဲ့စားကို ကျွန်မ လက်တစ်ဖက် ကမ်းလိုက်ရုံနဲ့ အလွယ်တကူ ရရှိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ - ဆန္ဒက ရွှင်ကို သိုင်းလောက်နဲ့ ပထမတန်းစား သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်စေချင်တယ်”

နဂါးစားပညာ မိန်းမခေရာလေး ချီလိုချွန်မှာ ချွေးအောက်စွမ်းနှင့် စကားပြောနေသည့် အချိန်အတောအတွင်း မည်သည့်ရည်စွယ်ချက်နှင့် မည်သည့်အကြောင်းခိုမှုနဲ့ ချွေးအောက်စွမ်း မသိသေးပေ။ ချွေးအောက်စွမ်းအား ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာ အမျိုးမျိုး အပြင် သူမစားချက်တချို့ပါ မရုတ်မကြောက် ရွှင်ဟပြုမူပြသသည် သို့သော်...

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ သိုင်းသမားကောင်း ယောက်ျားမြတ်ဖြစ်ခဲ့သူ၏စိတ်အား အတတ်နိုင်ဆုံး အမှားအယွင်း မရှိစေရန် ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

မိန်းမခေရာလေး ချီလိုချွန်မှာ ချွေးအောက်စွမ်းကို အားမလိုမာရ ဖြစ်လာမိသည်။

ချွေးအောက်စွမ်းက တည်ကြည် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည့် အတွက် ချီလိုချွန် ဘာမျှ မတတ်နိုင်ပေ။

“ချီလိုချွန်... မင်းကို ငါ ကိစ္စတစ်ခု ပြောချင်တယ်။ ငါ အခုရက်အတွင်း ငါ့မျှေးရုပ်အတိကို သွားရမယ့် ကိစ္စရှိနေတယ်။ တစ်လအတွင်း ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်။ တကယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ် သောင်ခေခု မေးရင် မင်းကြည့်ပြီး ကောင်းသလို ပြောကြားပေးပါ”

“ကိုယ်တော်လေး ဘာကိစ္စနဲ့ မျှေးရုပ်ပြောကို ပြန်ရတာလဲ”

“ငါ့ပခင် ချွန်ရစ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ငါပြန်ယူစရာ ရှိနေတယ်”

“ကိုယ်တော်လေး တစ်ယောက်တည်းလား”

“လူဖြူးကျွန်းကိုပါ ခေါ်သွားမယ်”

“ကျွန်မ ထင်သလို ဖြစ်နေပါလား”

“ဒီကိစ္စကို မင်းအကုန် နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောလိုလိ ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ငါပြန်လာတဲ့အခါ မင်းကို အသေးစိတ် ထပ်ပြောပြမယ်”

နဂါးစားကညာစင် ချီလိုချွန်မှာ မကျေနပ်သော်လည်း ချွေးအောက်စွမ်း ပြောပြမည်မဟုတ်၍ ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလိုရသည်။

“ချီလိုချွန်... မင်းကို နောက်ထပ် ကိစ္စတစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ အခြားမဟုတ်ဘူး။ မင်း တပည့်မလေး ပုန်လင်ကို ငါ့အစဉ်အလာ ခေါ်သွားချင်တယ်”

ချီလိုချွန်က မကျေမနပ်လေသဖြင့် ပြန်မော့လာသည်။

"ကိုယ်တော်လေး သူ့ကို ဘာလုပ်မှာလဲ"

"ငါ သူ့ကို ခေါ်သွားချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ငါနဲ့ လှမ်းကလေးတို့ ဘယ်လို နေထိုင်သလဲဆိုတာ သိစေချင်တဲ့အတွက် သူ့ကို ခေါ်သွားမှာ ဖြစ်တယ်"

ထိုအခါမှ ...

မိုးလို့မျှန် သဘောကျ ကျေနပ်သွားကာ...

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်မသူ့ကိုခေါ်ပြီး ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ထည့်လိုက်ပါမယ်"

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါသူ့ကို တည်းခိုစားသောက်ဆိုင် တစ်ခုမှာ လှူရှင်နင်းထားတယ်၊ ငါ ဒီကထွက်သွားတာနဲ့ သူ့ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမယ်"

ဤသို့ဖြင့်...

ချူးအောက်စွမ်းမှာ မိုးလို့မျှန်၏ လျှို့ဝှက်ဧဟာအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂေဟာအပြင်ဘက်သို့ ချူးအောက်စွမ်း၊ ရောက်လုဆဲဆဲ ဂေဟာ၏ တံခါးအဝင်ဝ ရောက်လာသည်နှင့် ရုတ်တရက် ချူးအောက်စွမ်းရှေ့သို့ လူနှစ်ဦး လွန်စဉ်ကျလာသည်။

ထိုလူနှစ်ဦးမှာ မိုးလို့မျှန်၏ တပည့်မများအနက် နှစ်ဦးဖြစ်ပြီး အသက်ပီညာဉ် ကင်းမဲ့နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ထိုစဉ်...

ဘေးကဉာ် မိုးလို့မျှန်က ချူးအောက်စွမ်း ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး...

"ကိုယ်တော်လေးချေး၊ ခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မရဲ့ ပေါ့ဆမှုကြောင့်ပါပဲ"

"မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအဆောင်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ရန်သူ တစ်ယောက် မဟုတ် ကြိုတင်ရောက်ရှိနေလို့ ဖြစ်ရမယ်"

နှစ်ယောက်သား အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ထွက်ပြီး ခြံအတွင်း ရောက်ရှိလာသောအခါ စကရစ်နန်းမှ လျှို့ဝှက်အစောင့် အကြပ်ထား ခြံပေါ်ပေါ် ဂိုဏ်းသားဆယ်နှစ်ယောက်မှာလည်း အလားတူ အတုံးအစုံ၊ ပေါက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းနှင့် မိုးလို့မျှန်တို့နှစ်ယောက်မှာ မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့သြတိတ်လန့်သွားသည်။

မိုးလို့မျှန်မှာ ဤအဖြစ်အပျက်ကိုကြည့်ကာ မဲပြင်းခေါသထွက်နေသော်လည်း တရားမဲ့သည့်သူမှန်း မသိရှိ ခေါက်တုံ့ခေါက်မြန် ခမ်းလျှောက်ရင်း ခဉ်းစားတွေးတော နေမိသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ထိုအလောင်းများကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရာ အလောင်းများ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် မရှိဘဲ ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးနေသည့်အပြင် "ချူး"ဟူသော စာလုံးများ မရုတ်တော့ကြောင်း တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ရန်သူသည် ချူးအောက်စွမ်းအား လူသတ်သမား အဖော်ရောက်စေရန် တမင်မနီတီး လုပ်ကြံခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်စွာ မိလိုက်သည်။

"အင်း...တော်ပါသေးရဲ့၊ မိုးလို့မျှန်လဲ အနားမှာ ခိုစားလို့ မဟုတ်ဘူး၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့မှာ ဒီကိစ္စဖြေရှင်းဖို့တောင် မဟုတ်ဘူး"

မျိုးဆောက်စွမ်းမှာ အသံထွက်ဆောင်ပင် ညည်းညူရေရှုပ်
မိသည်။

“ကိုယ်တော်လေးမျိုး၊ ညည်းမနေပါနဲ့တော့၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်
လိုဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပေးပါ။”

“ဗိုလ်ချုပ်... မ ခင်၊ နေတဲ့နေရာဟာ လျှို့ဝှက်တဲ့နေရာလဲ
မခေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါကလဲ ဒီညပ် ငါ့ဇာတိမြေကို ပြန်ရောနှီးမ
တယ်”

“ဒါဆို ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ”

“မင်း ဒီမှာနေ ငါ့ရုံးကညာ ဟိုယုံမေ မိန့်ဆိုင်းယိနဲ့ ရှုပ်တို
တို့ကိုခေါ်ပြီး လာနဲ့မယ်၊ အဲ... ရှုပ်လို့ကို ကိုဏ်းချုပ်ဆီလွှတ်ပြီ
အဖြစ်အပျက်တွေ အစီရင်ခံလိုက်ပေါ့၊ ကျွန်နဲ့နီးက မင်းအနားမှာ
ရှိနေလိမ့်မယ်”

“ကောင်ပါပြီ၊ ကိုယ်တော်လေးမျိုးသာ သူတို့သုံးယောက်ကို
လွှတ်လိုက်ပါ၊ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ကြည့်မိစဉ်လိုက်
မယ်”

“ဘာလဲ မင်း ဒီကိစ္စအတွက် ကိုဏ်းချုပ်သောင်ပေစုကို မတင်
ပြဘူးလား”

“ကိုယ်တော်လေးနဲ့ ကျွန်မတို့က လျှို့ဝှက်စိတ်ထားတွေ ရှိနေ
မှတော့ သောင်ပေစုအပေါ် သစ္စာရှိနေဖို့ မလိုတော့ဘူး”

“အေး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ကဲ... ငါသွား
တော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မျိုးဆောက်စွမ်းက ဂေဟာအပြင်ဘက်သို့

နေ၊ မကွေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်း ထွက်မှာသွားတော့
သည်။

မျိုးဆောက်စွမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် စောစောက ကိစ္စအတွက်
မကွေးမနပ်ခြစ်ရင်း အနည်းငယ် နှစ်ချရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အနီးရှိ
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ကာ တရာစံတွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာ
မူတော့သည်။

သို့သော်...

မသက်တော့ ဟူ၍ တစ်ခုတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့်
သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းထွက်
လာခဲ့သည်။

အရှေ့ဘက်လမ်းမကြီးအတိုင်း မျိုးဆောက်စွမ်း ဦးတည်သွား
နေရာ ခြေလှမ်းတစ်ရာကျော်ခန့် အရောက်တွင် နောက်ဘက်မှ လူ
တစ်ယောက်၏ လှမ်းဆော်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဧကနေပါဦး”

မျိုးဆောက်စွမ်းက နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အား တား
ဆီးလိုက်သူမှာ ကျေးဇူးတင်ဟန် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရတော့၏။
ထို့ကြောင့်...

မျိုးဆောက်စွမ်းမှာ တစ်မျက် ကြောင်အမ်းသွားပြီး ကယာ
ကယာ မေးလိုက်၏။

“အစ်ကိုတော်ကျွေး၊ ခင်ဗျား ဒီကိုရောက်နေတာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ”

“ငါလဲ ချိုင်ကျင်ထန်နောက်ကို နောက်ယောင်ငါ့လိုက်ရင်း
ဒီကို ရောက်လာတာလဲ”

ထိုကားကြောင့်...

ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ အတွေးတစ်ခု ဝါ
ရောက်လာသည်။

"အစ်ကိုတော်ကျွေး... ခင်ဗျား သူ့နောက်က နောက်ယောင်
လိုက်လာတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ"

"ငါ ဒီမှာ ခောင့်နေတဲ့အချိန် ချိုင်ကျင်ထန် ထွက်လာကာစ
ရှိသေးတယ်"

"သူတစ်ယောက်တည်းလား"

"ဒီကောင် အုတ်နံရံ ကျော်ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်
ငါ့လိုက်မလို့ လုပ်နေတုန်း မလိုက်ဖြစ်တော့ဘဲ ဒီကနေ ခောင့်နေ
တာပဲ"

ချွေးဆောက်ခွမ်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး...

"ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ချိုင်ကျင်ထန်နေအကဲကို ဆက်မလိုက်
သွားတာလဲ"

"ကိစ္စတွေ အားလုံးထဲမှာ ငါ့အပေရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စက
ပိုအရေးကြီးနေတဲ့အတွက် ကျန်တဲ့အလုပ်တွေကို ငါ မလုပ်ချင်ဘူး၊
ဒါနဲ့ ဒီနေရာက ဘယ်သူ့နေရာလဲ"

"မို့လို့ခုန်နေတဲ့ ဟောဟာ၊ ဒါနဲ့ ချိုင်ကျင်ထန်နဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ
အယ်လို လက်နက်ပါသွားသေးလဲ"

ကျွေးစင်ဟန်က အနည်းငယ် တွေးတောဟန် ငြိလိုက်လေ၏။

"ဘာလက်နက်တွေ ပါသွားတယ်ဆိုတာတော့ ငါလဲမသိဘူး၊
ဒါပေမယ့် သူ့အင်္ကျီထဲမှာ ဓားရှည်တစ်လက် ပါသွားတယ်လို့တော့
ငါထင်တာပဲ"

ကျွေးစင်ဟန်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး ချွေးဆောက်ခွမ်းက
တန်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

"အင်း... ချိုင်ကျင်ထန်ဟာ ကြယ်နုနုလုံး လက်စေ့စင်း
ပျိုင်းပညာတတ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့များ ဓားရှည်သုံးရတာလဲ မသိဘူး"

"ဟေ... ချိုင်ကျင်ထန်က လူသတ်သွားလို့လား"

"ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေး တော်တော်များများ သေကြ
မှတ်မီးကုန်ပြီ"

"ဟ... ဒါလောက်တောင်မှ မင်း မသိလိုက်ဘူးလား"

"ကျုပ်ဟာ မို့လို့ခုန်နဲ့အတူ အဆောင်တွင်းမှာ စကားပြော
နေပြီး ထွက်လာတော့ အဲဒီအလောင်းတွေ မတွေ့ရတာပဲ၊ အဲဒီ
အလောင်းတွေပေါ်မှာလည်း ချွေး ဆိုတဲ့ ဓာလုံးတွေ ရေးထိုးထားသေး
တယ်"

ချွေးဆောက်ခွမ်းက စကားဖြတ်ပြီးမှ ဆက်လက်ပြောဆိုလာ
သည်။

"လူသတ်တရားမဟာ ဟောထဲမှာ ကျုပ်ရိုနေမှန်း မသိဘူး
ထင်တယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်လာသတ်ရဲမှာလဲ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုတော်
ကျွေးကကော ချိုင်ကျင်ထန်နဲ့ နှိပ်မျက်နာကို မြင်ဖူးသလား"

"မမြင်ဖူးဘူး"

"ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကိစ္စတစ်ခု ပြောချင်တယ်
ဟိုဘက်ကမ်းကွဲပြီး ကျုပ်ရဲ့ဓားကညာလေးဦးကို ခေါ်လာအောင်ပါ၊
မရှည်တွေအားလုံးလည်း ယူဆောင်လာနဲ့ဖို့ ပြောလိုက်တယ်"

"ဒါနဲ့ မင်းကိုငါက ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးမှာလဲ"

"လာမတွေ့နဲ့တော့၊ ကျုပ် ဒီညပဲ စာတိမြေကို ခဏပြန်မယ်၊ ဇင်စွားလည်း ကျုပ်နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့ရမှာပဲ" ထို့နောက်...

ကျွန်းစင်ဟန်က ဓားကညာများအား ခေါ်ဆောင်ရန် ချန်ခမ်း ဖြစ်တစ်ဖက်ကမ်းဆီသို့ ရှေ့ရွာထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက အရှေ့ဘက် လျှောက်လှမ်းခြင်း မရှိဘဲ ချီလိုချန်၏ ဖြစ်သည်။ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ကာ သစ်ပင်များ အကြား အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ပုန်းအောင်းနေလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့်...

ညအမှောင်သန်းလာသည်နှင့် အနောက်ဘက်အဆောင်ဆီသို့ ချူးအောက်စွမ်း တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။

အနောက်ဘက် အဆောင်တွင် အလောင်းများမှာ နဂိုအတိုင်း ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဓားကညာချီလိုချန်ကို ရှာဖွေလိုက်သော်လည်း တွေ့ရှိခြင်း မရှိချေ။

သူမအိပ်ခန်းသို့ ချီလိုချန် ပြန်သွားလေပြီလား မသိ။

"အင်း... လူသတ်သမား ချိုင့်ကျင်ထန်... ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ သူ ဒီမှာရှိကို ရှိနေရမယ်၊ ကျွန်းစင်ဟန်က အပြင်က စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ဒီကောင် အပြင်ကို လုံးဝမြန်ထွက်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး"

ချူးအောက်စွမ်းက အမျိုးမျိုး စဉ်းစားတွေးတောရင်း လူသတ်တရားမဲ့အား တွေ့လိုတွေ့ပြား တိတ်တဆိတ် လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်ရှုရာတွေ့နေပြန်သည်။

ထိုစဉ်...

အနောက်ဆောင် အခန်းတစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်မှာ ရုတ်တရက် ပိတ်လာပြီး ခေါင်းတစ်လုံး သွားခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါင်းပိုင်ရှင်မှာ တခြားမဟုတ်ပေ။

နဂါးဓားကညာစင် ချီလိုချန်ပင် ဖြစ်သည်။

ချီလိုချန်မှာ ပြတင်းတံခါး အပြင်ဘက်သို့ ခေါင်းထွက်ရင်း တစ်ခန်းကျင် တစ်ဝိုက်အား ကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်ရာ အပြင်၌ မျှော်လင့်ရန်မရှိသော လူတစ်ဦးကောင်း တွေ့လိုက်ရသောအခါမှ ခေါင်းပိုင်သွားသည်။

တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ချီလိုချန်က ထိုပြတင်းပေါက်မှ ခုခံဆင်းထွက်လာခဲ့၏။

ထို့အတူ...

ချီလိုချန်၏ နောက်မှ လူတစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါနေထွက်လာပြန်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ချီလိုချန်၏ နောက်မှ လိုက်ပါ နုန်ထွက်လာသူမှာ အခြားလူ မဟုတ်ဘဲ ငွေရောင် ဝံပုရွေမကွာကြီး၏ သမီး ဝမ်ကြယ်ယီ ပင်ဖြစ်သည်။

ဝမ်ကြယ်ယီ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားမှာ မိန်းမအဝတ်အစား မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားများကဲ့သို့ ဖြောင်းလဲဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ဝမ်ကြယ်ယီ၏ ညာလက်တွင် မွက်နာနုနွယ်တစ်ခုခုလည်း ချီလိုဆောင်ထားကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

၈၂ ❀ ဘုန်းကြွယ်

ကျွန်းစင်ဟန် ပြောခဲ့သည့် ချီင်ကျင်ထန်ယောင် ဆောင်လာသူမှာ ရုပ်ဖျက်ထားသော ဝမ်ကြယ်ယီ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း နိပ်စားလိုက်၏။

“အင်း... ဝမ်ကြယ်ယီ တစ်ယောက် ရုပ်ဖျက်ကောင်းလွန်းတဲ့အတွက် ကျွန်းစင်ဟန်တောင် မျက်စိအမြင် မှားခဲ့ရပါလား။”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက ပုန်းကောင်းနေရင်းမှ ချီလိုချန်နှင့် ဝမ်ကြယ်ယီတို့၏ အပြန်အလှန် ပြောပြနေသော စကားများကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေလျက်ရှိသည်။

ဝမ်ကြယ်ယီက ချီလိုချန်အား စတင်ပြောဆိုလာသည်။

“ညီမလေး... တို့အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ ပီပီရီရီ ရှိရှိ အကြီးတယ်”

ချီလိုချန်က စိတ်ပျက်အားလျော့သော လေသံဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုလာသည်။

“အင်း... မမစိမံတာ ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်ကြယ်ယီ၏ စိတ်ထဲတွင် အခံရက်စက်သွားပြီး ချီလိုချန်အား မျောင်းဖျန်စိသိန်လိုက်သည်။

“ညီမ... ငါတို့ရဲ့ အမေကို ညီမလေးက အထင်မသေးနဲ့ ခေါ်သိုင်းလောက် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား တော်တော်များများဟာ ငါ့အမေရဲ့ လက်ဝါးထဲ ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ တို့အမေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်တာ မရှိခဲ့ဘူး။ အခု နို့နဲ့ မပျောက်သေးတဲ့ ဈေးဆောက်ခွမ်းလည်း ငါတို့အမေရဲ့ လက်ဝါးအောက်က လွတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

မာန်ဆိုင်စား (စာစဉ်-၈) ❀ ၈၃

“ညီမလေး စိတ်ဆိုးနေတာက ဈေးဆောက်ခွမ်းကို မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမလေးရဲ့ ဓားကို ခိုးယူသွားတဲ့လူကို စိတ်ဆိုးနေတာပါ”

“ညီမလေး... ဒီအတွက် စိတ်ပူမနေနဲ့၊ တို့အမေက ပြောထားပါ။ ညီမလေးရဲ့ ဓားကို ခိုးယူသွားတဲ့သူဟာ ဘယ်သူတယ်ခါဆိုတာ နောက်သုံးရက်လောက် ကြာရင် ပုံစမ်းလို့ ရပါလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားများကို ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေသော ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ အခြေအပျက်အမှန်များကို သိရှိလာရတော့သည်။

ထိုစဉ် ချီလိုချန်မှာ သူ့ တပည့်မများ၏ အလောင်းများကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း...

“ကျွန်မလူတွေ ဒီလို အချောင့်သက်က် အသေခံလိုက်ရတာ ကျွန်မ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

ချီလိုချန်၏ စကားကြောင့် ဝမ်ကြယ်ယီမှာ မည်သို့ ပြန်ဖြေရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

အတန်ကြာမှ ခေါင်းခါယမ်းပြီး...

“အေး... ငါလည်း အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရတာကို ရင်ထဲ မရှင်းရဘူး။ တို့အမေဟာ ဘာဖြစ်လို့မှား ဒီလိုလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ညီမလေး သိသလား”

ချီလိုချန်မှာ ဝမ်းနည်းကြကွဲသံဖြင့်...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆဲ၊ အခံမရပါ။ သူတို့နဲ့ ကျွန်မဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့ကြတဲ့ ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားတွေပဲ။ နှုတ်ပြန်သွားရတာ စိတ်လည်းမကောင်းဘူး။ နှမြောလည်း နှမြောတယ်။ သူတို့မှာ ဘာအခြေမမှ မရှိပါဘူး”

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ညီမလေး အရေးကြီးတာက ငါတို့ သိုင်းလောကို လွှမ်းမိုးနိုင်ဖို့အတွက် ဒီလောက်ကလေး နှစ်နာဆုံးစွဲသွားတာဟာ စိတ်မကောင်းစရာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ချူးအောက်စွမ်း တစ်ယောက်လုံး ကျွန်မနဲ့အတူ ရှိနေမှန်သိလျက်နဲ့ အစီမံတော်က ဒီလိုလုပ်သွားမှန်း သူသိသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟိအခါ ဝမ်ကြယ်ယီမှာ အောင်မြင်မှုရသော အပြုံးတစ်ပြုံးမြဲလိုက်ရင်း...”

“ဟင်း...ဟင်း...တို့အဖေ ထွက်ခွက်တာ မှန်သွားပြီ၊ ညီမလေး”

“ဘာမှန်သွားတာလဲ မမ...”

“ညီမလေးက ချူးအောက်စွမ်းကို အကြိတ်အနယ် ဆွဲဆောင်ထားတဲ့အတွက် သူဟာ အမြင်က အမြစ်အပျက်တွေကို ဘယ်သိမိတော့မှာလဲ၊ ဟေဟာကြီးတစ်ခုလုံး မယူသွားတာတောင် ချူးအောက်စွမ်း ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လုံးဝ သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟင်း...ဟင်း”

ဝမ်ကြယ်ယီ၏ ခန့်တဲ့တဲ့ လှောင်မြှောင် ရယ်မောသံက အတွင်း တလွင့်လွင့် ရှိနေလေသည်။

ပုန်းဆောင်းချောင်းမြောင်း၍ နားထောင်နေသည့် ချူးအောက်စွမ်းမှာလည်း ဤကေားများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားဝင်ခါးသွားသည်။

တို့အပြင် ကမ်းကျန်အောင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ကြွယ်

ရိုက်ခေါ် ဝမ်ကြယ်ယီအား ချူးအောက်စွမ်းမှာ အလွန်အမင်း မုန်းတီးမှုကြည်သွားတော့သည်။

“မမ...ရှင် ချူးအောက်စွမ်းကို အထင်မသေးနဲ့၊ သူ့ကို ခုန့်ဆိုရတာ မမပြောသလို မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ...ညီမလေးကေား တို့အမေကို ငါပြန်ပြောပြလိုက်မယ်၊ ကဲ...ညီမလေး မမ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

တို့နောက် ဝမ်ကြယ်ယီက သူ့လက်တွင်း ကိုင်ဆောင်ထားသည့် မျက်နှာပုံးအား မျက်နှာပေါ်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။

တို့အခါ နုနယ်လှပနေသည့် မျက်နှာကလေးမှာ ရုတ်ခြည်းမုန်မုန်ပြီး စိတ်ဓာတ်ဓက်ထန်သော သိုင်းသမားကြီးအသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချူးအောက်စွမ်း တွေ့လိုက်ရသည့် မျက်နှာပုံးရှင် ဝမ်ကြယ်ယီ၏ မျက်နှာမှာ ကျူးစင်ဟန် တွေ့လိုက်ရပါသည်ဆိုသော ချိုင့်ကွင်းထန်၏ မျက်နှာအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသောကြောင့်ပင်တည်း။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ မိမိ၏ ဂိုဏ်းသားများအား ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်သွားသော လူသတ်တရားခံအစစ်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဒေါသများ ပေါက်ကွဲထွက်လာတော့သည်။

တို့ကြောင့် ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားရိုးပေါ်သို့ သူ့ညာလက်က ဖြတ်နေ နောက်ရှိသွားကာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်း ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားတို့အား သူထုတ်မည်

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အပြု ဤအချိန်တွင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်သင့်သေးကြောင်း တွေ့
တောစဉ်းစားမိလိုက်၍ ဓားဆွဲထုတ်ပြစ်တော့ချေ။

ဒေါသကိုလည်း ပြောပြောကဲသွားစေရန် သူ့စိတ်ကို ထိန်းချုပ်
လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ချူးအောက်ခွမ်းမှာ ဤအချိန်တွင် ထွက်သင့်
မထွက်သင့် စဉ်းစားနေပြန်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏ မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်ရာ ဝမ်းကြွယ်ယ်
၏ အပေါ်၌ ယုံကြည်မှုနည်းပါးနေသည့် အချိန်အရောင်များ အထင်
သား ပေါ်လွင်နေသည်။

“အင်... ဒီအချိန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ဟာ ဝမ်းကြွယ်ယ်တို့ကို အယုံ
အကြည် နည်းပါးနေသလိုပဲ၊ ဟုတ်ပြီ... ငါက ဒီအခွင့်အရေးကို
ယူပြီး အသုံးပြုရမယ်”

ချူးအောက်ခွမ်း စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ဝမ်းကြွယ်ယ်မှာ လျှို့ဝှက်
ဂေဟာ၏ အုတ်နံရံကို ကျော်လွှားထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှာလည်း အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ နှေးကွေးသော
ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်း လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချူးအောက်ခွမ်းကလည်း ပုန်းကွယ်နေရာမှ အပြင်ဘက်သို့
လှမ်းထွက်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရှေ့မှ လျှောက်လှမ်းသွားနေသော ဗိုလ်ချုပ် သီစေ
ရန် ချောင်းဟန့်သံ တစ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်က ချောင်းဟန့်သံ ကြားရာဆီသို့ ဆတ်စနဲ ခေါင်း
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မထင်မှတ်ဘဲ ချူးအောက်ခွမ်းကို တွေ့မြင်
လိုက်ရသဖြင့် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကာ လန့်ဖျပ်သွားတော့သည်။

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၈၇

ဗိုလ်ချုပ်မှာ စွတ်ခြည်းပင် ကျောက်ရုပ်တစ်ခုအလား မတုန်
မလှုပ် နေရာတွင် ရပ်နေလိုက်တော့သည်။

ချူးအောက်ခွမ်းက ဗိုလ်ချုပ်အား ချို့သာစွာ ချောင်းဖျော
မိုလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ် မင်းဟာ ခဏရှစ်နန်းရှင်ရဲ့ ယုံကြည်ဘာသာထား
မယောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငွေရောင်ဝံပုလွေ
သားအမိရဲ့ အသုံးပြုမှုကို မိနေရတာလဲ၊ မင်းအစား ငါ သိပ်နုပြော
မိတယ်”

“ရှင်...”

ချူးအောက်ခွမ်း၏ မသွယ်မခိုက် တုံတိုးပြောလိုက်သော
စကားကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်မှာ အံ့သြဖိုးရုံသွားပြီး ရှင်ဟုပင် ယောင်ယမ်း
ချွတ်သွားမိသည်။

ချူးအောက်ခွမ်းက စောစောက စကားအား ပြန်လည်ဆက်
လာပြန်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ် မင်း ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ မင်းတို့ရဲ့ လုပ်ရပ်
တွေအားလုံး ငါနားလည်သွားပြီ၊ ငါ မသိချင်ယောင် တမင်ဆောင်
မတာ”

ထိုစကားကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်မှာ မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့အား
ယူသွားရပြန်သည်။

“ရှင် အကုန်လုံး သိနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ငါ အကုန်သိနေတယ်၊ မင်းကိစ္စတွေကို ငါ
အကုန်သိနေပေမယ့် ငါ့ကိစ္စကိုတော့ မင်းအကုန်မသိဘူး”

ချူးအောက်စွမ်း၏ စကားသံများက ဆေးဆေးခွာ ပြောနေသဖြင့် ချီလိုချွန်မှာ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရမိသည်။ ထို့ပြင် ချူးအောက်စွမ်းမှာလည်း မိမိ၏ ကိစ္စများကို မည်သို့မည်မျှ အတိုင်းအတာအထိ သိလေသည် မသိသေးပေ။

ထို့ကြောင့် အကဲခမ်းလိုသော လေသံဖြင့်...

"ကိုယ်တော်လေးချူး ကျွန်မတို့ ကိစ္စကို ကိုယ်တော်လေးက ဘယ်အတိုင်းအတာလောက်အထိ သိရှိနေပါသလဲ"

ချူးအောက်စွမ်းက သဘောကျခွာ ရယ်မောရင်း...

"ဧကရစ်နန်းဟာ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အသွားကြီးရဲ့ လက်ဝဲထဲ ရောက်နေတယ်၊ နောက်ပြီး ဧကရစ်နန်းရှင်ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသောင်စေ့ဟာလည်း ငွေရောင်ဝံပုလွေ အသွားကြီးရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုကို ဖ်နေရတယ်"

ဧကသွား ချီလိုချွန်မှာ ရုတ်ခြည်းပင် မျက်နှာပျက်သွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ခက်ဆန်တင်းမာသော လေသံဖြင့် ချီလိုချွန်အား ဆက်လက်ပြောဆိုလာပြန်သည်။

"ချီလိုချွန် မင်းမျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး လူဖြူးကျွန်းကို သုတ်သင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ကျွေးစင်ဟန်က ဝင်တာလိုသာ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ငွေရောင်ဝံပုလွေ အသွားကြီးရဲ့ အကြံအစည်မအောင်မြင် ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအတွက် မင်းအနေနဲ့ အမှားကြီးတစ်ခု မမှားခဲ့ဘူးလို့ ဆိုရမယ်၊ တကယ်လို့ မှားမိခဲ့ရင်ကော မင်းကို ငါ ဒီကနေ့အထိ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

ထိုအခါ ချီလိုချွန်က အားပျော့သော လေသံဖြင့်...

"ဝတ်နုနီဝတ် မိန်းကလေးဟာ ကျွန်မဖြစ်မှန်း ဘယ်လိုလုပ်မိတာလဲ"

ချီလိုဟန် မင်း ငါ့ကို ဆက်မေးမနေနဲ့ဦး၊ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်မားကညာ လူဖြူးကျွန်းရဲ့ ကိုယ်ရေရာစာဝင်ကို မင်းသိရဲ့လား"

ချီလိုဟန်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြဲရင်း...

"သိတယ်၊ သူဟာ ကျွန်းဖြူးလုပ်..."

"မှန်တယ်...မင်း သူ့အကြောင်း မသိသေးတာ ရှိသေးတယ်"

"ဘာများလဲ"

"သူဟာ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အသွားကြီးရဲ့ သမီးပဲ၊ ဒါတော့မင်း သိမယ်မထင်ဘူး"

ထိုစကားကြောင့် ချီလိုချွန်၏ ပါးစပ်မှာ အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကာ အလွန်အမင်း အံ့သြသွားတော့သည်။

"ငွေရောင် ဝံပုလွေက သူ့သမီးကို ဘာလို့ လုပ်ကြံခိုင်းရတာလဲ"

"တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်းဖြူးလုက သူ့မိခင်ရဲ့ စိတ်ထားဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းလို့ မိခင်အဖြစ် မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး၊ ငွေရောင် ဝံပုလွေ အသွားကြီးကလည်း ဒီအကြောင်းတွေ သိတဲ့အတွက် ကျွန်းဖြူးလုကို လုပ်ကြံခိုင်းတာပဲ..."

ထိုအခါ ချီလိုချွန်မှာ စိတ်ပျက်သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းမာယမ်းလိုက်သည်။

"တယ်လည်း ရက်စက်ပါလားရှင်"

“အခု သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်က မင်းကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်ဆိုတာကော မင်း သတိထားမိရဲ့လား”

“ရှင်...သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို သုတ်သင်ရမှာလဲ”

“မင်း...ကျွန်းခြူးလူကို သုတ်သင်တာ မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ အပြင် ငါက မင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မင်းကို သူတို့ ဒီအတိုင်းဆက်ထားရင် အကျိုးယုတ်မယ်ဆိုတာ သူတို့ စဉ်းစားကြမှာပေါ့”

ဈေးဆောက်ခွမ်း၏ စကားများအား ဇိုလိုချန်မှာ သိပ်ယုံကြည်ပုံ မပေါ်လှပေး တို့ကြောင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းအား ခပ်လောလောလေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်လေး ပြောသလိုဆိုရင် ခုနက ကျွန်မမှာ ဘာလက်နက်မှ မရှိဘူး၊ ဝမ်းကြွယ်ယံက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို သတ်မသွားတာလဲ”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက အဓိပ္ပာယ်ပါပေါ် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်...

“အဲဒါ မင်းကို မသတ်ခင်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ထပ်ပြီး အသုံးစုဖို့ စိတ်ကူးထားတာကြောင့် ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဪ...သိပြီ...သိပြီ... ကျွန်မ နားလည်ပြီ”

ဇိုလိုချန်က ခပ်လေးလေး ညည်းညူရေရှုတ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း အဓိပ္ပာယ်ပေါက်သော ဟန်ဖြင့် ဇိုလိုချန်မှာ ခေါင်းဆောက်စိုက်ခွေသွားတော့သည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းကလည်း ဇိုလိုချန်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို တမင်ဖော်ထုတ် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ဇိုလိုချန်...မင်းကိုယ်မင်း လက်နက်ပုန်း ထိတယ်ဆိုပြီး

စာကယ်တော့ အသားအနာခံ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မာန်ဆောင်လိုက်တာမဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့်...

ဇိုလိုချန်မှာ ထပ်မံ၍ မျက်နှာပျက်သွားရ ပြန်သည်။

“သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ဟာ ရှင့်ရဲ့ အတွင်းအားကို ပျက်စီးစေဖို့အတွက် ကျွန်မကို ဓားထုတ်သုံးနှိုင်းတယ်၊ နောက်ပြီး မတော်တော်ကိုလည်း ကျွန်မရဲ့ဓားမှာ သုတ်လိမ်းဖို့အတွက် သူတို့ သားအမိပဲ ယူထားကြတဲ့အပြင် ကျွန်မက လက်နက်ပုန်း ထိဟန်ဆောင်ပြီးတော့ ရှင့်ကို ပြားယောင်းစေဖို့ခိုင်းခဲ့တယ်လေ”

“အေး...တကယ်တော့ ငါ မသိအပေါ်မှာ ကရုဏာရှိပါတယ်၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဝံ့ပုလွေသားအမိရဲ့ အသုံးစုမှုကို ခံနေရတာလဲ၊ မသိဟာ သိုင်းသမားကောင်း၊ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ အချို့မီ မင်းအများတွေပြင်ပြီး အမြင်မှန်ရမိမိပါကွာ”

ဇိုလိုချန်က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ရင်း ဈေးဆောက်ခွမ်းအား ခိုခိုကောင်းပန်မည်အပြု ဈေးဆောက်ခွမ်းက ဇိုလိုချန်၏ လက်နစ်ခက်အား အသာအယာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်မ တင်ရင်း...

“မိန်းကလေးမျိုး ငါ့ကို တောင်းပန်စရာမလိုဘူး၊ ငါဟာ မင်းရဲ့ အပြစ်တွေအားလုံးကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သိထားပေမယ့် အပြစ်မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းလိုဘက်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ငွေရောင်ဝံ့ပုလွေအဘွားကြီးရဲ့ ခိုင်းစေချက်တွေကို လုပ်ပေးနေတာ ငါ့ဘုံဩလို့ မဆူးဘူး”

ဃ + ဘုန်းကြွယ်

"ကျွန်မ ပြောပြရရင် အရည်ကြီးပါဘဲ၊ တစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့ အဲဒီဘဝမျိုး ရောက်သွားရတယ်လေ"

မိုလိုချန်ထဲမှ ဝမ်းနည်းပူဆွေးလွန်းပြီး ယူကျွေးမရဟန်နှင့် ဖွင့်ဟဝန်ခံလာသည်။

"အေး... ငါမင်းကို မှာထားမယ်၊ မင်းဆီကို ငါ့ရဲ့ ဓားကညှာတွေလာပြီး ဓောင့်ရွှောက်ပေးလိမ့်မယ်၊ မင်းက သူတို့လာတဲ့အခါ ဘာမှမဖြစ်သလို နဂိုအတိုင်း ဟန်ဆောင်နေပြီး မင်းရဲ့ နဂါးကညှာဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းထားပါ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် မင်းတို့ ဓားစာက ပြောသလို ငါ့ကိုတော့ အထင်မသေးလိုက်နဲ့ ကဲ... ငါ သွားမယ်"

စကားဆုံးသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းက မိုလိုချန်အား ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။



အခန်း(၃)

ချူးအောက်စွမ်းတို့ လေးယောက်သား ကျောက်တုံးမြို့မှ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။

ချူးအောက်စွမ်း၊ ကျူးစင်ဟန်၊ ကွန်းမြို့လူနှင့် ဖုန်လင်တို့ လေးယောက်မှာ ကျူးစင်ဟန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားသည့် မြင်းလေး နှစ်မြို့ ခရီးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံးမြို့အပြင်ဘက် ရောက်လာသောအခါ ချူးအောက်စွမ်းက မြင်းစက်သတ်လိုက်ပြီး ကျူးစင်ဟန်ကို ပြောလာသည်။

"အစ်ကိုတော်ကျူး၊ အစ်ကိုတော်ကို တစ်ခု ခိုင်းရဦးမယ်၊ ဟုဟောရဲ့ ဗျက်နာမျင်းဆိုင်လောက် နေရာမှာ ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးနဲ့ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ အဲဒီဆိုင်ရှင် နာမည်က ဆရာဆုံလို့ခေါ်တယ်၊ အသက်က ငါးဆယ်လောက် ရှိနေပြီ၊ အစ်ကိုတော်ကျူးက အဲဒီလူကြီးကို သိသလား"

"တစ်ခါမှ မကြားမိပါလား"

"အဲဒီလူကြီးဟာ အင်မတန် ဉာဏ်ထွက်ပြီး သိုင်းပညာလည်း အတော်ကို မြင့်မားတယ်၊ သူနဲ့ ဆရာကြီးကွပ်ကွန်မြောက်တို့ အသွားအလာရှိခဲ့တယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒါ့နာဆုံရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင် သိမသိ အစ်ကိုကျူးကို မေးပြည့်တာပါ"

“ညီတော်မျိုး သိပ်စူးရေးကြီးနေလို့လား”

“ဟဲ့...ညီတော်တို့ ခရီးစဉ်မှာ အဲဒီ အဘိုးကြီးနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိနေတယ်”

“ခါဖြင့် ကောင်းပြီ၊ ငါနဲ့ပဲ သွားစုံစမ်းလိုက်ပါမယ်”

ကျွန်းစင်ဟန်က ပြောပြော ဆိုဆို မြင်းနောက်လှည့်ကာ ကျောက်တုံးမြို့တွင်းဆီသို့ ခုန်းနိုင်၊ ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

ကျွန်းစင်ဟန် ထွက်သွားသည်နှင့် မျိုးအောက်စွမ်းတို့ သုံးယောက်က မြို့ပြင်ရှိ ရေခန်းကြမ်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကျွန်းစင်ဟန်အား စောင့်ဆိုင်းရင်း ရေခန်းကြမ်းနှင့် အမြည်းမျှားကို မှာယူစားသောက်နေကြသည်။

ထိုစဉ်...

နောက်ကျောတွင် ဓားရွည် လွယ်စိုးထားသော လူသန် သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးက ရေခန်းကြမ်း ဆိုင်တွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ရောက်လာကာ ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးအနံဖြင့် ဆိုင်တွင်းသို့ လေ့လာအတ်စက် ကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုလူသန်ကြီး၏ မျက်လုံးများက မျိုးအောက်စွမ်းတို့ နဲ့ရှေ့ရောက်လာသောအခါ မျက်လုံးအကြည့် ရပ်တန့်သွားပြီး မျိုးအောက်စွမ်းရှိရာသို့ ထိုလူသန် သိုင်းသမားကြီးက တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာတော့သည်။

“ကိုယ်တော်လေး ကျွဲကို ထိုင်ခွင့်ပြပါ”

မျိုးအောက်စွမ်း ထိုလူသန်ကြီးအား ထိုင်ရန် လက်ဟန်ပြလိုက်ပြီး...

“ထိုင်နိုင်ပါတယ်”

လူသန်သိုင်းသမားကြီးက မျိုးအောက်စွမ်းရှေ့တွင် ထိုင်မိသည်နှင့် တီးတိုးလှမ်းပြောလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေး ကျွဲပါဟာ မြစ်ဝါရှစ်မော်ထဲက နံပါတ်နှစ် ဖြစ်တဲ့ မှီခေး ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်တော်လေးကို အရေးကြီးတဲ့ကောင်း တစ်ခွန်း ပြောရော ရှိနေလို့ပါ”

မျိုးအောက်စွမ်းကလည်း မိမိဓားပွဲဆီသို့ တစ်ဖက်လှလာသည် ဆိုကတည်းက အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိမည်ဖြစ်မှန်း ကြိုတင်သိထားသည်။

သို့သော်...

တစ်ဖက်လှမှာ မြစ်ဝါညီနောင် ရှစ်မော်ထဲမှ တစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ချေ။

မိမိ၏ ထူးဆန်းနေသည်က တစ်ဖက်လှ၏ ကောင်းတစ်ခွန်းမှာ လွန်စွာ ထိရောက်နေသဖြင့် မျိုးအောက်စွမ်း ခိတ်ဝင်စားသွားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မနေ့က ချန်ဂုမ်းမြစ်ထဲမှာ ကိုယ်တော်လေးတို့ လှေမှန်း မသိတဲ့အတွက် မြစ်ဝါညီနောင်တို့ အနောင်အယုက် ပေးမိတာကို လာရောက် တောင်းပန်တာပါ။ ဒီအတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးချင်ပါတယ်”

မျိုးအောက်စွမ်းက ထိုကိစ္စအား မည်သို့မျှ အလေးမထားဟန်ဖြင့်...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်လာရတာက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အထင်လွဲပြီး ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စမို့ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”
ကောင်းဆိုးသည်နှင့် မြစ်ဝါလေးမော်မှ ဘယ်ယာအစ်ကိုလတ်

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖြစ်သူ မိုးမေးက ချဉ်းအောက်ခွမ်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်အပြင်
ဘက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

ကျွန်းစင်ဟန်က ချဉ်းအောက်ခွမ်းတို့ ရှိနေသည့် ဆိုင်အတွင်းသို့
မြေလှမ်းကွဲကြီးများဖြင့် ဝင်ရောက်လာနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်းစင်ဟန်၏ အမူအရာမှာ မြစ်ဝါရှစ်ဖော်မှ ထို မိုးမေး
ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် သံသယ ဖြစ်နေဟန်တူ
သည်။

ကျွန်းစင်ဟန်က ချဉ်းအောက်ခွမ်းအား တီးတိုးမေးလာသည်။

“ညီတော်ချွေး စောစောက ထွက်သွားတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ
သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“စောစောကလူဟာ မြစ်ဝါရှစ်ဖော်ထဲက ဒုတိယမြောက်
မိုးမေးဆိုတဲ့လူပဲ။ မနေ့တုန်းက သူတို့ညီနောင်က ရေလယ်မှာ ကျပ်
တို့ရဲ့လှေကို မှောက်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ဒီနေ့ လာတောင်းပန်တာပဲ။
ဒါနဲ့ အစ်ကိုတော်ကျွေး သွားနံ့ခမ်းတဲ့သတင်း ဘာများ ထူးခြားမှုရှိ
သလဲ”

“ဆရာကြီး ကွင်းကျွန်မြောက်ဆီမှာ ဆရာဆုံရဲ့သတင်း သွား
နံ့ခမ်းတဲ့အခါ ဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဒါဖြင့် ဆရာဆုံက ဆရာကြီးကွင်းနဲ့ အသွားအလာရှိတယ်
လို့ ပြောခဲ့တာ ဘယ်လို သဘောလဲ မသိဘူး”

“ဘယ်လို သဘောလဲဆိုတော့ ဆရာကြီးကွင်းဟာ ဆရာဆုံရဲ့
အချွပ်အကိုင် ခံနေရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာကြီးကွင်းရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်တစ်ဝိုက် သွေးကြော တော်တော်များများဟာ ရုတ်တရက်

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၉၇

အပိတ်ခံလိုက်ရတယ်။ နောက် ဆရာဆုံဟာ အကြောပြောင်း အရိုး
လွဲတဲ့ မကောင်းတဲ့နည်းကို သုံးလာတယ်”

ချဉ်းအောက်ခွမ်းက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်...

“အင်း၊ ယေ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ခံနိုင်ရည် အတိုင်းအတာ
ထက် ပိုပြီးနာကျင်မှု ဝေဒနာ ခံစားလာရရင် မပြောမဖြစ် ပြောပြ
မှာပဲ”

ကျွန်းစင်ဟန်က...

“ညီတော်ချွေး ခန့်မှန်းတာ မှာသွားပြီ။ ဆရာကြီးကွင်းက
အကဲခတ်လိုက်တော့ ဆရာဆုံဟာ ယုတ်မာတဲ့စိတ် မရှိမှန်းသိလို့
ပြောလိုက်တာပဲလို့ ပြောတယ်”

“သူနဲ့ ပြောစကားအရဆိုရင် ကျုပ်တို့ ခရီးထွက်လာတာကို
တခြားလူတွေ သိနေတဲ့အပြင် သိုင်းလောကပုဂ္ဂိုလ်တွေ တော်တော်
များများ သိနေတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့သတိထားဖို့ အရေးကြီးနေပြီ”

ဤသို့ဖြင့်...

လေးယောက်သား လက်မက်ရည်ကြမ်းဆိုင် အတွင်းမှ ထွက်
ကာ ခရီးဆက်လာကြပြန်သည်။

ဥနေစောင်း အချိန်လောက်တွင် ချဉ်းအောက်ခွမ်းတို့ လုသိုက်
မျင်းဈေးမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုမျင်းဈေးမြို့မှာ လောင်းကစားဝိုင်းနှင့် နာမည်ကြီးပြီး စည်
ကားသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ထိုမြို့ရှိ သင်္ဂဟ တည်းခိုစားသောက်ဆိုင်တွင် ချဉ်းအောက်ခွမ်း
တို့လုသိုက် တည်းခိုနေကြသည်။

ချဉ်းအောက်ခွမ်းတို့ လေးယောက်မှာ ထိုင်းညးမိုဆိုင်တွင်

တည်းခိုနေကြကြောင်း။ ဤမြို့ရှိ လောင်းကစားနှင့် ဒုစရိုက်ခေါင်း
ဆောင် ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရှင် ပိုင်ယွင်မြောက်က သင်္ကဟ တည်းခို
စားသောက်ခန်း ပိုင်ရှင်အား ခေါ်ယူကာ ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ လူလိုက်
ကို မေ့ဆေးခပ်ရန် ပြောဆိုညွှန်ကြားလာသည်။

ဆိုင်းရှင် ရှန်ခန်းမှာ မလုပ်လိုသော်လည်း ကျောက်စိမ်း မျက်နှာ
ရှင်၏ ရုတ်တရက်မှုကို သိသဖြင့် ကြိတ်မှိတ်သဘောတူပြီး သူ့တည်းခို
ခန်းဆိုင်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။

စားပွဲထိုးများမှာ ဆိုင်းရှင်ကြီးရှန်ခန်းမှာ မျက်နှာမသားမသာ
နှင့် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည့်အတွက် ထူးခြားသည့် အကြောင်း
တစ်ခုခု ရှိရမည်ဟု ချိပ်စားမိလိုက်ကြသည်။

ရှန်ခန်းက သူ့လူယုံ စားပွဲထိုးနှစ်ဦးအား ခေါ်ယူကာ ကျောက်
စိမ်းမျက်နှာရှင်၏ နှိုင်းစေ့မှုများကို တီးတိုး ပြောပြလိုက်သည်။
ထိုအခါ...

စားပွဲထိုးနှစ်ဦးမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး ထိတ်လန့်သွား
ကြသည်။

စားပွဲထိုးတစ်ဦးက...
“ဆရာကြီး ရှန်ခန်း... ဒီကိစ္စလုပ်ဖို့ အတော်ခက်ခဲသွားပြီ၊
ဈေးဆောက်ခွမ်းတို့ လူလိုက်ဟာ ဓားစာကပ် ဝိုက်ဖြည့်ပြီးကြပြီ၊
ဒါကြောင့် ဆေးခပ်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ရှန်ခန်းက...
“ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရှင် ပိုင်ယွင်မြောက်ဟာ ငါ့ကို
သန်းခေါင် ယ် အချိန်အထိပဲ အချိန်ပေးတယ်၊ အဲဒီ အချိန်အတွင်း
ငါတို့ အလုပ်လုပ်နိုင်ပါမှ မနက်ဖြန် နေထွက်တာကို မြင်တွေ့ရမယ်”

စားပွဲထိုးလေ တိန်စရာင်ကွမ်းက...

“ဆရာကြီးရှန်... ကျွန်တော့်မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်”

“ဟေ... လုပ်ခမ်းပါဦးကွာ... အယ်လို အကြံများလဲ”

တိန်စရာင်ကွမ်းက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့မြို့က နာမည်ကြီး မြို့တစ်မြို့ဖြစ်တဲ့အတွက်
အဝေးကလာတဲ့ စည်သည်ကို ခရီးဦးကြိုဆိုတဲ့ အနေနဲ့ ရေနွေးကြမ်း
သုံးဆိုး ပို့ပေးလိုက်ရင် ဖြစ်မယ်”

“ဘာလဲ ရေနွေးကြမ်းဆိုတဲ့ ဆေးခပ်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ထမင်းစားပြီးမှတော့ ဒီနည်းကိုပဲ သုံးရ
မှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ... တို့ ဒီနည်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒါပေမယ့်
လူငယ်ယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးအနုဟာ တို့နဲ့
အကြံအစည်ကို ထိုးစောက်မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်၊ အဲဒီလိုသာ
မြင်သွားနိုင်ရင်တော့ တို့စီးပွားရေးကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွား
နိုင်တယ်”

ဆိုင်းရှင်ကြီးရှန်ခန်း၏ စကားမဆုံးမီ ရုတ်တရက် အခန်းတံခါး
မှင့်လာပြီး လူငယ်တစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်
ရ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်လူရွယ်မှာ ရှန်ခန်းတို့ လူလိုက်
အား လုပ်ကြံရန် ကြံစည်နေသည့် ကျွေးခင်ဟန်ပင် ဖြစ်သည်။
ထိုအခါ...

ရှန်ခန်းက စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်အား မျက်စိနှိပ် လှိုက်ပြီး သုံး

ယောက်သား ကျွေးစင်ဟန်ကို ကြိုက်အနေအထား၊ ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြသည်။

ရှန်စန်းက ဆေးစက်စက် လေသံဖြင့် ကျွေးစင်ဟန်အား ခူးခိုက်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေဟာ ဒီဆိုင်ကိုလာပြီး တည်းခိုနေတဲ့ ချည်သည်တစ်ယောက်ပဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့ သီးသန့်အခန်းထဲကို ဝင်လာရတာလဲ”

ကျွေးစင်ဟန်က တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့်...

“လွန်ခဲ့တဲ့ လတုန်းက ကျွပ် ဒီလမ်းပေါ်မှာ ခေါက်တဲ့ ခေါက်ပြန် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်သွားပြီး ဒီဆိုင်မှာ တည်းခိုခဲ့တယ်။ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ နာမည်က နှလုံးနက်တရွေ့ ရှန်စန်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း... ဆိုင်ရှင်ကြီးက ဒီဘွဲ့ ရထားတယ်ဆိုတော့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘါပေမယ့် လူအလုပ် မလုပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ တရွေ့အလုပ် လုပ်ချင်ရတာလဲ”

ဆိုင်ရှင်ကြီးရှန်စန်းမှာ ကျွေးစင်ဟန်၏ စကားကို အနည်းငယ် သဘောပေါက်သွားကာ စိတ်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားပြီး ဘာပြန်ပြောရမည် မသိအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က ထပ်မံပြောဆို လာပြန်သည်။

“ခင်ဗျားလို့ နှလုံးနက် တရွေ့နက်တဲ့ ရရှိတဲ့လူကို ဘယ်သူက မကောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုး ခိုင်းရဲမှာလဲ”

ရှန်စန်းမှာ လှုပ်ရှားလွန်းသောစိတ်အား ထိန်းချုပ်ထားရင်း နားမလည်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြန်လည်မေးလိုက်သည်။

“ခဉ့်သည်လေးနဲ့ စကားက ဘာတွေလဲ ကျွပ်တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်က ဟွန့်ခနဲ အသံပြုရင်း ညာလက်ဝါး ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

“ဆိုင်းရှင်ကြီး... ခုမှ မှန်လာဥလုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ရေခွေးကြမ်းထဲ ခပ်မယ့်ဆေးတွေ ကျွပ်ကို ထုတ်ပြစမ်း”

ဆိုင်ရှင်ရှန်စန်းမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး စားပွဲထိုးနှစ်ဦးကို မျက်စိပစ်ပြလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ဦးကလည်း ဝတ်စုံထဲတွင် လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားသော ဓားမြှောင်များကို အသီးသီး ဆွဲထုတ်ကာ ကျွေးစင်ဟန်၏ ဘယ်ညာနှစ်ဖက်သို့ ပြိုင်တူထိုးသွင်းလိုက်ကြသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က လက်တစ်ဖက်ကို အသာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် သံမဏိယပ်တောင်မှာ ဓားမြှောင်နှစ်လက်နှင့် ထိတွေ့ပြီး တရွေ့ခွင် အသံပြည်သွားကာ ဓားမြှောင်နှစ်လက်မှာလည်း ကြမ်းပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားတော့သည်။

စားပွဲထိုးနှစ်ဦးမှာလည်း နောက်သို့ မြေငါးလှမ်းမျှ ဘယ်လျှင် ဆုတ်သွားကြရသည်။

ထိုအခါ...

ကျွေးစင်ဟန်က အခန်းတံခါးကို နောက်ပြန်မခြေဖြင့် ကန်ပိတ်လိုက်ရင်း ရှန်စန်းအား ခက်ထန်စွာ ပြောလာသည်။

“ရှန်စန်း... ဒီကိစ္စဟာ ချွေးဆောက်စွမ်း သိသွားရင် မင်းတစ်တွေ အသက်ပျောက်ပြီသာမဟုတ်၊ ငါပြောတဲ့ ပစ္စည်းကို သိသောကြောင့်နဲ့ ထုတ်ပေးလိုက်ပါ”

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဆိုင်းရှင်ကြီး ရွှေနန်းမှာ အစောကြီးကတည်းကပင် ကျွေးစင်ဟန်နှင့် ချွေးဆောက်ရွမ်းတို့မှာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်စားမိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

တွဲပြန်တိုက်ခိုက်ရန် မပုံတော့ဘဲ ခါးပိုက်အတွင်းမှ ပိုင်ယွင်မြောက် ပေးထားသည့် အစိမ်းရောင် မြေပုလင်းလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ရ၏။

"ဧည့်သည်တော်လေး... ခုနတုန်းက ကျုပ်တို့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ခင်ဗျား ကြားလိုက်ရမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စဟာ တခြားသူရဲ့ အတင်းအဓမ္မ ခေနှိင်းမှုကြောင့် ကျုပ်တို့ လက်ခံလိုက်ရတာပါ။"

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း ထိုအစိမ်းရောင် မြေပုလင်းလေးကို ခါးပိုက်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"ကျုပ် သဘောပေါက်တယ်၊ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ"

ရွှေနန်းက ရွှေကြောက်ဟန်နှင့် ပန်းတွန့်ပြလိုက်ပြီး မဖြေကြားခဲ့ခြင်း မရှိချေ။

ကျွေးစင်ဟန်က စိတ်မရှည်တော့သည့်အလား ခက်ထန်စွာ ပြောဆိုလာသည်။

"ဆိုင်းရှင်ကြီး... အဲဒီလူကို မပြောရင် ဒီကိစ္စ ပြီးပြတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုကောင်းဆုံးကတော့ အစိုနီကို မြွန်းတီးမနေပါနဲ့"

ထိုအခါ...

ရွှေနန်းက လေသံထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၀၃

"ကျောက်... ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရင် ပိုင်ယွင်မြောက်ပါပဲ"

ကျွေးစင်ဟန်က မျက်နှာပွင့်လိုက်ရင်း မျက်လုံးကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေပြီး ထိုမှာမည်ကို ခြင်းစားလိုက်၏။

"အဲဒီလူဟာ အခု ဘယ်မှာလဲ"

"အဲဒီလူဟာ အခု ဆမ်ကျို လောင်းကစားပိုင်းမှာ ရှိနေပါတယ်"

ကျွေးစင်ဟန်က သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သူတို့သုံးဦး၏ သွေးကြောကွက်များကို လွှပ်စီးပြက်သည့်အလား ထိုးပိတ်လိုက်သည်။



ပိုင်ယွင်မြောက်သည် ဆမ်ကျို လောင်းကစားပိုင်း ရှိနေသည့် အနောက်ဘက် သီးသန့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရင် ဆိုသည့်အတိုင်း ဆေးစက်တည်ငြိမ်လျက် ရှိနေသည်။

ထိုအခါစက်စက် မျက်နှာပိုင်ရှင် ပိုင်ယွင်မြောက်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အေးဆေး တည်ငြိမ်နေသော်လည်း စိတ်တွင်း၌ လှုပ်ရှားနေသည့်အလား သီးသန့်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေ၏။

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ လမ်းလျှောက်နေရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် တပည့်လက်သား လူသန်ကြီးတစ်ယောက်အားခေါ်ကာ...

"အဘိုးကြီး ရွှင်စန်းဆီက ဘာသတင်း ရသလဲ"

"ဘာသတင်းမှ မရသေးပါဘူး၊ အစိုနီလည်း အေးနေပါသေး"

တယ်။ ဆရာပိုင် သိပ်ပြီ၊ စိတ်ပူပူနေပါနဲ့ အချောထိပ်ခေါင် နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး အဖော်လုပ်မိင်း၊ ထားပါလား။”

ပိုင်ယွင်မြောက်က စိတ်တိုစွာ ပြောလာသည်။

“မလိုဘူး၊ လိုယီတောင်းတို့ လူလိုက်ကော ဘယ်နှယ်လဲ...”

“အားလုံး အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ၊ လိုယီတောင်းဟာ ပိုက်ဆံရ မယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ပေးမှာတဲ့၊ ဒီညနေကတောင် လောင်းကစား လောင်းကစားပိုင်းမှာ ငွေငါးထောင် ရှုံးခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီကြောတွေ ပြန်ဆပ်ဖို့ လိုယီတောင်းမှာ အခက်အခဲ တွေ့နေတယ်”

ထိုအခါပု...

ကျောက်စိမ်းနဂါးရှင် ပိုင်ယွင်မြောက်က ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကိုင်း...မင်းသွားနိုင်ပြီ၊ မင်း ခန့်မှန်းတဲ့လူကို သတိလက် မလွှတ်ဖို့ သတိပေးလိုက်၊ ဟိုက သတင်းရတာနဲ့ ငါတို့လုပ်ငန်း ဓရမယ်”

“ဆရာပိုင် စိတ်သာမှ၊ မြင်းလည်းတွေနဲ့ မြင်းတွေကို အသင့် ပြင်ထားပြီးပါပြီ”

လူသန်ကြီးမှာ ကောင်းဆုံးသည်နှင့် အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်ခွာ သွား၏။

လူသန်ကြီး ထွက်ခွာသွားပြီး တစ်ခဏအကြာ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက် သီးသန့်ခန်းအတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် လာသည်။

ပိုင်ယွင်မြောက်က ထိုလူအား အေးစက်စက် မြှောလိုက်ပြန်၏။

“ဘာကိစ္စ ရှိသေးလို့လဲ”

ဝင်လာသူက အေးအေးတည်ငြိမ်စွာ မေးလာသည်။

“နောင်ကြာက ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရှင် ပိုင်ယွင်မြောက်လား”

ပိုင်ယွင်မြောက်က ထိုလူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့် လိုက်ရာ တိုက်ခိုက်ရန်မူချင်သည့် အမူအရာမျိုး မတွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ကျွန်ုပ် ပိုင်ယွင်မြောက်ပါ၊ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်ုပ်က ကျူးစင်ဟန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ကျူးစင်ဟန်ဆိုသည့် နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

သို့သော်...

ပိုင်ယွင်မြောက်၏ မျက်နှာမှာမူ အမူအရာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘဲ အေးစက်မြဲ အေးစက်နေလေသည်။

“ဪ...မိတ်ဆွေ ကျူးစင်ဟန်...ထိုင်ပါစင်စရာ”

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ ခါးကိုင်းပြီး စံညိုကြလေဟန်ဖြင့် ညာလက် ကို ရွေ့သို့ဆန့်တန်းထုတ်ကာ ကျူးစင်ဟန်၏ ဘယ်ဘက်လက် ကောက်ဝတ်အား ဖမ်းချုပ်လိုက်၏။

ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရှင် ဆိုသည့်အတိုင်း ရက်စက်မှုကို သွေး အေးအေးနှင့် လုပ်တတ်သူဖြစ်ပြီး တစ်ဖက်လူအား အပိုက်ဖမ်း လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်လူ၏ တိုက်တွက်မှာ ဆန့်ပြားပြီး မြန်ဆန်လွန်းလှ သဖြင့် လက်ချောင်း ခေးတိုးသံများကိုပင် ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ကြားလိုက်ရ၏။

ကျူးစင်ဟန်ကလည်း တစ်ဖက်လူက ယခုကဲ့သို့ ညှပ်တစ်



၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြက် ကိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်မိခဲ့သဖြင့် သတိရသည့် အချိန်၌ မသိတော့ချေ။

“မပ...” ခနဲ အသံတစ်မျက် ကြားလိုက်ရပြီး ကျွေးစင်ဟန်၏ ညာလက်ကောက်ဝတ်မှာ ပိုင်ယွင်မြောက်၏ သံမဏိလက်ချောင်း မှားကြားတွင် မိမိရရကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရတော့သည်။
ထိုအခါ...

ပိုင်ယွင်မြောက်၏ စိတ်ထဲတွင် အလွန်ပီတိ ဖြစ်နေပြီး သဘော ကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်မောတော့မည့် အမိန့်၌ ကျွေးစင်ဟန်၏ ဘယ် လက်တွင်းမှ ဝိုးခနဲ အသံတစ်မျက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သံမဏိ ယပ် တောင် တစ်ချောင်း နောက်ရှိလာကာ ပိုင်ယွင်မြောက်၏ ညာ လက်ကောက်ဝတ်ကို ခုတ်ဖြတ်ချလိုက်၏။

ပိုင်ယွင်မြောက်ကလည်း လျှင်မြန်လွန်းသောသူ ဖြစ်သည့် အတိုင်း သံမဏိ ယပ်တောင်ခုတ်မျက် မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကမ္ဘာ ကယာ လက်ဖြန့်ရပ်ပြီး နောက်သို့ လှစ်ခနဲ ဂုန်ဆုတ်လိုက်သည်။
ကျွေးစင်ဟန်၏ သံမဏိ ယပ်တောင်မှာ တစ်ဖက်လှ ခုန်ဆုတ် လိုက်သည်နှင့် အင်္ကျီအတွင်းသို့ ဖြန့်လည်ရပ်သိမ်းပြီး ဖြစ်နေတော့ သည်။

ကျွေးစင်ဟန်က...

“ပိုင်ယွင်မြောက် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ဘာကြောင့် ‘အကြမ်းမက်ချင်ရတာလဲ’”

ကျွေးစင်ဟန်၏ လေသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ပိုင်ယွင် မြောက်မှာ အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၀၇

ကျွေးစင်ဟန်သည် စောစောက ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် များကို ရုတ်ခြည်း မေ့ပစ်လိုက်သည့်အလား အေးဆေးစွာ ပြောဆို လာပြီး မူလထိုင်နံ့တွင်ပင် ဣန္ဒြေရရ ဖြန့်ထိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့အခါ ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ ပြုံးရယ်ပြီး...

“အင်း... တစ်ခေတ်တစ်ယောက်နဲ့ ဆေးဝါးကြီး ကျွေးရွက် ထင်ဟာ ဆေးပညာမှာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် အစွမ်းထက်သလို သူရဲ သားဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေကတော့ သိုင်းပညာမှာ အံ့ဩလောက်အောင်ကို တော်လှပါပေတယ်”

ကျွေးစင်ဟန်က အေးဆေးစွာ ပြုံးရယ်ရင်း ခါးပိုက်တွင်းမှ အစိမ်းရောင် ကြွေပုလင်းလေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ အသာ တင်လိုက်သည်။

“ပိုင်ယွင်မြောက် ခါက ဘာသဘောလဲ”

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ အခြေအနေအရ အရေရုံးနီနီသွားပြီ ဖြစ် ကြောင်း သိရှိလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့်...

လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ အမှန်အတိုင်း ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် နောင်ကြီးကျွေးက အဓိကဇာတ် ကောင် မဟုတ်ပါဘူး”

“အဓိကဇာတ်ကောင်က ကေဇွန်နန်းရဲ့ လက်ထောက်နန်းရှင် လေး ချူးအောက်စွမ်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”



၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၀၉

“ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ပုံက မရက်စက်လွန်းသွားလား။ လူတစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံဖို့အတွက် တခြား အပြစ်မရှိတဲ့ လူသုံးဦးဟာ အချောင်ဒုက္ခ ရောက်သွားစေနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မစဉ်းစားမိဘူးလား။”

“နောင်ကြီးကျွေးရဲ့စကားက နည်းနည်း လွန်သွားပါပြီ။ ပုလင်းထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ အရာဟာ အဆိပ်ဆေးမို့နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ စေတ္တမက မေ့မြောသွားမို့ လောက်ပါပဲ။”

“ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။”

“ပိုင်ယွင်မြောက်က အသားအယာ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။”

“ပြောရမှာ အင်မတန်မှ ခက်ခဲပါတယ်။”

“ကျုပ်တို့ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ ပြဿနာ မတက်ချင်ဘူး။ ဈေးဆောက်ခွမ်းကိုလည်း အနောင်အယုက် မပေးစေချင်ဘူး။ ကျုပ်သဘောအရ မြောရရင် ဒီကိစ္စကို ကြီးကျယ်အောင် မလုပ်ဖို့ မြောချင်ပါတယ်။”

“ရှေးလူကြီးရဲ့ စကားတချို့ကို ကျုပ်လည်း ကြားဖူးပါတယ်။ သူတစ်ပါးနိုင်ငံစေချက်ကို သစ္စာရှိရှိလုပ်ပြီး အရေးရှုံးနိမ့်သွားတဲ့ အခါ သစ္စာမတောက်တုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဒုစရိုက်ရှိတုံးသားလို့ ဖြစ်နေပေမယ့် အဲဒီစည်းကမ်းချက်ကိုတော့ ကျုပ် သိပါသေးတယ်။”

“နောင်ကြီးပိုင်...ခင်ဗျားက သူတစ်ပါးအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေရတာဟာ ငွေအတွက်ကြောင့်လား...၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ငွေလိုနေလဲ။”

“တစ်သောင်းတိတိ...”

“အင်း...တကယ်မက်လောက်စရာ အရေအတွက်ပါပဲ။ အခု ဒီကိစ္စ မအောင်မြင်တော့ ခင်ဗျားလည်း ငွေဘယ်ရတော့မှာလဲ။”

“မအောင်မြင်ရင် တစ်ဝက်ပဲရမယ်လို့ သဘော တူညီမှုရှိခဲ့တယ်။”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခရီးစဉ်ဟာ ကြန့်ကြာသွားရတော့မှာပဲ။”

“အိုစကားကြောင့်...”

“ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ အံ့အားသင့်သွားရစား။”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“နောင်ကြီးပိုင်က သိုင်းလောကစည်းကမ်းကို လေးစားပြီး သစ္စာမတောက်နိုင်ဘူးဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဧည့်လျှောက်ရမယ့် လမ်းခရီးမှာ မြောင့်ဖြူးစေဖို့အတွက် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို အဆင့်မြှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က ညွှန်ကြားပေးတယ်ဆိုတာ စွင်းလင်းစဉ်းမယ်။ နောင်ကြီးပိုင်က မမြောချင်ဘူးဆိုတော့ ကျုပ်လည်း အတင်းအကျပ် မတိုက်တွန်းလိုဘူး။”

“နောင်ကြီးကျွေး ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား။”

“ကျုပ်ဟာ မျောက်မြောင်မြောဆိုခြင်းကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။”

“တကယ်တော့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူက စေခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေလေးကျွေး မသိရင် အကောင်းဆုံးပဲ။”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မြောပြနိုင်မလား။”

“ကျုပ်မြောပြလည်း ဈေးဆောက်ခွမ်း ကိုယ်တိုင်တောင် သူ့ကို မက်ပြိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ကောင်းပြီ...၊ နောင်ကြီးပိုင်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ဥပဒေအမှောင်နယ်မှာ ဒုတိယထိပ်တန်းအဆင့်တော့ ရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ...ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာ လက်ရှိသိုင်းလောကရဲ့ ပထမတန်းအဆင့်မြင့်

ပုဂ္ဂိုလ် နီးနီးလောက် သိုင်းပညာ ပြင်မားနေတယ်။ အဲဒါကိုကောယံကြည့်ပါသလား။”

“မိတ်ဆွေကျွေးရဲ့ စကားအသွားအလာက အကြိမ်ရိုက်နဲ့ ဈေးအောက်စွမ်းဘက်က နေမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ပိုင်ယွင်မြောက်၏ စကားထဲတွင် ကျွေးစင်ဟန်အား နေ့သုများ ရောစွက်ပါဝင်နေသည်။

ထို့နောက်...

ပိုင်ယွင်မြောက်ကလည်း ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ပြောပြပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေမှန်ကို ဈေးအောက်စွမ်း သိအောင် ပြန်မပြောရဘူး။”

ကျွေးစင်ဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး အခြေပေးလိုက်သည်။

“ကိုင်း... သိုင်းလောရဲ့ကတိကို ကျုပ် တစ်ကြိမ်လောက် ချီးဖောက်ရတော့မယ်။ နောင်ကြီးကျူးသာ နှုတ်လုပ်စေ”

ထိုအခိုက်...

သီးသန့်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ထန်းခနဲ အသံတစ်ခုက ကြားလိုက်ရ၍ လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်အတွင်း အခန်းအပြင်ဘက်သို့ မည်သူ့ရောက်ရှိလာမှန်း ကျွေးစင်ဟန် ရိုက်စားမိလိုက်သည်။

အခန်းအပြင်ဘက် ရောက်ရှိလာသူမှာ ပိုင်ယွင်မြောက်အား ညွှန်ကြားနေသူဖြစ်မှန်း ထင်ရှား၏။

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာမှ မျက်နှာဖြူစပ်ဖြူရောင် ဖြစ်သွားပြီး အေးစက်စက် မျက်လုံးအစုံတွင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ အထင်းသားပေါ်လွင်နေလေသည်။

အခန်းတံခါးမှာ စုတ်တရက် ပွင့်သွားပြီး မျက်နှာမျှား အေး

သေး သွယ်သွယ်နှင့် အေးစက်စက် မျက်နှာပိုင်ရှင် မိန်းမ၍ တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာတော့၏။

ဝင်လာသူ မိန်းမ၍မှာ ယန်မျိုးဆက်မှ ဝိညာဉ်နတ် ရွှေခေါင်းလောင်းပိုင်ရှင် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်ပင် ဖြစ်သည်။

သူမလက်တွင်းရှိ ရွှေခေါင်းလောင်း၊ တစ်စုံမှ ရွှေရောင်တမိတ်မိတ် တလက်လက် ထွက်နေပြီး ယန်ကျွေးလင်က အေးစက်စက် ရယ်မောလာသည်။

“ပိုင်ယွင်မြောက်... ရှင်က ဘာကြောင့် ခြေတစ်လှမ်း မရွေ့ရှားတာလဲ”

“မိန်းကလေးရဲ့ ဝိညာဉ်နတ်ရွှေခေါင်းလောင်းကို ဘယ်လို လှူဖို့ကမှ ရှောင်တိမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ပိုင်ယွင်မြောက်၏ စကားသည် သက်သက်မြောက်ပင့် ပြောဆိုလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပေ။

“ရှင်... ကံကောင်းသွားတယ်၊ တကယ်လို့ ရှင်သာ ခြေတစ်လှမ်း ရွေ့လျားလိုက်ရင် ခုလောက်ဆိုရင် ငရဲပြည်ကို ရောက်သွားလောက်ပြီ၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ရုတ်အနည်းငယ်အထိ အသက်ရှင်သန်ခွင့် ပေးလိုက်မယ်”

ယန်ကျွေးလင်က စကားခြေတံကာ ကျွေးစင်ဟန်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောပြောဆိုလိုက်၏။

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး၊ ဘယ်နယ်... တောတောင်သဘာဝတွေကို လည်ပတ်မကြည့်ရတော့ဘဲ လမ်းဘေးက တည်းခိုဆိုင်းဘွဲ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လည်ပတ်တည်းခို နေရတာလဲ၊ ခု ရှင်ပဲ ကျွန်မ နောက်ထပ် တွေ့ရပြန်ပြီ”

ကျွေးစင်ဟန်မှာ ညင်သာစွာ ဖြန့်လည်ရယ်မော ပြောဆိုလိုက်၏။

“မိန်းကလေးယန်း သိုင်းလောကဟာ အလွန်ပဲ ကျဉ်းမြောင်းလှပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုယ်တော်လေးကျွေးက ကျွန်မကိစ္စထဲ ဝင်ရောက်နေတဲ့ယုက်သလို ဖြစ်နေပြန်ပြီ”

ကျွေးစင်ဟန်က နားမလည်သည့် အမူအရာဖြင့်...

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိုယ်တော်လေးကျွေး မသိချင်သလို နားမလည်သလို ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်မ ချူးဆောက်စွမ်းကို ယန်မိသားစုနဲ့ ရဲတိုက်ဆီ မိတ်ဆက်သွားဖို့အတွက် နည်းလမ်းပေါင်းနဲ့နဲ့ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်တော်လေးကျွေး သိပါတယ်”

“ဒါဆို လွယ်လွယ်လေးပဲ၊ မိတ်စာပို့ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ရင် ဖြစ်တာပေါ့၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် အိပ်ဆေးကိုအသုံးပြုရတာလဲ၊ မိန်းကလေးယန်းဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါ၊ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုနဲ့အားတဲ့ အကြံအစည်မျိုးကို သုံးရတာလဲ”

ထိုစကားကြောင့်...

ပိုင်ယွင်မြောင်ပင် ကျွေးစင်ဟန်အတွက် နှိုးဆော်သွားမိကာ သတိပေးစကား ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်၏။

“မိတ်ဆွေးလေးကျွေး၊ စကားပြောရင် သတိထားပြောပါ၊ ကျုပ်က မိတ်ဆွေးလေးအတွက် နှိုးဆော်မိလို့ ခုလို သတိပေး လိုက်ရတာပါ”

မိန်းမချောလေး ယန်မေကလင်က ပိုင်ယွင်မြောက်အား အေးစက်စက် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ပိုင်ယွင်မြောက်... ရှင် ဝင်ပြောစရာမလိုဘူး”

တစ်ဆက်တည်း ကျွေးစင်ဟန်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မိတ်စာနဲ့မိတ်လဲ ချူးဆောက်စွမ်းက ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီနည်းကို သုံးရတာပေါ့၊ ခုတော့ ရှင်မြောက် အကြံပြုက်ရတာမှာ သေချာနေပြီလေ...”

“မိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိန်းကလေး... ကျုပ်ဟာ ချူးဆောက်စွမ်းနဲ့ တစ်ခရီးတည်း အတူမသွားရင် နောက်ပြီး ဒီအဆိပ်ဆေးဖူးတွေ ကျုပ်ခိုက်ထဲ မျှီချွတ်မကြိမ်ရင် ဒီကိစ္စထဲကို ကျုပ်ဝင်စွက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ ရှင်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ရှင်ကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းရဦးမယ်၊ ချူးဆောက်စွမ်းကို ကျွန်မတို့ရဲတိုက်မှာ သုံးလေးရက်လောက် လာလည်ဖို့ တိုက်တွန်းပေးစမ်းပါ”

“မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက် လောနေရတာလဲ”

“ကျွန်မ မိခင်က ဒီကိစ္စကို အတင်းတိုက်တွန်း နေလို့ပါ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ်ဟာ မိန်းကလေးရဲ့ တောင်းဆို ချက်ကို အကူအညီ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ချူးဆောက် စွမ်းနဲ့ ကျုပ်ဟာ ခရီးသွားဖော် ဖြစ်နေတယ်၊ တကယ်လို့ ချူးဆောက် စွမ်းသာ မိန်းကလေးရဲ့ ရဲတိုက်ဧရာကံသွားပြီး ယန်မျိုးဆက်ရဲ့ သားမက် ဖြစ်သွားရင် ကျုပ်ကိစ္စ နှုတ်ပြယ်သွားရတော့မှာပေါ့”

“မြေ... ရှင်က ရယ်စရာစကားတွေ ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကင်မကတိပေးပါ့မယ်၊ သုံးရက်တည်းပဲနေပါ၊ တစ်ရက်တောင် ပိုမိုပါနဲ့၊ ကဲ... ဖြစ်မလား”

၁၁၄ ❖ အနီးကြွယ်

ကျွန်းစင်ဟန်က အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးမှ မောင်းညှိတ်အဖြေ ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... မိန်းကလေးရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ကျုပ် ယာယီအားဖြင့် လက်ခံလိုက်ပါမယ်၊ ကံကြမ္မာဆိုတာဟာ တကယ်တော့ ဘယ်သူမှ မြဲပြင်လို့မရဘဲ အချိန်တန်ရင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိထားပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို အတင်းအကျပ် မလုပ်ဖို့ ပြောချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ရှင်... စိတ်သာချနေပါ”
စကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းမချောလေး ယန်ကျေလင့်က အခန်း အပြင်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါမှ...
ကျွန်းစင်ဟန်က ပိုင်ယွင်မြောက်အား ချောင်းဖူးစကား ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကဲ... ကျုပ်လည်းသွားတော့မယ်၊ မိတ်ဆွေက တည်းခိုခန်း ပိုင်ရှင် ရှင်ခန်းကို ဒုက္ခမပေးဖို့ ကျုပ် မှာကြားခဲ့ပါရဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်းစင်ဟန်လည်း အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။



အခန်း(၄)

မြင်းလေးစီး၊ လူလေးယောက်။

မြင်းလေးစီးအနက် ဖုန်လင်၏ မြင်းတစ်စီးသာ ရှေ့ဆုံးသို့ ချောက်ရှိနေသည်။

ဖုန်လင်မှာ ကလေးစိတ် ပျောက်သေးဟန်မဟုတ် ချူးဆောက် ဖုန်က သူမအပေါ် ကောင်းခဲ့သဖြင့် ဖုန်လင်ကလည်း ချူးဆောက် ဖုန်အား သံယောဇဉ် တွယ်တာလာမိသည်။

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြွေလှကလည်း ဖုန်လင်၏မြင်းကို အမီလိုက်လိုဟန်ဖြင့် မြင်းခမ်းရိုက်အား မြဲမြဲဖြင့်တို့ကာ အရှိန်မြှင့်တင်လိုက်၏။

ချူးဆောက်ခွမ်းနှင့် ကျွန်းစင်ဟန်တို့ကမူ ပန်းချင်းယုတ်၍ မြင်းစီးရင်း နောက်မှ လိုက်ပါလာနေသည်။

ထိုစဉ်...

ချူးဆောက်ခွမ်းက ကျွန်းစင်ဟန်အား လှမ်းမေးလာသည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွန်း... မနေ့ညက တည်းခိုခန်း အပြင်ဘက်ကို အစ်ကိုတော်ကျွန်း ထွက်သွားသလို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မြို့ထဲသွားပြီး အညောင်းဖြေ အညာဖြေ လမ်းလျှောက်တာပါ”

“အစ်ကိုကျွေး ဆရာဆိုရဲ့ စကားကို သတိထားမိသေးလား”

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့ သံမဏိယပ်တောင်နဲ့ ညီတော်ရဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားဟာ သိုင်းလောက်မှာ နားမညှိကြနဲ့ပါတယ်။ တစ်နံတစ်ယောက် မကြာမှေးသေးရင်တော့ ယောက်ျားဆိုရင် မအေ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ပြီး မိန်းမဆိုရင်တော့ ကလေးဆိုရဲ့ ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီအထိ ညီတော်နဲ့ တို့ရဲ့သိုင်းပညာဟာသိုင်းလောက်မှာ ထင်ပေါ်နေတဲ့အတွက် ဆရာဆိုကို တို့စိတ်ပူစရာမလိုဘူး”

ချူးအောက်စွမ်းက တို့စကားကို သဘောကျသွားသည့်အလားဟားတိုက် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ အစ်ကိုတော်ကျွေးရဲ့ စကားက အင်မတန် အဓိပ္ပာယ် ရှိပါပေတယ်၊ ဘယ်သူမှ ကွားရဲ့နဲ့ နှုတ်မယ်မွေးကို လာနုတ်ရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ အဟန့်အတား အနှောင့်အယှက် မရှိဘူးဆိုရင် မနက်ဖြန် ညရောက်တာနဲ့ ခိုဦးပြီကို ရောက်နိုင်တယ်”

ချူးအောက်စွမ်းက ဟင့်ခနဲ အသံတစ်ချက်ပြုရင်း...

“အစ်ကိုတော်ကျွေးရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီလိုပါ...မနက်ဖြန် နေ့လယ်အချိန်ဆိုရင် ယန်မိသားစုရဲ့ ရဲတိုက်ကို ဖြတ်ကျော်သွားရမယ်၊ ငါ့ရဲ့သဘော ပြောရရင် ရဲတိုက်ကိုဖြတ်ပြီးမှ ဟန့်ရဲတိုက်ထဲကို မဝင်ဘူးဆိုရင် တစ်မျိုးကြီးမှာ ဖြစ်နေမလားလို့”

“အစ်ကိုတော်ကျွေးက နောက်ဆံတင်းနေတာကိုး၊ အခု ကျွန်

တို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ရဲတိုက်ထဲဝင်ပြီး စဉ်းသည်လုပ်ဖို့ အချိန်ဘယ်ရှိမှာလဲ”

“တကယ်လို့ မိန်းကလေးယန် အနေနဲ့ ရဲတိုက်ကို အလည်လာဖို့ အတင်းအကျပ် မိတ်ခေါ်လာရင် ညီတော်ချွေး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နှုတ်ဆက်စကား ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“မိန်းကလေးယန်ရဲ့ စိတ်ကိုလည်း ညီတော်ချွေး သိသာလဲ၊ မူ လက်မမယ် မထင်ဘူး”

“ဒါဆို အရေးနိမ့်မနေနဲ့တော့”

ကျွေးစင်ဟန်က စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလာပြန်သည်။



ကျွေးစင်ဟန်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းတို့သည် တောလမ်းခရီးဖြင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာလာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ချူးအောက်စွမ်း စီးလာသည့် မြင်းသည် တုံ့နေဖြစ်သွားကာ ချူးအောက်စွမ်းသည် ဟန့်ချက်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

ကျင်းစင်ဟန်ကလည်း မြင်းစက်ကို ချက်ချင်း တုံ့ဆွဲကာ သစ်တောအပြင်ဘက်မှ လိုက်ပါလာကြသည့် ကျွန်းမြူးလုနှင့် ဖုန်လင်တို့အား အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးတို့နှစ်ယောက် သစ်တောအုပ်ထဲကို ဝင်လာနဲ့ မပြင်ဘက်မှာ စောင့်နေကြပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွေးစင်ဟန်က ချွေးဆောက်ခွမ်းရှိရာသို့ မြင်းပေါ်မှ နုနဲဆင်းသွားကာ ဆေးဘက်သို့သာ အား လှည့်ပတ်အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

တရားခံကို တွေ့ရချေပြီ။

ကျွန်းမြောင်းသော လမ်းငယ်တစ်ခုအား ဟိုဘက် ဒီဘက် နှယ်ပင် တစ်ချောင်း တန်းထားသည်ကို သတိမပြုမိ၍ ချွေးဆောက် ခွမ်းမှာ ယခုကဲ့သို့ မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သစ်တောကွက်လပ်ထဲတွင်လည်း လှည်းခြောက်စီး ဂိုဏ်းသေ သော်လည်း သစ်သီးဝလံများ ဧရာဝတီချည်လှည့် ခြောက်ဦးကိုမူ မတွေ့ ရတော့ချေ။

ကျွေးစင်ဟန်က ချွေးဆောက်ခွမ်းအား လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေ လာသည်။

“ညီတော်ချွေး ဘာများ မြင်လိုက်သေးသလဲ”

“ကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့တစ်တွေရဲ့အလားကို စောင့်ဆိုင်းမ ကြပုံပါ။ အနည်းဆုံး အယောက်နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

တစ်ဖန်...

ချွေးဆောက်ခွမ်းက တမင်သက်သက် အသံဖြင့်တင်အော်ပြော ပြန်သည်။

“ကြည့်ရတာ ဒီလူတွေ အသက်... လူကဲ့သို့ ကောင်းကောင်း မှန်မှန် မနေချင်ကြတဲ့နဲ့ တူတယ်”

ဤသို့ပြောခြင်းအားဖြင့် တစ်ဖက်လူများ ဆါသပ္ပာယ်ကာ ထွက် လာရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ စကားဆုံးပြီး အတန်ကြာသည်အထိ မည် သည့်လူပါစွာမျှ တစ်နဲ့တစ်ရာကိုမျှ တွေ့ရှိရခြင်း မရှိချေ။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်းမြားလူနှင့် ဖုန်လင်တို့နှစ်ယောက်မှာ မြင်း များကို သစ်တောအပြင်တွင် ထားပြီး နှစ်ယောက်သား ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

ချွေးဆောက်ခွမ်းက ဖုန်လင်အား မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဆီးကြို မေးလိုက်၏။

“ဖုန်လင်...မင်းခုနက ဒီနှယ်ကြီးကို မြင်လိုက်သလား”

“မမြင်ဘူး”

ကျွန်းမြားလူက ကြားဝင်ပြောဆိုလာ၏။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး၊ ဒီလိုဆိုရင် သူတို့တစ်တွေဟာ ကျွန်မ တို့ကို တမင်သက်သက် ရန်စနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက အသံကို ဝိုမိုမြင့်တင်ကာ ဆော်ဟစ်ပြော ပြန်သည်။

“ဒီကောင်တွေဟာ လိပ်မျိုးလို ပုန်းကွယ်သွားတာ နာတယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့မေးက သူ့သွေးတွေကို တဝကြီး သောက်ပစ်လိုက် ဟာ...”

ချွေးဆောက်ခွမ်းက တစ်ဖက်လူအား မည်သို့ပင် ဆါသပြန် စေရန် ရည်ရွယ် ပြောဆိုသော်လည်း သစ်ရွက်လေတိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော တန်ဖိုးအသံများမရှိ၍ အခြားမည်သည့် သံကိုမျှ မကြားရချေ။

ထိုအခါ...

ကျွန်းမြူးလုက စိတ်မရွည်ဟန်ဖြင့် ပုန်လင်အား တီးတိုးပြောဆိုလာသည်။

“ညီမလေးပုန်လင်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် သစ်တောတစ်ဝိုက် လိုက်ရှာကြစို့”

ချူးအောက်စွမ်းက...

“သွားမရှာကြနဲ့၊ တစ်ဖက်ရန်သူ ငြိမ်သက်ပြီး တို့ကိုချောင်းမြောင်းနေတာ ဖြစ်မယ်၊ တို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို သူတို့ကြည့်ပြီး အပိုင်ကွယ်ဖို့ စောင့်နေတာပဲ ဖြစ်မယ်”

မိန်းမပျိုလေး ကျွန်းမြူးလုက ကရုမခိုက်ဟန်ဖြင့်...

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့က ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်ကြည့်နေရတော့မှာလား”

ကျူးစင်ဟန်က အတန်ကြာ တွေဝေစဉ်းစားပြီးမှ...

“ဟိုလည်းမြောက်စီးပေါ်က သစ်သီးတွေကို သွားကြည့်ပြီးမှ တို့ကား ဆက်ပြောကြတာပေါ့”

ကျူးစင်ဟန်က ကောင်းဆုံးသည်နှင့် သစ်သီးလည်းရှိရာသို့ ခုန်ပျံရောက်ဖို့ သွားတော့သည်။

ထို့နောက်...

သစ်သီးလည်း မြောက်စီးကို တစ်ပတ်ပြည့်အောင် လှည့်လည်ကြည့်စုပြီးနောက် နှုတ်ပလွန်သီးသုံးလုံးကို နှိုက်ယူကာ အသေအချာကြည့်စုပြီး ပါးစပ်ထဲထည့်၍ ဝါးစားလိုက်တော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ကျူးစင်ဟန်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ အစ်ကိုတော်ကျွေး အရဲသာ မဆိုးဘူးထင်တယ်”

ချူးအောက်စွမ်း၊ ခုန်လင်နှင့် ကျွန်းမြူးလုတို့လည်း လည်းမြောက်စီးနား ရောက်သွားကာ ရေနေသီးတစ်လုံးဆူနေ အချိန်အထိ နှိုင်းဝန်းစစ်ဆေး ကြည့်စုသော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားချက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ သာမန်ထက်ပို၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကျူးစင်ဟန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ညီတော်ချူး... မင်းရဲ့ အတွင်းအားက ငါ့ထက် ပိုပြီးနက်နိုင်းတယ်၊ ဒီသစ်တောထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတဲ့သူ တကယ်ဖို့ မရှိမင်းနားနိုက်အောင် ကြည့်စမ်းပါ”

“ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်ဘာမှ မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်သက်နေတာပေါ့၊ တစ်ဖက်ရန်သူဟာ အတော်မျပ်လတ်ပြီး ငြိမ်မျက်သား ကောင်းနေတယ်”

ကျူးစင်ဟန်က မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ကာ...

“အေး... ငါနိုးရိမ်တာက”

“သိုင်းလောကမှာ တချို့လူတွေဟာ အလွန်စိတ်ရှည်ကြတယ်၊ တိတ်ဆိတ်နေရင် လူမရှိဘူးလို့တောင် ထင်ရတယ်၊ အဲ... လှုပ်ရှားလာပြီဆိုရင်တော့ ယုန်တစ်ကောင် လှုပ်ရှားတာထက်ကောင် လွှင့်မြန်လွန်လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်များတဲ့လူတွေဟာ ခုလို တစ်ပြေးတည်း ငြိမ်သက်အောင် နေဖို့ဆိုတာက အတော်ကို မလွယ်တဲ... ခုပဲ၊ သူတို့ ငြိမ်သက်နေကြတာ ရေပြင်လို လှိုင်းတစ်ချက်... မထဘဲ ငြိမ်သက်နေတယ်ဆိုတော့ အင်မတန် ကြောက်စရာ သဘာဝတယ်”

ထို့နောက်...

သူတို့လေးယောက်သား စကား ဆက်လက် ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ သစ်တောအုပ်အတွင်းသို့ မျက်လုံးစုံစုံလုံးကို အသုံးပြုကာ အဆက်မပြတ် လှည့်ပတ် အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေတော့သည်။

သို့သော်...

ငြိမ်သက်မှုကြီးမှာ အသက်ရှူကွပ်လောက်အောင်ပင် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေပြီ တိတ်ဆိတ်နေလျက်ရှိ၏။

မှန်တိုင်းမလာဘဲ လေပြည်လာသည်။ ငြိမ်သက်ခြင်း၊ ကြီးစိုးသည်ဟု မဆိုရှိသော်ငြားလည်း ရေခွေးဆိုးတစ်လုံး ဆူခန့်အချိန်အထိ မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ မတွေ့ရချေ။

နောက်ဆုံး...

ချူးအောက်စွမ်းက လဲကွနေသော မြင်းကို ထူမပေးရင်း ဒဏ်ရာ ရ မရ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ရာ မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ မရှိကြောင်း ဝမ်းသာဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ကျွန်းခြူးလူနှင့် ပုန်လင်တို့အား မြင်းအပ်ကာ...

"ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့မြင်းကိုဆွဲပြီး သစ်တောအပြင်ဘက် ထွက်သွားကြ။ ငါနဲ့ အစ်ကိုတော်ကျွေးတို့ နောက်က လိုက်လာခဲ့မယ်"

မိန်းမပျိုလေး နှစ်ယောက်က ချူးအောက်စွမ်း၏ မြင်းကို ဆွဲကာ မြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် သစ်တောအပြင်သို့ ရွှေ့ကွက်လှမ်းထွက် ခွာသွားကြလေသည်။

မိန်းမပျိုနှစ်ဦးက သစ်တောအပြင်သို့ မြင်းဆွဲရင်း လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာလာကြရာ သစ်သီးဝလံ တင်ထားသော လှည်းခြောက်စီးကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့် ရုတ်တရက် တဦးဦး တခုစုံခုစုံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအသံများမှာ အရပ်လေးဘက်လေးတန်မှ တိုးဝင်ရောက် ဂိုလာကြသော ခြာမိုးများပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ...

ချူးအောက်စွမ်းက သူ၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး မားတိုကို ရေပက်မဝင်နိုင်အောင် ဝှေ့ယမ်းရင်း ပြားချက်များကို ဖယ်ထုတ်နေ၏။

ကျူးစင်ဟန်ကလည်း သူ၏ သံမဏိယပ်တောင်ကို တရုတ်ဝှေ့ယမ်းရင်း ပြားချက်များကို ကာကွယ်နေရ၏။

ကျွန်းခြူးလူနှင့် ပုန်လင်တို့ကမူ သစ်သီးလှည်းခြောက်စီးအောက်သို့ လိုမိုဝင်ရင်း ပြားချက်များအား ရွှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ခြာမိုးစွာမျှ ပြီးသောအခါ ချူးအောက်စွမ်းတို့ လေးယောက်သား မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ မရရှိသော်လည်း မြင်းများမှာမူ ပြားများစူးဝင်ကာ နာကျင်လွန်းစွာဖြင့် တဟီးဟီး အော်မြည်နေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း...

ခြေဦးတည့်ရာသို့ မြေလွှားသွားကြကာ တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် မြင်းများ၏အရိပ် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ ဓောဓောကအတိုင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ငြိမ်သက်မှု ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

ကျူးစင်ဟန်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းတို့ သစ်တောအတွင်း အသေ

အခု လူညံ့ပတ် အကဲခတ်ကြည့်ရသော်လည်း လူနိပ်လူခြည် ဟု၍ တစ်နဲ့တစ်ယောက်မျှ တွေ့မြင်မမြင် မရှိပေ။

ကျေးဇင်ဟန်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် ချူးအောက်ခွမ်းကို မေးလိုက်သည်။

“ညီတော်ချွေး... မြားတွေ ဘယ်ဆီက ဝင်လာတာလဲဆိုတာ အသေအချာ မြင်လိုက်သလား။”

“ကျုပ်အထင်တော့ သစ်ကိုင်းကြားတွေကရော အောက်ခြေတောအုပ်တွေထဲကရော လေးဘက်လေးတန် အရပ်စွန်မျက်နှာက ဝင်လာတယ်လို့ ထင်တာပဲ။”

“ကြည့်ရတာ အနည်းဆုံး မြားတပ်ဖွဲ့ တော်တာများများ လောက် ရှိနိုင်တယ်။”

လူညံ့အောက်တွင် ပုန်းအောင်းနေသော ကျန်းမြူလုက...

“ဒါလောက်များလှတဲ့ မြားတပ်ဖွဲ့သာ ဒီတောအုပ်ထဲမှာ ရှိနေရင် အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တလေရဲ့ အနိပ်အရောင်ကိုတော့ မြင်ရမှာပေါ့။ အခု ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူးဆိုတော့”

ချွေးအောက်ခွမ်းက...

“အဲဒီ မြားတပ်ဖွဲ့ဟာ အထူးလေ့ကျင့် ထားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။”

ကျေးဇင်ဟန်က...

“ဟုတ်တယ် အလွန်အင်အား တောင့်တင်းတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်ရမယ်။ စဉ်းစားမရတာ သူတို့ပုန်းအောင်းပြီး ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ဘက် ထွက်လာကြတာလဲ။ ဒါဟာ တမင်သက်သက် လုပ်နေမှန်း ထင်ရှားတယ်။”

လူညံ့အောက်တွင် ရောင်တိမ်းနေသော ပုန်လင်နှင့် ကျန်းမြူလုတို့လည်း ထွက်လာကြတော့သည်။

ထိုအခါ...

ကျေးဇင်ဟန်က သူ့ထင်မြင်မျက်ကို ပြောဆိုလာ ပြန်သည်။

“သူတို့ မြင်းတွေကို ခဏ်ရာရအောင် လုပ်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါ်ခေါ်ကို ဟန်တားချင်တဲ့သဘော ဖြစ်လိမ့်မယ်။”

“ဒီလိုလဲ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ကို အသေလုပ်ကြံတာပဲ။ ကျုပ်တို့သာ အရောင်အတိမ်း အခုအခဲ မမြန်မီရင် သေမင်းနိုင်ငံကို ရောက်နေပြီပေါ့။ မဟုတ်မှလွဲရော တစ်ဖက်လူဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာအစွမ်းကို စမ်းနေကြတာလား မသိဘူး။”

ကျေးဇင်ဟန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ချူးအောက်ခွမ်းအား ပြောလာပြန်သည်။

“ညီတော်ချွေး... မင်းတို့ ဒီနေရာမှာပဲ နေခဲ့ကြပါ ငါ တစ်ယောက်တည်း တောထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ လူတွေကို ဖျားခေါ်ထုတ်လာခဲ့မယ်။”

“ကျုပ် သဘောကတော့ ခရီးဆက်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။”

“ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ကို လူကြောက်တွေလို့ ထင်သွားမှာပေါ့။ ငါဆိုလိုတာက သူတို့ကို သုတ်သင်ရမယ်လို့ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်လူဟာ ဘယ်ဂိုဏ်း ဘယ်အဖွဲ့က ဘယ်လို တွေ့ရမယ် ချက်လဲဆိုတာတော့ ငါတို့ သိဖို့ကောင်းတယ်။”

“ဒါဆို ကျုပ်လဲ အစီအစဉ်ကျူးနဲ့ လိုက်မယ်။”

“လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းသွားရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်”

သို့သော်...

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကျွေးစင်ဟန်ထက် ပိုမိုလျင်မြန်စွာ တောတွင်းသို့ ဓားကိုင်းလျှောက်လှမ်း ဝင်ရောက်သွားတော့သည်။

သစ်တောထဲတွင် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် ထိယှက်ပေါက်ရောက်နေပြီး သစ်ပင်အုပ်များကလည်း နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များ ကာဆီးပိတ်ဆို့ နေသောကြောင့် ရုတ်တရက် ပြားတပ်ဖွဲ့ ပုန်းအောင်းနေပြီး ထိုပြားများ မိမိတို့ထံ တန်းတန်း မတ်မတ် ရောက်လာစေရန် ပြားပစ်ရန်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့်...

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တစ်ဖက်ရန်သူအား အထင်သေးစွဲခြင်း မရှိတော့ချေ။ လုပ်ရှားသည့်အခါ အထူးသတိထားထားကာ မျက်လုံးအနံ့ကိုပင် မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေရ၏။

တောထဲသို့ ခြေလှမ်းငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ခန့်အရောက် လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သော်လည်း တစ်နံတစ်ယောက်သော သူကိုမျှ တွေ့မြင်ရခြင်း မရှိချေ။

ထိုအခါ...

ချူးအောက်စွမ်းက သစ်ပင်များ အထက်ဆီသို့ မောကြည့်အကိဓတ်လိုက်ပြန်သည်။

သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များ ပိန်းပိတ်အောင် စွပ်ယှက်ခတ် နေသော်လည်း ထိုသစ်ပင်များပေါ်တွင် ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ပင်လွှတ်

ချူးအောက်စွမ်း၏ မျက်စိအောက်မှ လွတ်မြောက်အောင် ရောင်ပြေးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ချူးအောက်စွမ်း၏ အမြင်အာရုံ အကြားအာရုံက ဤမျှပင် ကောင်းမွန်ပါ၏။

သို့သော်...

များပြားလှသော ပြားတပ်သားများမှာကား ချူးအောက်စွမ်း၏ မျက်စိရှေ့တွင် မြေလွှဲပြီးမိုးပျံသည့်အလား ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရချေပြီ။

ထိုစဉ်...

တဦးရုံး တဝှစ်ဝှစ် အသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ချူးအောက်စွမ်းရှိရာသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြားမိုးရွာချ ပြန်လေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ပြားပစ်ခတ်သည့် နေရာသို့ ရှာဖွေသိချင်နေသဖြင့် နန္ဒာကိုယ်ကို မလွှပ်ရှားဘဲ လက်ထဲက ဂုတ်ရောင်လေးမျိုး ဖားတိုကိုသာ လေပူမားကွက်ဖြင့် ပြားများကို ခါထုတ်ပစ်နေသည်။

သူ၏ စူးစူးတောက်ပလှသော မျက်လုံးအနံ့က ကြီးမားသော မျှံဖုတ်ကြီး တစ်ခုဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုမြက်မျှံဖုတ်ကြီးထဲမှ ပြားများ ထွက်လာသဖြင့် လူစုံနေမည်မှာ တစ်ရှားနေလေသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ထိုမြက်မျှံဖုတ်ကြီးအနားသို့ ချဉ်းကပ်လျှောက်လှမ်းသွားပြီး မြက်မျှံဖုတ်ကြီးအား ဖယ်ရှား ကြည့်ရှုမည်အပြုတွင် ချူးအောက်စွမ်းမှာ ရုတ်တရက် မှီတန့်သွားတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

မျှတတိထဲမှ သေးသွယ်နိုင်မှာသော ကြိုးသေးသေးတစ်ချောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

ထိုမျှတတိထဲတွင် မြားပစ်သည့်လှေတံများ တပ်ဆင်ထားပြီး ထိုကြိုးကိုဆွဲကာ မြားများထွက်လာစေပြီး မြားပစ်သူအား ရွာမွေမတွေ့နိုင်စေရန် ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤကြိုး၏ တစ်ဖက်အစွန်းတွင် မြားပစ်သူ မှထုတ်နေရမည်ဟု ချူးအောက်စွမ်း တွက်ဆမိကာ အံ့သြသွားရသည်။

“ဪ... ဒီလိုကိုး”

ချူးအောက်စွမ်း တွေးမိပြီး သဘောကျခွာ ပြီးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်...

မည်သည့် လှုပ်ရှားသံမျှ မကြားရဘဲ လူရိပ် လူခြည်ကိုလည်း မတွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ဟန်ဆောင်ကာ ထိုမျှတတိကြိုးကို တစ်ဖက်နှစ်ဖက် လှည့်လည် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ရွာမွေမတွေ့ လေဟန်ဖြင့် သစ်တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေပြန်သည်။

ချူးအောက်စွမ်း၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ ဂနာမငြိမ့်ဘဲ ရုန်သူအား ရွာမွေနေသကဲ့သို့ တစ်ဖက်ကြိုးအစွန်းကို ကိုင်ထားသည့်လူအား ရွာမွေနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မျက်စိလှည့်လှသော ချူးအောက်စွမ်းမှာ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါ်သို့ သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းသော ကြိုးစက သွယ်တန်း တက်ရောက်သွားသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုသစ်ပင်ကြီး ပေါ်တွင် မြားပစ်သူ ဝန်းအောင်နေရမည် ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်စားမိလိုက်သည်။

သို့သော်...

ချူးအောက်စွမ်းက ထိုသစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့မကြည့်ပေ။

ဤ လှုပ်တစ်ပြက် အချိန်ကလေးအတွင်း၌ သူ၏ စိတ်များမှာ အလွန်တည်ငြိမ်စွာ ခိုနေပြီး နောက်ကုန်ရာတစ်ခုအလား လှုပ်ရှားခြင်း မရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ရုတ်တရက် မွေ့ရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြတ်နေ လက်သွားကာ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ ဂုတ်ရောင်လေးမျိုး ဓားချက်ဖြင့် ပြေပေါ်ပြတ်ကျသွားတော့သည်။

ထိုသစ်ကိုင်းပေါ်မှ လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ဆင်းကျလာကာ တောနက်ထဲသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားသည်နှင့် ချူးအောက်စွမ်းမှာ သုံးလေးမျက်သာ ခုန်လိုက်ရသည်။ ထိုလူရွေသို့ ရောက်ရှိသွားတော့၏။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဂုတ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတို့ဖြင့် ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် မတိုက်ဖြစ်တော့ဘဲ မှင်တက်သွားမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ချူးအောက်စွမ်းရွေ့၍ ရန်သူမှာ ရောင်ရက်မခတ် အတွားပန်းခြောက်ခက်မယ် ယီစင်ရုန်း ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ယီစင်ရုန်းကလည်း ချူးအောက်စွမ်းအားကြည့်ကာ ခေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေမိသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တအံ့တည ခိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေကြစဉ် အတွားကြီး ယီစင်ရုန်းက စတင်ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး ဘာဖြစ်လို့ ဓားကို မယူပူရှားတာလဲ”

၁၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခင်ဗျားရဲ့ မြေးမလေး ရောင်ရက်မေရဲ့ မျက်နှာကို လောကီ ထာသွားတာတဲ့အတွက်ပဲ၊ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ ကျုပ် ဈေးဝယ်ရက် ခွမ်းက ဒီလို ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဈေးဆောက်ခွမ်းက စကားဖြတ်ပြီးမှ ဆက်လက် ပြောဆို ပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို မေးပါရစေ၊ ခုလို တောနက်ထဲမှာ ထောင် ချောက်ဆင်ပြီး ပြားတွေနဲ့ပစ်တာ ဘာသဘောလဲ”

အဘွားကြီး ယီခင်ဗွန်းက ကြောင်အမ်းအမ်း အမူအရာဖြင့် ဈေးဆောက်ခွမ်းအား ပြန်လည်မေးလာသည်။

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို မေးနေတာလဲ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မေးမိဘဲ ဘယ်သူ့ကို မေးရဦးမှာလဲ”

“မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းကို ငါမဖြေကြားနိုင်တဲ့အတွက် ငါ့ကို ဖွင့်လှစ်ပါ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ဟာ လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက် မဆင်ခဲ့ဘူး”

“အဘွားက နှစ်ပေါင်းများစွာ နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အမှန်ကို ဝန်မခံခဲ့တာလဲ”

“ဈာတ်တံ... စကားပြောရင် ကြည့်ပြောပါ၊ ဒီလို နိုင်းနိုင်း နိုင်းနိုင်း မပြောပါနဲ့၊ မင်းမျက်လုံးက သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးလို့ လား”

“အဘွားကြီး... ခင်ဗျားပဲ သစ်ကိုင်းပေါ်က ခုန့်ထွက်ပြေး လာတာ ကျုပ် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား”

“ငါသစ်ပင်ပေါ်က ခုန့်ထွက်ပြေးသွားတာနဲ့ မြားပစ်တဲ့ လူဟာ ငါ့လို့ မင်းခွပ်ခွဲလို့ ရနိုင်သလား”

မာန်ကျိင်စား (စာစဉ် ၄) ❖ ၁၃၁

“ဒါဆို တခြားအကြောင်း ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ခင်ဗျား ပုန်း အောင်းနေတယ် ဆိုပါတော့”

“အေး... မင်းကိုတော့ ငါလိမ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မှာ တခြားအကြောင်း တစ်ခုရှိနေလို့ ခုလို သစ်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းနေရတာပဲ”

“ဘာအကြောင်းများ ရှိနေလို့လဲ”

“အဲဒီသစ်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းအောင်းနေတဲ့လူဟာ ဘယ်သူ ဖြစ် မယ်ဆိုတာ မင်းသိချင်ရင် နောက်ပြန်လှည့် သွားကြည့်ပါလား”

“ခုမှ သွားကြည့်နေလို့ ရန်သူက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားပြီပေါ့”

“ထွက်ပြေး မသွားနိုင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ လက်ဝါးတစ်ချက်ဟာ သူ့နှလုံးသွေးကြောကို တုန်ခါသွားစေခဲ့လို့ပဲ”

“ဪ... ဒီလိုလား၊ အဘွားက သစ်ပင်ပေါ်မှာ တစ်စုံ တစ်ယောက် ပုန်းအောင်းနေတာသိလို့ ကျုပ်ကိုယ်စား စွင်းပစ်လိုက် တာလား၊ ဒါနဲ့ မသိလို့ မေးပါရစေ၊ အဘွားက ကျုပ် ကိစ္စကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းနေနိုင်တာဟာ အတော်ကို အံ့သြစရာပဲ”

“ကိုယ်တော်ချွေး၊ ငါ့ရဲ့မြေးမလေးကို မြို့တစ်မြို့မှာ မျိန်းဆို ထားခဲ့တာယ့်လို့ ကြားခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး... ဒါကြောင့် အဲဒီမျက်နှာထောက်ပြီး ငါအဘွားကြီးကိုယ်တော်လေးကို အကူအညီ ပေးလိုက်တာပဲ၊ သစ်တောင်ပေါ်မှာ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ ရန်သူဟာ စုစုပေါင်း မြောက်ဦးရီးတယ်၊ အဲဒီ မြောက်ဦးရီး စေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ငါ့လက်ဝါးချက်ကြီး စွင်းပစ် လိုက်တယ်”

www.burmeseclassic.com

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟင်...အဘွားက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တစ်လေတောင် အစွမ်းမခမ်းလိုက်တာလဲ”

“ဟ...ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ဒါလောက် ဆိုးသွမ်း ရက်စက် ရမ်းကားနေတဲ့ လူဆိုးလူမိုက်ဟာ သူတို့ရဲ့စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ မြဲမြံ လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို လူစားတွေဟာ တစ်လက်မ လောက် အလျော့ပေးလိုက်ရင် သူတို့က တစ်လေလောက် အစွမ်းအရေ ယူလာလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ ကိုယ်တော်လေးရဲ့ ငါ့မြေးမလေးတို့သာ ချိန်းမထားဘူးဆိုရင် ဒီကိစ္စထဲ ငါ့အဘွားကြီးက ဝင်စွက်မှာ မဟုတ် ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒါနဲ့ အဲဒီလူတွေဟာ ဘယ်ဂိုဏ်းက ဖြစ်ပြီး ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ် ဆိုတာ အဘွားသိပါသလား”

“ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်လိုက်ပါလား”

စကားဆုံးသည်နှင့် အဘွားကြီး ယီစင်ရုန်း ထွက်ခွာသွားမည် အပြု ချွေးအောက်စွမ်းက လှမ်းအော်မေးပြန်သည်။

“အဘွား...စောနေပါဦး မိန်းကလေးချောင်းက အခု ဘယ်မှာ ရှိနေပါသလဲ”

“မိန်းကလေး တစ်ဦးရဲ့ အကြောင်းကို စုံခမ်းရအောင် ကိုယ် တော်လေးမှာ ဘာကိစ္စရှိနေလို့လဲ”

ချွေးအောက်စွမ်းက ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အဘွားရဲ့ စကားတွေက မိုးကြိုးလိုပဲ ဖြင့်၊ထန်လွန်လှမိ တယ်၊ ကျုပ် ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ဟိုသိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ဆေးဆရာ

ကြီး ကျွေးရောက်ထင်ရဲ့သား ကျွေးစင်ဟန်ကော ကိုယ်တော်လေးနဲ့ အတူ ပါလာတယ် မဟုတ်လား”

ချွေးအောက်စွမ်းက ပါးစပ်မှ အပြေမပေးဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

“အဲဒီ ကျွေးစင်ဟန်ကို ငါ့ရောက်လာမှန်း မသိနေနဲ့”

“ကျွေးစင်ဟန်နဲ့ အဘွားတို့ကြားမှာ တစ်ခုခု ရှိနေလို့လား”

“လူဆိုတာ နမော်မဲ့ နာမဲ့ မနေသင့်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကိုလဲ မေးမနေနဲ့၊ ငါ့ပြောတဲ့အတိုင်းသာ သူ့ကို ပေးမသိနဲ့၊ ကိုယ်တော်လေး မှတ်ထားဖို့က ကိုးလင်ကိုးရက်မှာ ချိန်းဆိုထားချက် ကို မမှေလိုက်နဲ့ဦး၊ ငါ့ မြေးမလေးကို စိတ်ဓာတ် ကျအောင်လဲ မလုပ်ပါနဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ပန်းခြောက်ခက်မယ် အဘွားကြီး ယီစင် ရုန်းမှာ တောတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ချွေးအောက်စွမ်းမှာ ချွေရာတွင် ကြောင်တက်တက် ရုပ်နေရင်း အတန်ကြာမှ စောစောက သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ သည်။

သစ်ပင်အောက်တွင် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ဦး သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူကို ချွေးအောက်စွမ်းမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့မြင် ပူးခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့်...

ဘယ်ဂိုဏ်းသား ဖြစ်သည်ကို ချွေးအောက်စွမ်း မသိချေ။

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဤနေရာတွင် ပုန်းအောင်း၍ လျှို့ဝှက်ကြီးဆွဲရင်း မြားများ ပစ်လွှတ်ခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း ဧည့်စားမရ ဖြစ်သွားသည်။ ပန်းခြောက်မယ် အဘွားကြီး ယီစင်ရှန်း၏ ပြောပြချက်အရ ဤတောထဲတွင် သူ့လက်ချက်ဖြင့် လူမမြောက်ဦး အသက်ပျောက်ခဲ့ ပြီဟု ဆိုရသည်။

ယခု...

တစ်ယောက်သာ တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ငါးယောက် နို့နေရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကျွန် ငါးယောက်အား ဆက်လက် ရှာဖွေ လိုစိတ် မရှိတော့ပေ။

ပန်းခြောက်မယ် အဘွားကြီးယီစင်ရှန်းမှာ ဤတောထဲတွင် နို့နေ၍ သူ့မြေးမ ရှောင်ရန်မလည်း ဤအားတစ်ဝိုက်တွင် နို့လိမ့် မည်ဟု ဧည့်စားမိပြန်သည်။

ထို့ပြင်...

ကိုးလက်ရက်နေ့ ချိန်းဆိုပွဲကို သူ့တို့မြေးအဘွားမှာ အလေး ထားစာနီတူသည်။

ချူးအောက်စွမ်းက ခြေလှမ်းကွဲကြီးများဖြင့် သစ်သီးလှည်း ခြောက်လှည်းဆီသို့ အလိုအလျောက် လျှောက်လှမ်းလာမိသည်။

ချူးအောက်စွမ်း လျှောက်လှမ်းလာပုံမှာ စိတ်ပျက်အားလျော့ ဟန်ဖြင့် ခေါင်းနှင့် လျှောက်လှမ်းလာသဖြင့် ကျူးစင်ဟန်က အလော တကြီး မေးလာသည်။

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၅) ❖ ၁၃၅

“ညီတော်ချွေးကို ကြည့်ရတာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ တွေ့လာအာယ်ထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခက်လူဟာ ဘယ်ဝိုက်ကလဲဆိုတာ နှိမ့်စားလာတာပါ”

“ရန်သူရဲ့ ခြေရာကို ခံမိရဲ့လား”

“ခုနက ဖုန်လင် တွေ့ခဲ့တဲ့လူ မြောက်ဦးပါပဲ”

ထိုကားကြောင့် ကျူးစင်ဟန်မှာ အံ့သြသွားဟန်ဖြင့်...

“ဟင်... မြောက်ယောက်တည်းလား၊ ခုနက မြားမိုးလိုရွာတဲ့ မြားတွေကိုကြည့်ရတာ မြားတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့စာလောက်ကို နို့တယ်”

“အစ်ကိုတော်ကျွေး... တစ်မက်လူဟာ မြက်မျှတယ်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်လေ့တတ်တွေဆင်ပြီး လေးမြားတွေကို တပ်ဆင်ထားတယ်၊ ကြိုးတစ်ချက် ဆွဲလိုက်တာနဲ့ မြားအစင်းတစ်ရာမက တစ်ပြိုင်နက် ပစ်လွှတ်နိုင်တယ်”

“ဒါနဲ့ ဟိုမြောက်ယောက်ကော”

“ကျုပ် ရှင်းပစ်လိုက်ပါပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ အစွင်တစ်ယောက်မျှန်ပြီး သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ကို မမေးတာလဲ”

“ဒီကောင်ဆွေဟာ အတော်ကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြတယ်၊ အစွင်ဝမ်းနှင်ဖို့ ဆိုတာက မလွယ်ဘူး”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကတိတစ်လုံးကို တန်ဖိုးထားသလို ဖုန်းခြောက်မယ် ယီစင်ရှန်း၏ အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မရှိဘဲ အဆင်ပြေအောင် လိုးလွဲပြောဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

"ကဲ...ညီတော်ချစ်...ငါတို့ အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ခရီးဆက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်"

"ကျွန်ုပ် သိသလောက်ရွှေမှာ ဖြို့လေးတစ်ဖြို့ရှိတယ်၊ အဲဒီရောက်မှ မြင်းတွေ ထပ်ဝယ်ကြတာပေါ့"

စကားဆုံးသည့်နှင့် ချွေးဆောက်ခွမ်းမှာ ကျွန်းခြုံလှနှင့် ဖုန်လင်တို့အား လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြရင်း ရွှေမှ လျှောက်လှမ်းသွားရန် ပြောဆို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

သူနှင့် ကျွေးစင်ဟန်တို့ကမူ နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြ၏။ ရွှေမှလျှောက်လှမ်း သွားနေသည့် မိန်းမပျိုလေး နှစ်ဦးမှာ ဇွန်ပလွန်သီး လှည်းခြောက်စီးရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ရွှေဆက် လျှောက်လှမ်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ ထိုလှည်းခြောက်စီးကို မသံကာ ဖွယ် ကြည့်နေကြပြန်သည်။

နှစ်ယောက်သား သူတို့၏ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုး ပြောဆိုနေရင်း နောက်မှ လိုက်လာကြသော ချွေးဆောက်ခွမ်းတို့အား စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ကြသည်။

ချွေးဆောက်ခွမ်းနှင့် ကျွေးစင်ဟန်တို့ နှစ်ယောက်မှာ မကြာမီ မိန်းမပျိုနှစ်ဦး ရှိနေသော ဇွန်ပလွန်လှည်း ခြောက်စီးရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့်...

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးက ချွေးဆောက်ခွမ်းတို့ နှစ်ယောက်အား ဤဇွန်ပလွန်လှည်း ခြောက်စီးသည် ထူးခြားမှု ရှိနိုင်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလာကြသည်။

လေးယောက်သား ဇွန်ပလွန်လှည်း ခြောက်စီးအား အသေ

ဟန်တိုင်စား(စာစဉ်၄) ❖ ၁၃၇

မချာ ဂရုတစိုက် ထပ်မံစစ်ဆေးကြည့်ရာ မည်သည့်ထူးခြားချက် တစ်ခုတစ်ရာမှ မတွေ့ရှိရချေ။

ကျွေးစင်ဟန်က ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သူ၏ သံမဏိယပ်တောင်ကို ရုတ်တရက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဇွန်ပလွန်လှည်း တစ်စီးအား ခုတ်ဖြတ်ချလိုက်သည်။

ကျွေးစင်ဟန်၏ သံမဏိယပ်တောင်ချက်မိသွားသော ဇွန်ပလွန်တင်လှည်းမှာမူ ကျိုးဖျက်ပေါက်ထွက်သွားကာ ဇွန်ပလွန်သီးများ မြေပေါ်သို့ ပြန့်ကျဲလွင့်စဉ်ကုန်တော့သည်။

သို့သော်...

ဇွန်ပလွန်လှည်းမှာ မည်သည့်ထူးခြားချက် တစ်ခုတစ်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိချေ။

ချွေးဆောက်ခွမ်းကလည်း သူ၏ ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးစားတို့ဖြင့် မှောက်ထပ် ဇွန်ပလွန်လှည်းတစ်စီးကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်ရာ အလားတူ ဇွန်ပလွန်သီးများ မြေပေါ်ပြန့်ကျဲသွားသော်လည်း ထူးခြားမှု တစ်ခုတစ်ရာ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ...

ချွေးဆောက်ခွမ်းတို့ လေးယောက်မှာ စိတ်ဖျက်သွားဟန်ဖြင့် နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မိန်းမပျိုလေး ဖုန်လင်ထဲမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကိုယ်တော်လေးချွေး ဒီတစ်စီးကို ဘာလို့ချန်ထားခဲ့မှာလဲ၊ သူ့ရွှေက ငါးစီးကိုတောင် ဖျက်ဆီးစစ်ဆေးကြည့်မှတော့ တစ်စီးကိုလဲ ချန်မထားသင့်ဘူး"

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ပုန်လင်၏ စကားကြောင့် ကျန်သော ဇွန်ပလွန်လှည့်တစ်စီးအား ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုဖြင့် တစ်မျက် လွှဲယမ်းပုတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ထိုလှည်းတွင်းရှိ ဇွန်ပလွန်သီးများမှာ ချွေးလှည်းများအတိုင်း မြေသို့ ပြန်ကျလွန်စဉ် ကျသွားသည်။

သို့သော်...

ထိုလှည်းအတွင်းရှိ ဇွန်ပလွန်သီးများ အောက်မှ ရုတ်တရက် လူရိုက်တစ်ရိုက်က အပေါ်သို့ ခုန်လွှားတက်သွားပြီး မြေပေါ်ပြန်ကျ လာ၏။

ချွေးအောက်ခွမ်းတို့ လေးယောက်မှာ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံ အသီးသီးရှိသူပီတိ ထိုလူရိုက် မြေပေါ်ပြန်ကျလာသည်နှင့် ဝိုင်းရံလိုက် ကြ၏။

လှည်းတွင်းမှ ခုန်ချလာသော လူရိုက်မှာ ဝတ်စုံစိမ်းဝတ်ထား ပြီး အရိပ်မနိမ့်မမြင့်ရှိသည်။ လက်ထဲတွင်မူ မည်သည့်လက်နက် တစ်ခုတစ်ရာမှ ကိုင်ထားခြင်း မရှိပေ။

မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသဖြင့် မည်သို့မည်ဝါခြင်းမုန်း မသိရသော်လည်း မျက်လုံးပေါက်နှစ်ခုမှ မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်ရ သည်မှာ ယခုကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်းခံနေရသော်လည်း လုံးဝကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိချေ။

ထိုစဉ်...

ချွေးအောက်ခွမ်းက အေးစက်စက် လေသံဖြင့် လှမ်းပြော လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ... မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီး စကားပြောပါ။ နို့မဟုတ်ရင် မျက်နှာဖုံးစွပ်တိုလိုက်ပြီး စကားမပြောဘဲတဲ့သူနဲ့ ကျွန်ုပ် မက်ဖိုင်မပြော ရင်ဘူး။”

မျက်နှာဖုံးစွပ်လူမှာ မည်သည့် စကားမျှ ပြန်ပြောခြင်း မရှိဘဲ မှာကိုယ်ကလည်း လှုပ်ရှားမှု မရှိချေ။

ထိုအခါနဲ့...

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ လက်တွင်းရှိ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးဓားတိုကို မျှသို့ ဆန့်တန်းထုတ်လိုက်၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်လူမှာ ယခုအမျိုးအထိ လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိဘဲ ချွေးအောက်ခွမ်း၏ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုး ဓားတိုက မျက်နှာဖုံး စွပ်လူ၏ မျက်နှာဖုံးအား ထိုးကလောင်လိုက်တော့သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ် ချွတ်သွားသောအခါ ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ လူသေ မျက်နှာအလား ခံစားမှုကင်းမဲ့ဟန် ရုပ်သေတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်...

တဝိုင်းဝိုင်းအသံများ မြည်လာပြီး ငွေရောင်အလင်းတန်းများက ချွေးအောက်ခွမ်း၏ မျက်နှာဆီသို့ ထိုးဝင်ရောက်ရှိလာကြ၏။

ချွေးအောက်ခွမ်းက ကဗျာကယာ နောက်သို့ လှမ်းဆုတ်ရင်း ဓားတိုဖြင့် ငွေယမ်းလိုက်ရာ ငွေရောင် သံမဏိလုံး ဆယ်လုံးခန့် မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဟန်က ချွေးအောက်ခွမ်းအား တီးတီးမေ့မြန်းလိုက်၏။

“ညီတော်ချွေး... ခုနက မျက်နှာဖုံး ပင့်တင်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ဓားတိုမက်လူရဲ့ မျက်နှာကို သဲသံကဲ့ကဲ့ မြင်လိုက်ရသလား။”

ချွေးအောက်ခွမ်းက တီးတီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရုပ်သေမုက်နာကိုပဲ မြင်လိုက်ရတယ်၊ သက်ရှိလူသား တစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝမတူဘူး”

“ခဲဒီလူကကော ညီတော် မှတ်မိသလား”

“မုက်နာမိမိ၊ ဖြစ်နေတယ်”

“ညီတော်မျိုး ငါ့အမြင် အလွန် ထူးဆန်းနေတယ်၊ သူ့ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဟာ ဘေးဘက်ကို တွဲလောင်း ချထားပြီး ဘာလုပ်စရာမှမူ မရှိဘဲ သံမဏိလုံးတွေ ဘယ်လို ပစ်လွှတ်လာသလဲ မသိဘူး”

မျိုးအောက်စွမ်းနဲ့ ကျွဲစင်ဟန်တို့က စကားပြောနေကြစဉ် မိန်းမပျိုလေး ကျန်းဖြူလှက လက်တွဲလောင်း ချထားသည့် လူ၏ ဘယ်လက်မောင်းဆီသို့ ဓားရှည်ဖြင့် ထိုးခုတ်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုလူမှာ ဓားရှည်ဖြင့် ထိုးခုတ်ခြင်း မဲရသော်လည်း လုံးဝ မသိသလို တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်ချေ။

“ဒုတ်...”

ကျန်းဖြူလူ၏ ဓားရှည်က ထိုလူ၏ ပခုံးအား ဒုတ်ခဲ ထိမိသွားပြီး ဓားရှည်မှာပင် ထိုပခုံးနေရာတွင် ကပ်နေတော့သည်။ သို့သော်...

ထိုလူကမူ လုံးဝ မသိရှိသည့်အလား လှုပ်ရှားမှု မရှိသေးချေ။

ဖုန်လင်ထဲမှ လွတ်ခဲ အော်ပြောသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟာ...သစ်သားရုပ် တစ်ရုပ်ပဲ”

မျိုးအောက်စွမ်း၏ ရင်ထဲတွင် မေးခွန်းတစ်ခု အလိုလို ဖြစ်ပေါ် လာသည်။

ဂုတ်ရောင်လေးမျိုးဓားဖြင့် ထိုသစ်သားရုပ်အား နှစ်ပိုင်းဖြတ် သွားသော ခုတ်ထည့်လိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ်...

ငွေရောင်သေးဖျင်သည့် အပ်ကလေးများက မျိုးအောက်စွမ်း ရှိရာသို့ ခုပြုံပြန်ကျ ရောက်ရှိလာတော့၏။

မျိုးအောက်စွမ်းမှာ သာမန်အဆင့်ဖြင့် သိုင်းသမားတစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ ထိပ်တန်း အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတွက် သူ၏ ဓားခုတ်ချက်အား ဓားကြောသဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲ ဝှေ့ယမ်း လိုက်တော့သည်။

မျိုးအောက်စွမ်း၏ တရုစပ် ယမ်းနေသည့် ဓားရိပ် ဓားရောင် များကြားမှ သေးသွယ်သော ငွေရောင်အပ်ကလေးတစ်ခု ဖောက်ထွက် ဝင်ရောက်လာကာ မျိုးအောက်စွမ်း၏ ရင်ဘတ် သွေးကြော တစ်နေရာသို့ ထိမှန်သွားတော့သည်။

တစ်ဖက်က ကျွဲစင်ဟန်မှာလည်း သူ၏ သံမဏိယပ်တောင် ကို ဝှေ့ယမ်းကာ နွှော့ကိုယ်ပေါ်မှ အရေးကြီးသည့် အစိတ်အပိုင်း များကို ကာကွယ်ထားလိုက်ရ၏။

သို့သော်...

ကျွဲစင်ဟန်၏ ညာဘက်လက်ဖျိုး နေရာရှိမှ ငွေဖျင်အပ် တစ်ချောင်း အတော်နက်နက် ချင်းဝင်ခြင်း မဲလိုက်ရသည်။

ကျွဲစင်ဟန်မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပြီး ချက်ချင်း ညာလက်ကောက်ဝတ် သွေးမျက်ကြိုးအား ထိုးပိတ်လိုက်တော့သည်။

ကျန်းဖြူလူနှင့် ဖုန်လင်တို့နှစ်ဦးမှာမူ မျိုးအောက်စွမ်းသို့ နှစ်ဦးထက် ငွေရောင်အပ်ကလေးများ ချင်းဝင်ခြင်း မဲရ၍ မာန်လှိုင်ဓား များ ဖြူရော်နေ၍ အသက်ပင် မနည်ကြီး ရှူနေရကြောင်း လှမ်းတွေ့ လိုက်ရသည်။

ကျွန်းစင်ဟန်က ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ရှိ သွေးကြောကြီးကို ထိုးဝိတ်ပြီးသည်နှင့် ကျန်းခြူးလှနှင့် ဖုန်လင်တို့ဆီသို့ လွှားနေ ခုန့် ဝင်ကာ သံမဏိယပ်တောင်ဖြင့် ဓွေရောင်းအပ်ကလေးများ နောက်ထပ် ဝင်ရောက်မလာစေရန် ဟန်တားကာကွယ်ပေးလိုက်ရ၏။
တစ်ဆက်တည်း...

ဖုန်လင်နှင့် ကျန်းခြူးလှတို့၏ သွေးကြောများကိုလည်း ကျွန်းစင်ဟန်ကပင် အချိန်မီထိုးဝိတ် ပေးလိုက်ရသည်။

မိန်းမပျိုလေး နှစ်ဦးမှာ ချက်ချင်း သတိလစ် မှောပြောသွားကြသည်။

ချူးဆောက်ခွမ်းမှာ လိပ်ပြာလွင့်စဉ် သွားမတတ် တုန်လှုပ်သွားပြီး ခိုးရမ်းတကြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွန်း၊ အခြေအနေ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

ကျွန်းစင်ဟန်က အတွင်းအားလည်ပတ်ကာ သွေးလည်ပတ်မှု ပြုလုပ်ရင်း...

“ညီတော်ချူး... ငါ့ရဲ့ ညာလက်ဖုံးမှာ အပ်သုံးချောင်း ခိုက်ဝင်ထားတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီအပ်ကလေးတွေမှာ အဆိပ်လူးမထားဘူးဆိုရင်တော့ မရေးကြီးပါဘူး”

ချူးဆောက်ခွမ်းကလည်း ထိတ်လန့်တကြီး ပြန်ပြောလာသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ဗုဒ္ဓဓမ္မသွေးကြောနေရာမှာ အပ်တစ်ချောင်း ခိုက်ဝင်သွားတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ကျုပ်ရဲ့ နမော် နမ့်မူကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ”

“ညီတော်ချူး... နောင်တ စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့”

ကျွန်းစင်ဟန်က စကားဖြတ်ကာ ကျန်းခြူးလှနှင့် ဖုန်လင်တို့ထံ အခြေအနေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ညီတော်ချူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ကြည့်ရတာ အပ်ချောင်း တော်တော်များများ ခိုက်ဝင်သွားပုံပါ။ ငါ စောစောက သူတို့ရဲ့ သွေးကြောတွေကို ဝိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီအတွက် အပ်ချောင်းလေးတွေမှာ အဆိပ်လူးထားရင်လဲ အဆိပ်ပျံ့နှံ့မှုကို စတုဟပြုတ်လောက်တော့ ထိန်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာရှည်တော့ မခံနိုင်ဘူး”

ကျွန်းစင်ဟန်က စကားပြောရင်း မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြူးလှကို အကဲမတ်ကြည့်ကာ ချူးဆောက်ခွမ်းအား အရေးတကြီး ပြောလာပြန်သည်။

“ညီတော်ချူး... မိန်းမပျိုလေး ကျန်းခြူးလှဟာ ညီတော်နဲ့ အတွင်းအားချင်း ဝတ်သက်မှု ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ မင်းက သူ့ကို အပြန်ဆုံး သက်သာအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ချူးဆောက်ခွမ်းက ကျွန်းစင်ဟန်အား ခိုက်ကြည့်ကာ တည်ငြိမ်စွာ ပြောဆိုလာသည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွန်း၊ လေပြင်းတိုက်တယ် မတိုက်ဘူးဆိုတာ ဖြတ်ပင်ယိမ်းနဲ့ နေတာကိုကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ခု... အစ်ကိုတော်ကျွန်းက ကျုပ်အပေါ် အလွန်ကို ကုန်စိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ခုအချိန်ဟာ သေအတွဲ ရှင်မကွာ အချိန်မို့ အားလုံး အကုန်လုံး ခံစားခွင့် ရှိပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့်...

ကျွန်းစင်ဟန်က မဆိုတရဲ ပြေးလိုက်မိ၏။

“ညီလေးချူး ခုချိန်မျိုးမှာ ဒါတွေပြောနေလို့ ဘာမှကြောင့်၊ ထူးလာမှာလဲ၊ တကယ်တော့လည်း နဂါးတံတွေးမင်းလွှာင်းကို လိုချင်

www.burmeseclassic.com

နေရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ငါ့ဖခင်ရဲ့ ရောဂါကို ကုသဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်လို့လေးချွေးက ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုမှ အားနာစရာမလိုဘူး။ ခု အချို့အနေအရ လောလောဆယ် ငါတို့အားလုံး လက်နက်ပုန်း၊ ငွေအိမ်၊ မုန့်ခံခဲ့ရတဲ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဒဏ်ရာကို ကုသပေးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လေ။”

ကျွန်းစင်ဟန်က ရတတရက် မိန်းမပျို နှစ်ယောက်ဆီ၊ လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း အရေးတကြီး ပြောဆိုလာသည်။

“ညီတော်ချွေး... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်စမ်း။”

ချွေးအောက်ခွမ်းက မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်အား လှမ်းကြည့်မိရုံရာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရတော့သည်။

မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာများမှာ အညိုရောင်သို့ သမသွားကြသည့်အတွက် အပ်ချောင်းများတွင် အဆိပ်ပါရှိနိုင်ကြောင်း ရတတရက် တွေးမိကာ ချွေးအောက်ခွမ်း ထိတ်လန့်သွားမိခြင်း ဖြစ် သည်။

ထိုအတူ...

ကျွန်းစင်ဟန်၏ ညာလက်ကောက်ဝတ်တွင်လည်း ညိုမဲ့သောအရောင်များ ယှက်သန်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်းဟန် ကိုယ်တိုင်လည်း လန့်ချုပ်သွားတော့၏။

“ညီတော်ချွေး ဖင်းရဲ့ ဒဏ်ရာကိုလဲ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပါ။ ကြည့်ရတာ အဆိပ်တက်တဲ့ လက္ခဏာ မတွေ့ရဘူး။”

မှန်ပေသည်။

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ ဘယ်ဘက်ရင်ဆုံးတွင် အဆိပ်အပိတ်

ခံရသော်လည်း အနီရောင် အနက်ကလေးတစ်ခုကိုသာ တွေ့ရပြီး အသားရောင်များ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိချေ။

“အစ်ကိုတော်ကျွန်းရဲ့ ညာဘက်လက်ကောက် အခုဘယ်လို ဖြစ်နေလဲ”

“ညာလက် အနည်းငယ်ထုံကျဉ်နေပြီး ညာလက်မှာ အားမရှိ သလိုဘဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ ရင်ဆုံးမှာတော့ ဘာခံစားမှုမှ မရှိဘူး။ ကြည့်ရတာ ကျုပ်ကို မှန်တဲ့အပ်မှာ အဆိပ်မလူးထားတဲ့ပုံဘဲ”

ကျွန်းစင်ဟန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ခုခု ထူးခြားနေတာကတော့ အမှန်ပါပဲ”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ဆုံသြသော မျက်နှာဖြင့်...

“ဟင်... ဘီဆိုရင်”

“ညီလေးချွေးဟာ အဆိပ်ကိုတောင် ခုန်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ အဆင့်အထိ ရောက်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟင်... တကယ်လား”

ချွေးအောက်ခွမ်းက ဝမ်းသာတကြီး လှမ်းမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

“ညီလေးချွေး၊ ငါ့ရဲ့ အဆိပ်တွေ မပြင်းထန်စေအချိန် တို့ နှစ်ယောက်က မိန်းကလေးနှစ်ဦးတို့ မြို့တစ်မြို့ဆီအရောက် ခေါ်သွား ကြပြီးမှ နောက်ထပ် စဉ်းစားကြတာပေါ့”

ချွေးအောက်ခွမ်းက သဘောတူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သွား

ထိုအချိန် ...

သူတို့နောက်ဘက်ဆီမှ အသံတစ်သံ ကြားလို့မရပြန်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ကောင်းတစ်ခွန်းကို နောင်ကြီးတို့ နားထောင်နိုင်ပါ
မလား”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျောက်စိမ်း
မျက်နှာပိုင်ရင် ပိုင်ယွင်မြောက်က သူတို့နှင့် ဝါးသုံးပြန်အကွာ၌
ရပ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

ပိုင်ယွင်မြောက် နောက်ဘက်တွင်မှ လူသန်ကြီးလေးဦး ရပ်နေ
ပြီး လက်နက်ကိုယ်စီ အသင့်ရှိနေသည်ကိုမူ တွေ့လိုက်ရသည်။

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပြန်ယှက်၍ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ကျေနပ်ပီတိ ဖြစ်နေသည့် အမှုအရာပေါ်လွင်နေလေ၏။

ကျူးစင်ဟန်က ပိုင်ယွင်မြောက်အား မြင်လိုက်ရသောအခါ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး တအံ့တဩ ခရုစွတ်လိုက်မိသည်။

“ဪ... ခင်ဗျားပါလား”

ချူးဆောက်ရွမ်းက ...

“အစ်ကိုတော်ကျူး၊ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျောက်စိမ်းမျက်နှာပိုင်ရင် ပိုင်ယွင်မြောက်ဆိုတာပဲ၊ သူဟာ
ရယ်လား၊ မောလား၊ ပြောနေတဲ့အချိန်မှာတောင့် လှုပ်တစ်ပြက်
တိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ ကောက်ကျစ်သူ တစ်ဦးပဲ၊ ညီတော်ချူး သတိ
ထားပေတော့”

ချူးဆောက်ရွမ်းမှာ ဟင့်နေဲ့ အသံတစ်မျက် ပြုရင်း ဂုဏ်ရောင်
လေးမျိုး ဓားတိုဖြင့် ပိုင်ယွင်မြောက်အား ချိန်စွယ်ထားကာ အေး
စက်စက် လေသံဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ပိုင်ယွင်မြောက် ... ဒီလက်ချက်ဟာ မင်း လက်ချက်လား”

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ ချူးဆောက်ရွမ်းအား မသိဘဲရဲ့ လှမ်းကြည့်
ရင်း အေးစက်စက် ပြန်ပြောလာသည်။

“အင်း ... သိုင်းလောက လူအများက လက်ထောက်နန်းရှင်
လေးဟာ အလွန်မာနကြီးတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ဒီကနေ့ ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျွေးတွေ့လိုက်ရမှ အဲဒီတေားတွေ ဖုန်ကြောင်း သိရတော့တယ်၊
ကျုပ်ဟာ အကြံတစ်ခုနဲ့ ဒီကို ရောက်လာတဲ့ သူပါ၊ လူကောင်းကို
လူဆိုးအဖြစ် အထင်မမှားလိုက်ပါနဲ့”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လို အကြံများ ရှိနေလို့လဲ”

“ကျုပ်မှာ အသက်ကယ်တင်မယ့်အကြံ ရှိနေတယ်”

ကျူးစင်ဟန်က ကြားမြတ်ပင်ပြောလာသည်။

“ပိုင်ယွင်မြောက် ... ဒီမိန်းကလေးနဲ့ယောက်ရဲ့ ဒဏ်ရာဟာ
ဘယ်လောက် ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ အပ်ချောင်းတွေ သွေးကြောမှာ စိုက်ဝင်နေ
ပြီး အချိန်မီ မကျနိုင်ဘူးဆိုရင် မြောက်မှာရဲ့အတွင်း အသက်ပျောက်
သွားနိုင်တယ်၊ နောင်ကြီးတို့ မိတ်ဆွေနှစ်ဦးရဲ့ အခြေအနေလည်း
အတုတူပါပဲ၊ နောင်ကြီးတို့က အဆိပ်အပ်ချောင်း ထိမှန်မှုနည်းပြီး
အတွင်းအား နက်ရှိုင်းတဲ့အတွက် အဆိပ်တွေကို ဂေတုမြတ် တင်း
မထားနိုင်တယ်လေ”

ထိုကောကြောင့် ကျူးစင်ဟန်က မျက်နှာမျက်သွားခြင်း မရှိဘဲ
လေသံမှန်မှန်ဖြင့် ...

“နောင်ကြီးပိုင် ... ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒီအဆိပ်ခက်
နက်ပုန်းတွေဟာ ဘယ်သူ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတွေကို ဆိုတာ
တော့ သိမှာပေါ့”

၁၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ ပြောမပြနိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“နမ့်နံဟာ အသက်ကယ်တင်ဖို့ အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဒီစကားတွေကို အသားထားလိုက်စမ်းပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စိတ်ထဲ အနောင်အယုတ် ဖြစ်နေဦးမယ်”

ကျွေးစင်ဟန်က ...

“နောင်ကြီးပိုင်ရဲ့ စကားဟာ နည်းလမ်းကျပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကယ်တင်ပေးဖို့ တောင်းခံချင်ပါတယ်”

“ကယ်တော့ ကယ်တင်ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေလေးတို့နှစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ကို မယုံမှာစိုးရတယ်”

“ရောက်ပြင်းထန်နေတဲ့အချိန် ဘယ်ဆေးဆရာကိုမဆို အာဘုံကြစမြဲပါပဲ၊ မယုံလဲ ယုံရမှာပဲ”

ပိုင်ယွင်မြောက်က ...

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ပထမဆုံး သွေးကြောထဲက အဆိပ်အပျော့စောင်းတွေကို ဆွဲနုတ်ပစ်ရမယ်”

“အဲဒီကိစ္စက အင်မတန် အခွမ်းထက်တဲ့ ပြေးဆေးရမူ ပြန်မယ်”

ပိုင်ယွင်မြောက်က ကျွေးစင်ဟန်အား မိုးကျသည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်ရင်း ...

“ဆေးဝါးခွာကြီးရဲ့သား ပီပီ အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်လှယ်ပေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအင်မတန် အခွမ်းထက်တဲ့ ပြေးဆေးက ဘယ်မှာ ရှာရမှာလဲ”

“ကျွန်ုပ်လဲ ဒါကို မေးမလို့ဘဲ”

မာန်ပိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၄၉

“တစ်ယောက်တော့ရှိတယ်၊ သူက ဆေးဆရာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲသလို ငွေမျှင်အပ်တွေကို အသုံးပြုတဲ့လူလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အသားထဲ ခိုက်ဝင်နေတဲ့ အပ်ချောင်းတွေကို နပ်ယူထုတ်နိုင်ပြီး အဆိပ်ကို ပြေးအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ နောင်ကြီးတို့နှစ်ဦးက သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါသလား”

ဗျာအောက်စွမ်းမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့တဲ့ ဆေးစက်စက် လှမ်းမြှောက်လိုက်သည်။

“အဲဒီလူဟာ ခင်ဗျားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

ပိုင်ယွင်မြောက်က ...

“လက်ထောက်နန်းစင်လေး ... ခင်ဗျား ကျွန်ုပ်ကို အထင်ကြီးပန်းနေပြီ၊ ကျုပ်မှာ ဒီလို အခွမ်းသတ္တိ မရှိပါဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်ကလည်း ကြားဝင်ပြောဆိုလာသည်။

“နောင်ကြီးပိုင် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို စိတ်ရှင်းစေတာနဲ့ ဘယ်တင်ဖို့ ဆိုရင်လဲ ဝေလည်ကြောင်ပတ် တခြား စကားမျိုးတွေ မရှိပါနဲ့၊ အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုပဲ ပြောပြပါ”

“အဲဒီလူဟာ အခု တစ်ခဏရှိမှာ ရှိနေတယ်၊ သူဟာ ဖြိုထဲက နုနိသားစု တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုနေတယ်၊ နောင်ကြီးတို့ နှစ်ဦးက သူ့ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ် နည်းနည်းလောက် ပြောလိုက်မယ်၊ ကိစ္စက လူအသက် အန္တရာယ်ကို ဒုက္ခပေးလာမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် နောင်ကြီးတို့ဟာ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း အမြန်လိုက်ခဲ့ရင် မမှားပါဘူး”

စကားဆုံးသည့်နဲ့ လူသန်ကြီး လေးဦးနှင့်အတူ ပိုင်ယွင်မြောက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

၁၅၀ + ဘုန်းကြွယ်

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ကျူးစင်ဟန်အား တီးတိုးပြောလာသည်။

“ညီတော်မျိုး၊ ခါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တို့ကို လုပ်ကြံမယ်သူ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ”

ချူးအောက်စွမ်းက မခံချင်သည့် အမူအရာဖြင့် ...

“အဲဒီလူဟာ ခေါင်း သုံးလုံးနဲ့ လက်မြောက်ချောင်းပဲ ရှိနေပါစေ၊ ကျုပ်မားနဲ့ နှစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားအောင် ခုတ်ပစ်လိုက်မယ်”

“ညီတော်လေးမျိုး ... ခေါ်သလို အောင်အညည်းထားပါ။ လက်ရှိ အခြေအနေအရ မိန်းကလေး ကျန်းရဲ့ ဒဏ်ရာဟာ အလွန်ပြင်းထန်နေတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့သေရေးရှင်ရေးဟာ ညီတော်မျိုးရဲ့အတွင်းအားနဲ့ ပတ်သက်မှု ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအချက်အလက်ကို စဉ်းစားဖို့ လိုတယ်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ-မလုပ်ဖို့ သတိထားပါ”

ထိုအခါ ချူးအောက်စွမ်းမှာ ခေါ်သလို မျှီသိပ်ရင်း ...

“အစ်ကိုတော်ကျွန်း ကျုပ်ခေါ်သလို မျှီသိပ်ထားနိုင်ဖို့ နည်းလည်းတစ်ခုက ရှိတယ်။ အဲဒီလူကို အစ်ကိုကျွန်း သွားတွေ လိုက်ပါ။ အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို ပေးမသိနဲ့၊ နဲ့မဟုတ်ရင် ကျုပ်ရဲ့ခေါ်သလို ချုပ်တည်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျူးစင်ဟန်က လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်စား

“ညီတော်မျိုးရဲ့ကိုယ်စား ငါ့အနေနဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုတယ်ဖြစ်မှာလဲ။ သင့်လဲမသင့်တော်ပါဘူး”

“အင်း ... အစ်ကိုကျွန်း ပြောတာမှန်ပါတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၄) + ၁၅၁

သေရေး ရှင်ရေးဟာ ကျုပ်ရဲ့ အတွင်းအားနဲ့ သိုင်းပညာအပေါ် အများကြီး ပတ်သက်မှုရှိနေတယ်။ ကုန်ကုန် ပြောရရင် ကျုပ်အသက် အန္တရာယ်တောင် နီးရပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးကျန်းရဲ့ အသက်ကို ရအောင်ကယ်တင်ရမယ်။ အစ်ကိုတော်ကျွန်းသာ ကျုပ်ကိုယ်စား ဆုံးဖြတ်ပါတော့”

“ညီတော်မျိုး ငါ့အထင် တစ်ဖက်လူရဲ့ တောင်းဆိုချက်ဟာ ရွေ့ငွေ ဥဇ္ဈာရတနာ ပစ္စည်း တောင်းဆိုမယ်တော့ မထင်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ တစ်ဖက်လူ ဘာပဲ တောင်းခံ တောင်းခံ အစ်ကို တော်ကျွန်းက လက်သားခံလိုက်ပါ။ ကျုပ် ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပေး ပါ့မယ်”

“ဟာ ... ဒါဆို ငါ့အပေါ် တာဝန် အင်မတန် ကြီးမားသွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို အစ်ကိုတော်ကျွန်းလက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီပဲ။ ဒီအတွက် တာဝန်တွေ ပန်းပေါ်ရောက်လာမှာကို ကြောက်နေလို့လား”

“အေး ... ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အခုပဲ မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို တဝမ်းမြို့ဆီအရောက် ခေါ်သွားကြစို့၊ ဟိုရောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့”



ချူးအောက်စွမ်းက မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြို့လူအုပ်ထမ်းလားသည်။

ကျွန်းစင်ဟန်က မိန်းမပျိုလေးရန်လင်အား ထမ်းရင်း နှစ်ယောက်သား တဝမ်းမြို့မသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားလေသည်။

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးမှာ သတိလစ်နေသဖြင့် လမ်းသွားလမ်းလာများ နှုတ်လားမည်ရှိသောကြောင့် ချူးအောက်ခွမ်းတို့ နှစ်ယောက်က အမြင့်ဆုံး ကိုယ်ကျောပညာကို ထုတ်သုံးပြီး ခိုပ်ခနဲ ခိုပ်ခနဲ ခြေလွှားသွားကြတော့သည်။

တဝမ်းမြို့မှာ သိပ်ကြီးမားသော မြို့တစ်မြို့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ...

စိုက်ပျိုးမှုသို့ ပေါက်ရောက်နိုင်သည့် ကြားမိမြို့ငယ်လေး တစ်မြို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း အတော်ပင်စည်ကားသည်။

ထိုမြို့ရှိ ချန်မိသားစု တည်းခိုသောကန်ဆိုပ်မှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဆိုင်ဖြစ်၍ နာမည်ကြီးလှသည်။

တည်းခိုဆိုပ် အပေါ်ထပ်ဝရံတာတွင် ကြီးမားသော ပဉ္စင်မိပုံကြီးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားပြီး ချန်မိသားစုဟူသော စာလုံးကို အထင်အရှား ရေးသားထား၏။

ကျွန်းစင်ဟန်နှင့် ချူးအောက်ခွမ်းတို့ နှစ်ယောက်က ချန်မိသားစုတည်းခိုခန်းတွင် အထက်တန်း သီးသန့်အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း ငှားရမ်းလိုက်သည်။

အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်အား နုတ်ပေါ်တင်ပြီး ကျွန်းစင်ဟန်က ချူးအောက်ခွမ်းအား ပြောဆိုလာသည်။

“ကဲ ... ညီတော်ချစ်၊ ဟိုဘက်ခန်းသွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး

အေးအေးယူယူပါ။ ငါက ဒီဆိုင်ရဲ့ သီးသန့်အဆောင်ဆီသွားပြီး အဆိပ်ဖြုတ်ဆေး ပေးနိုင်မယ့်လူကို သွားတွေ့လိုက်ပါမယ်”

“အစ်ကိုတော်ကျွန်း၊ သတိထားဖို့က အဲဒီလူကို ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့ပါစေနဲ့၊ ကျုပ်လဲ အခန်းထဲက အလွယ်တကူ မထွက်ဘူး”

ကျွန်းစင်ဟန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။



ကျွန်းစင်ဟန်၏ ညာဘက်လက်မောင်းမှ ထုံကျဉ်မှုများ ပိုမိုမြင့်တက်လာနေပြီ ဖြစ်၏။ သီးသန့်အဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာစဉ် ကျွန်းစင်ဟန်က အိပ်ခန်းတံခါးကို ညင်သာစွာ ခေါက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ... အိပ်ခန်းတွင်းမှ မိန်းမအသံ တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ “ဝင်လာခဲ့ပါ၊ တံခါးမိတ်မထားဘူး”

ထိုအသံကြောင့် ကျွန်းစင်ဟန် အံ့သြသွားသည်။ ပိုင်ယွင်မြောက်ပြောသည့် အဆိပ်ဖြုတ်ပေးမည့် အဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မိန်းမသားတစ်ဦး ဖြစ်နေမည်လားမသိပေ။

ကျွန်းစင်ဟန်က လှုပ်ရှားနေသည့် ခိတ်များကိုထိန်းပြီး အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အိပ်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အကူအနု ထိုင်လျက်ရှိနေသော မိန်းမကြီးကို ပြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်းစင်ဟန်မှာ ပိုမိုကြောက်အမ်းသွားပြီး အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။

ကုလားထိုင်တွင် အကူအနု ထိုင်နေသည့် မိန်းမကြီးမှာ မူရောင်ဝံပုလွေအသွားကြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဓမ္မရာဇဝင်ပုဂ္ဂိုလ် အဘွားကြီး၏ နောက်တွင်မူ ဓမ္မရာဇာလှ ပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးက ပြုံးနေစေ့ အမှအရာဖြင့် ကျူးစင် ဟန်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုမိန်းမဓမ္မရာဇာလှတို့ တဖြားသုမဟုတ် ဓမ္မရာဇဝင်ပုဂ္ဂိုလ် အဘွားကြီး၏သမီး ကြယ်နီနိုင်တတ်မြတ်စွာ ဝမ်းကြယ်ယိပ်စပ် ဖြစ်သည်။ ဝမ်းကြယ်ယိပ်စပ် ကျူးစင်ဟန်အား နှစ်လိုအဖွယ် ပြုံးရယ် မေးလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျေး၊ ကျွန်မကို မှတ်မိသေးရဲ့လား။”

မိန်းမဓမ္မရာဇာလှ၏ မိန့်နှာကမူ သူမိန်းမဆန်နေသော်လည်း အသံကို ရင်းနှီးစွာ ကြားစူးခဲ့၏။

သူမမှာ စုပ်ပြောင်းရပ်လွှဲ အတတ်ပညာ တစ်ဖက်ကမ်းတော်မူ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အလွင်တစ်ခါ ကြယ်နီနိုင်အခြေမမှ ဝမ်းကြယ်ယိပ်စပ် မျက်နှာပြောင်းလဲပြီး ကျောက်တုံးမြို့တွင် ကျူးစင်ဟန်နှင့် အရာ တဝင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။

တစ်ခဏမိန်းမကလေးက ကေားလောသဖြင့် ကျူးစင်ဟန်က မှတ်မိသွားကာ မချိုးပြုံးရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... မိန်းမကလေးကို ကျွန်ုပ်မှတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမကလေးကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်း မသိဘူး။”

ထိုအခါ ...

ဓမ္မရာဇဝင်ပုဂ္ဂိုလ်အဘွားကြီးက ကြားဝင် ပြောဆိုလာသည်။

“ကိုယ်တော်လေးကျေး၊ သူ့ကို ကြယ်နီနိုင်လို့ပဲ ခေါ်ပါ။”

ထိုအခါ ...

ကျူးစင်ဟန်၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားပြီး ...

“ကျွန်ုပ်ဟာ ကျောက်မိန်းမမျက်နှာသို့မဟုတ် နိုင်ယွင်မြောက်ရဲ့ ညွှန်ကြားမှုနဲ့ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာပဲ။ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် ကျုပ်တို့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာ နေရာတို သိနေလောက်ရောမသိ။”

ဓမ္မရာဇဝင်ပုဂ္ဂိုလ်အဘွားကြီးက အရပ်ဆိုးစွာ ရယ်မောပြီး ...

“မောင်ရင်ကျေး... မင်းတို့ အချည်းအနီး မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကြယ်နီနိုင်ဟာ အဆိပ်မြေတုံးနေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိအောင် တော် ပါတယ်။ အဆိပ်မြေရှိ ဆိုတာက အင်မတန် လွယ်တဲ့ ကိစ္စလေးပါ။ မှ မောင်ရင်ကျေးရဲ့ ညာလက်ကို ဆန့်ထုတ်ရင်း ကြယ်နီနိုင်ကို မေးသပ်ခွင့် ပြုလိုက်ပါ။”

ထိုကောက်ကြောင့် ...

ကျူးစင်ဟန်ပင် တခုတည်း ဖြစ်သွားမိသည်။

ကြယ်နီနိုင်သည် ပါးစပ်ကို အသုံးပြုကာ အဆိပ်ခက်ရာ နေရာကို ပါးစပ်ဖြင့် စုပ်ယူ ကုသနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျူးစင်ဟန် ခဏ်းစားနေခိုက် မိန်းမဓမ္မရာဇာလှ ကြယ်နီနိုင်က ကျူးစင်ဟန်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းမျှညှိုးကပ်လာပြီး ပြုံးနေစေ့ဖြင့် ပြောလာသည်။

“ကဲ... ကိုယ်တော်လေးကျေး၊ ရှင်ရဲ့ ညာလက် အင်္ကျီစကို လိပ်တင်လိုက်ပါ။ ကျွန်မ ပါးစပ်အစွမ်းကို ပြလိုက်မယ်။”

ကျူးစင်ဟန်က ကြယ်နီနိုင်အား ကြည့်ကာ အေးစက်စွာ မေးလာသည်။

“ကြယ်နီနိုင်... ငါ ဝိုင်ယွင်မြောက်ဆီက ကြားသိရသလောက် အဆိပ်ဓမ္မအပ် စုပ်ထုတ်ကုသပေးနိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်းပျက်ပါလား။”

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တောင်းဆိုချက် ရှိနိုင်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ် မင်းကို အလွတ်
မေးချင်တယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ ကုသမှုအတွက် ဘယ်လောက်
ကုန်ကျမှာလဲ”

“ရှင်ဆီက တစ်ပြား တစ်ချက်မှ မယူပါဘူး”

“ကျွေးစင်ဟန်မှာ ထိုစကားကြောင့် ကြောင်အမီးအမ်း ဖြစ်သွား
ရသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ကြယ်ရီရိုင်က ...

“ကိုယ်တော်လေးကျေးဇူးတင် ကျွန်တို့ သားအမိ တွေ့ချင်
နေတဲ့ ချွေးအောက်ခွမ်းကို ခေါ်လာခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ခု ကျွန်မက
ရှင်ကို အလွတ် အဆိပ်မြေပေးလိုက်မယ်။ သဘောကတော့ ကျွန်မ
မှာ ဒီလိုကုသနိုင်တဲ့ ပညာရှိတယ်ဆိုတာ သက်သေပြချင်တဲ့ သဘော
ပါပဲ”

“မင်း တကယ်လုပ်နိုင်လို့လား”

“ငွေရောင်ဝံပုလွေအတွားကြီးက ...

“မောင်ရင်လေးကျေးဇူး မင်းစိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်နေရင်
ယပ်တောင်ကို လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထား။ ရီရိုင်က မောင်ရင်ရဲ့
ညှာလက်မောင်းကို တစ်ချက် ကိုင်လိုက်တာနဲ့ မင်းရဲ့ဘယ်လက်မှာ
ကိုင်ထားတဲ့ သံမဏိယပ်တောင်နဲ့ သူ့ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်တည်း
ရိုက်ခွဲလိုက်နိုင်တယ်”

ကျွေးစင်ဟန်က ဘာမှထက်မပြောတော့ဘဲ ညှာလက်မောင်း
အင်္ကျီစကို လိပ်တင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ...

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၅၇

မိန်းမချောလေး ကြယ်ရီရိုင်က ကျွေးစင်ဟန်၏ ညှာလက်
မောင်းကို ကိုင်ကာ အသေအချာ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီ နှုတ်ခမ်းဖြင့်
ကျွေးစင်ဟန်၏ ညှာလက်ကောက်ဝတ် ၁ဝက်ရာပေါ်သို့ တစ်ချက်
နှစ်ချက်မျှ ခုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

ပါးစပ်စွာပြီး လက်ဖြင့် ပွတ်ယူလိုက်ရာ ငွေရောင်အပ်ကလေး
လေးချောင်းမျှ ကြယ်ရီရိုင်၏ လက်တွင် ပါလာကာ ကြမ်းပေါ်သို့
ပစ်ချလိုက်သည်။

ကံ ... ကိုယ်တော်လေးကျေးဇူး အတွင်းအားနဲ့ သွေးလည်ပတ်မှု
လုပ်ကြည့်စမ်းပါ။ ရှင်ညှာလက်မောင်းပေါ်က အဆိပ်တွေ ပျောက်
ကုန်ပါပြီ”

ကျွေးစင်ဟန်က သူ့ညှာလက်မောင်းဆီသို့ ခေါင်းငုံ့ကြည့်
လိုက်ရာ ညှိမည်းနေသည့်အရောင်များ တဖြည်းဖြည်း များမီလာ
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ထို့နောက် ... အတွင်းအားဖြင့် သွေးလည်ပတ်မှု ပြုလုပ်လိုက်
ရာ ထုံကျဉ်းမှုများ မရှိတော့ဘဲ ပကတိအတိုင်း ကောင်းသွားကြောင်း
ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။

ကျွေးစင်ဟန်က ကြယ်ရီရိုင်၏ ကုသမှုကို ကိုတိ၍ ချီးမွမ်း
မိသည်။

“မိန်းကလေးရဲ့ ကုသမှုဟာ အစွမ်းထက်လှပါစေတယ်။
ဒီအတွက် ကျုပ် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ် အမှတ်မတိုင်း
ပြောပါရစေ။ ချွေးအောက်ခွမ်းတို့ကို ကုသမှုအတွက် ချောင်းဆိုးချက်
မလွန်ဖို့ သတိပေးပါရစေ။ တောင်းဆိုချက် လွန်ခဲ့တဲ့ ချွေးအောက်ခွမ်း

ဟာ စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသထွက်လိမ့်မယ်၊ တကယ်တော့ ချွေးဆောက်ခွမ်းဟာ အဆိပ်တန်ရာအထိ မဝင်နိုင်တဲ့အဆင့်အထိ ရောက်နေပြီး သူဟာ ငွေ့ရှင်အဆိပ်အိပ် ထိခိုပေမယ့် ဘာအလံ့ရာမှ မရရှိခဲ့ဘူး။”

ကြယ်စိုရိုက်က ...

“အကောင်းဆုံးက ချွေးဆောက်ခွမ်းရဲ့စိတ်ကို အောင့်အညည်းထားစေနိုင်တယ်။ ငွေ့ရှင်အဆိပ်အိပ်က သူ့ကို ဒုက္ခပေးနိုင်ပေမယ့် သူ့ရဲ့အသက်တန်ခွေးငါးမြစ်တဲ့ ကျွန်းမြို့လူကိုတော့ ဒုက္ခကောင်းကောင်း ပေးနိုင်တယ်။ ကျွန်းမြို့လူဟာ ကျွန်မအဖေရဲ့ သမီးဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့ဟာ မအေဘူ မအေကွဲ့ ညီအစ်မတတွေပဲ။ သူ့သေသွားခဲ့ရင် ချွေးဆောက်ခွမ်းလဲ ကြာရှည်အသက် မရှင်နိုင်တော့ဘူး။ ခကျားစူးပြုပြီး ရှင်ပဲသူ့ကို အကြောင်ကြားရင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားဖို့ ပြောပေးပါ။”

“မင်းရဲ့ တောင်းဆိုချက်က တယ်လို တောင်းဆိုချက်မျိုးလဲ”

“ပထမ ဧကရုန်နန်းရှင်သောင်စေရဲ့ နေရာကိုယူရမယ်၊ ဒုတိယအချက်ကတော့ ...”

မိန်းမချောလေး ကြယ်စိုရိုက်က ဧကားပြတ်ကာ မိခင်ဖြစ်သူ ငွေ့ရှင်အဘွားကြီးကို တစ်မျက် လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဗေဗေပဲ ဒုတိယအချက်ကို ပြောပြလိုက်ပါ”

ငွေ့ရှင်ပံပုလွေအဘွားကြီးက ကျွေးစင်ဟန်အား အသေအမှာ နှုတ်ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း အေးတိအေးစက် ပြောလာသည်။

“ငါ့သမီး ကြယ်စိုရိုက်ကို တရားဝင်ခန်းအဖြစ် ယူရမယ်၊ ဒါကလဲ မိတ်ဆွေခံကွဲကွဲ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို မိတ်ကြားပြီး အသိအမှတ် ပြုရမယ်”

“ဒီကေားတွေက အိပ်မက်ကေားတွေနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ သောင်စေရဲ့ သိုင်းပညာက အလွန်အစွမ်းထက်ပြီး သူ့လက်ထဲက စားသိုင်းစားဆိုရင်လဲ သံမဏိကိုတောင် ခုတ်ပြတ်ပစ်နိုင်ခွမ်းရှိတယ်။ ချွေးဆောက်ခွမ်းကို သောင်စေရဲ့နေရာ ရယူဖို့ဆိုတာက အလွန်ပဲ ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဒီကေားဟာ ချွေးဆောက်ခွမ်းကို အတင်းအဓမ္မ အကျပ်အတည်းရောက်အောင် စေခိုင်းတာနဲ့ အတူတူပဲ”

ငွေ့ရှင်ပံပုလွေအဘွားကြီးက သဘောကုက္ခာ ရယ်မောပြီး ...

“မောင်ရင်လေးကျွေး၊ မင်းကိုငါ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်မယ်၊ မင်း စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ၊ သောင်စေရဟာ တကယ်တော့ ငါ့လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်”

ထိုကေားမှာ ကျွေးစင်ဟန်အတွက် မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် တုန်လှုပ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ငွေ့ရှင်ပံပုလွေ အဘွားကြီးက ...

“မောင်ရင်လေးကျွေး၊ ငါ့ဟာ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးရဲ့ အထင်သေးခြင်းကို နှုတ်သိကွာရှိတဲ့ ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်တယ်၊ တကယ်လို အဲဒီ ဂိုဏ်းမျှင်ရဲ့ ယောက္ခမသာ ဖြစ်မိရင် ငါ့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ နှစ်ပေါင်းများစွာ ညှိုးနွမ်းခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ဖြစ်ပြီး ပြတ်တက်လာနိုင်မယ်”

“ကျွန်ကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး၊ တကယ်လို ချွေးဆောက်ခွမ်းက ဧကရုန်နန်းရဲ့ သောင်စေရ နေရာကိုယူပြီး ကြယ်စိုရိုက်ကို ခန်းတည်လက်ခံလိုက်ရင် သိုင်းလောကပုဂ္ဂိုလ်တွေက ချွေးဆောက်ခွမ်းကို ဂုဏ်စားကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ကျေးဇူးတင်ဟန်၏ စကားကြောင့် ငွေရောင်ဝံပုလွေအတွင်းကြို
မျက်လုံပြုလောကက၊ ဒေါသသံဖြင့်...

“ကောင်းပြီ ဒါဆိုမောင်ရင် ဘာအတွက်နဲ့ ဒီကိုလာနဲ့ရတာလဲ”

“ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရှင်၊ ပိုင်ယွင်မြောက်ရဲ့ ညွှန်ပြချက်အရ
ကျွန်တို့ရဲ့ ငွေရောင်အဆိပ်အပိတ်မှုကို ကုသမံယူဖို့ ရောက်လာ
တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီနေရာမှာ အချိန်ကုန်ခံပြီး စကားရှည်ရှည်
ဝေးဝေး ပြောမနေနဲ့တော့၊ ဈေးအောက်ခွမ်းကို သွားပေးလိုက်ပါ
တကယ်လို့ ငါရဲ့ တောင်းဆိုချက် နှစ်ခုကို လက်ခံမယ်ဆိုရင်
ရေခန်းအိုးတစ်လုံး ဆုချိန်လောက်အတွင်း ငါရဲ့သမီး ယိပိုင်က
သူတို့ရဲ့ အဆိပ်ခဏ်ရာတွေကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးမယ်
ငါပြောတဲ့အတိုင်း လက်မခံဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လဲမယ်ဆိုတာ အထူး
ပြောရော မလို့တော့ဘူး”

“အင်းလေ... ဒီကိစ္စကို ကျွန်က ဈေးအောက်ခွမ်းဆီ တင်ပြ
ပေးမယ်၊ တကယ်လို့ သူ လက်မခံဘူးဆိုရင် ကျွန်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး”

ကြွယ်နီပိုင်က ရယ်မောရင်း...

“ကိုယ်တော်လေးကျေးရဲ့ အဆိပ်ခဏ်ရာတွေ ပျောက်သွား
ပေးမယ် သူတို့သုံးဦးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်တွေကိုတော့ ဘယ်သူမှ ကုသပေးနိုင်
မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့သိပါလိမ့်မယ်”

“တကယ်လို့ ဈေးအောက်ခွမ်းက လက်ခံတယ်ဆိုရင် မိန်း
ကလေးက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မက ချက်ချင်းပဲ သူတို့သုံးဦးရဲ့ ခဏ်ရာကို ကုသပေး
လိုက်ပါမယ်”

“ဈေးအောက်ခွမ်း ပါးစပ်က လက်ခံပေးမယ် သူ့စိတ်ထဲ
တကယ်ပါ မပါဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲ”

ငွေရောင်ဝံပုလွေအတွင်းကြီးက...

“ငါဟာ ဈေးအောက်ခွမ်းအပေါ် သဘောသက်တမ်း သူဟာ
မာန်ကြီးပေးမယ် ပေးမိတဲ့ ကတိတစ်လုံးကို အမြဲစောင့်ထိန်းသူ
ဖြစ်တယ်၊ ဒီအတွက် နောင်တခုတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်း
လိုက်ပါတယ်၊ ကျုပ်နုတ် သူ့ကို သွားပြောလိုက်မယ်”

“ရှင်... သိပ်မကြာစေနဲ့၊ ကျွန်မတို့ သားအမိမှာ လုပ်ရော
ကိစ္စတွေ ရှိနေသေးတယ်၊ ဒီမှာ ကြာကြာ မနေနိုင်ဘူး၊ အကြာဆုံး
မူနားတည်အချိန်အထိပဲ စောင့်နိုင်မယ်”

ကြွယ်နီပိုင်၏ မာန်သံကို မနှစ်မြို့သော်လည်း ကျေးဇူးတင်ဟန်က
ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မြေလှမ်းကျိကြီးများဖြင့် အိပ်ခန်းအပြင်
ဘက် လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်ရောက်သည်နှင့် ကျေးဇူးတင်ဟန်နှင့် ရင်းနှီးသော
လူရိပ်တစ်ရိပ်က သူ့ခွေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူမှာ ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရှင် ပိုင်ယွင်မြောက်ဖြစ်မှန်း
သိလိုက်ရ၍ ချက်ချင်း လိုက်ပါသွားတော့၏။

ပိုင်ယွင်မြောက်က...

“ကိုယ်တော်လေးကျေး... ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆွေးနွေးမှုက ဘယ်နှစ်
လဲ”

ကျေးဇူးတင်ဟန်က အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့်

“ငွေရောင် ဝံ့ပုလွေ သားအမိအတွက် ခင်စားဟာ ဘယ်အချိန်ကစပြီး ဘယ်အချိန်ကစပြီး အလုပ်လုပ်ပေး နေတာလဲ”

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ တဟင်းဟင်း ရယ်မောပြီး...

“ကျုပ် ပိုင်ယွင်မြောက်ဟာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မနိုးဘူး မလှဘူး၊ သူများအတွက် အလုပ် လုပ်ပေးနိုင်ရင် ကျုပ်မှာ ဘယ်ကလား ဂိုက်ဆံရမှာလဲ”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်နှင့် ငွေရောင်ဝံ့ပုလွေ သားအမိတို့ အမိတ်အဆက် ရှိမရှိကို ကျွေးစင်ဟန်က မေးမြန်းချင်နေသည်။ သို့သော်...

ထိုသတင်း ပေါက်ကြားသူအညွှန်း၍ ကစားလုံးများ ပါးစပ်ထဲ ရောက်လှဆဲဆဲ လည်မျိုတွင်တစ်ပြီး ပြန်မျိုချလိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

လုံးလွဲပြောဆိုလိုက်သည်။

“နောင်ကြီးပိုင် ခုလိုညွှန်ပြပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဆိပ်မြေပေးနိုင်တဲ့ အဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအတွက် နောင်ကြီးကို ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ နောင်ကြီးကသာ ကျုပ်ကို ပြဿနာ မရှာရင်ဘဲ ကျုပ် အလွန် ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲကာ ကျွေးစင်ဟန်က ချွေးအောက်ခွမ်း အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ အိပ်ခန်း ခုတင်ထက်တွင် ထိုင်ကာ အတွင်းအားများ လေ့ကျင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွေးစင်ဟန် ဝင်လာသည်နှင့် ချွေးအောက်ခွမ်းက ဆီးကြိုပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတော်ကျွေး အဆိပ်မြေတဲ့ အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့ခဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ညီလေးချွေး မသိချင်ဘူးလား”

ချွေးအောက်ခွမ်းက မောင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“မပြောလိုက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်သိရင် သူတို့နဲ့ ဆရာကိုပါ အပြစ်တင်မိလိမ့်မယ်”

“ညီတော်ချွေးနဲ့ ဗုဒ္ဓမ္မ ရင်ဘတ်သွေးကြောမှာ ခိုက်ဝင်နေတဲ့ ငွေအပ်ကို နတ်ယူတဲ့အခါကွရင် မြင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ နုနုတုန်းကပဲ အတွင်းအားနဲ့ အဆိပ်ငွေမျှင်အပ်ကို အပြင်ရောက်အောင် ထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့ပြီ၊ အစ်ကိုတော်ကျွေးပြောတဲ့ အဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျုပ် တွေ့မိမလို့အပ်တော့ဘူး၊ အဲဒီအဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဆိပ်ငွေမျှင်အပ်ကို ထုတ်ယူနိုင်တဲ့ အခွမ်းရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ကျွေးစင်ဟန်က သူ ညာလက်မောင်းကို ဆန့်ထုတ်ပြရင်း...

“ညီတော်ချွေး... ငါ့လက်မောင်းကို ကြည့်ခမ်းပါဦး၊ အဆိပ်ပုဂ္ဂိုလ် မရှိတော့ဘူး”

ချွေးအောက်ခွမ်းက အတန်ကြာသည်အထိ ကျွေးစင်ဟန်၏ လက်မောင်းကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း... တယ်လဲ အခွမ်းထက်ပါလား”

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခါပေမယ့် တစ်ဖက်လူရဲ့ တောင်းဆိုချက်ဟာ သိပ်မြင့်မားနေတဲ့အတွက် ငါ မဆုံးဖြတ်ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာလဲ ... ကျုပ် ဦးခေါင်းကို လိုချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ဖက်လူရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ငါပြောပြမယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ကပ္ပာကယာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မလိုဘူး ... တစ်ဖက်လူရဲ့ တောင်းဆိုချက်စကား ကြားလိုက်တာနဲ့ တစ်ဖက်လူဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ကျုပ် သိသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပဲ ခြေလှန်လက်လှန် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ခါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်တိုင်လဲ မဆုံးဖြတ်ရဲဘူး”

“အစ်ကိုတော်ကျွေး၊ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ် ကိုယ်စား ဧည့်သည်ကြီးတို့အား ခေါ်ဆောင်ပေးရမယ့် အခါမှာတော့ နောင်တစ်ချိန် ကျုပ် လိုက်နာပါမယ်၊ ကတိ မပျက်စေရပါဘူး”

ကျွေးစင်ဟန်၏ မျက်နှာမှာ ဘဝနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောကိစ္စ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေမိ၏။

“လူ့အသက်နှစ်ချောင်း ကယ်တင်တာနဲ့ ဒီလိုတောင်းဆိုချက်မျိုးက လွန်လွန်းပါတယ်၊ ငါ ဟန်ဆောင် ကတိပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ညီတော်ချေးဟာ ကတိတည်တဲ့လူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ငါ့အဖို့ အတော့ကို ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းမှာ ကျွေးစင်ဟန်အား လက်တစ်ချက် ဆွဲယူ ပြလိုက်ပြီး အလောတကြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... အစ်ကိုတော်ကျွေး ... ခပ်မြန်မြန်လေးသာ ပြန်သွားပေးတော့၊ သူတို့ရဲ့ တောင်းဆိုချက် မှန်သမျှ လက်ခံလိုက်ပါ၊ ခါပေမယ့် သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ရောက်မှ အတည်ပြုနိုင်မယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ ကိုးလ ကိုးရက်ကျော်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဟေ ... ကိုးလ ကိုးရက်မှာ ဘယ်လိုအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စများရှိနေလိမ့်”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျုပ်ရဲ့ ရှောင်ရက်မေတဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ ‘မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ နောက်ပြီး အဲဒီရက်မတိုင်မီ အစ်ကိုတော် ကျွေးအတွက် နဂါးတံတွေး မင်ဇောက် အရယူပေးရဦးမယ်’ မဟုတ်လား၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားတာနဲ့ ကျုပ်မှာ ဘာကိုမှ နောက်ဆဲတင်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ စကားများက ပြတ်သားလွန်းလှလေသည်။

လောကကြီးတွင် ကျွေးစင်ဟန်နှင့် ရှောင်ရက်မေတဲ့ နှစ်ဦး၏ ကိစ္စကိုသာ အရေးကြီးသည်ဟု ချွေးအောက်ခွမ်း သတ်မှတ်ထားပုံ ရသည်။

တို့ကြောင့် ...

ကျွေးစင်ဟန်က ချွေးအောက်ခွမ်းအား ကားစူးတင် လေးစားသောအနေဖြင့် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုတ်ကာ ဂါရဝ ပြုလိုက်သည်။

“ညီတော်ချေးရဲ့ စေတနာကို ငါဘယ်တော့မှ မပေးဘူး”

ချွေးအောက်ခွမ်း၏ စိတ်ထဲတွင် အလွန်လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသော်လည်း ဤအချိန်တွင် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေကာ သဘောကျနေပြန်၏။

“အစ်ကိုတော်ကျွေး ... ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ သိုင်းလောကမှာ အမြဲ

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တမ်း မြောင်းလဲမှုအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်။ နောင်အခါ အစ်ကို တော်ကျွန်းနဲ့ ကျုပ်ဟာ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုတင် မသိနိုင်ဘူးလေ။

ကျွန်းစင်ဟန်စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းလာပြီး ဘာမှကမပြောတော့ဘဲ အိပ်မန်းအပြင်သို့ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီးတို့၏ အခန်းခေါ်သို့ ကျွန်းစင်ဟန် ဖြန့်လည် ချောက်ရှိသွားသောအခါ မိန်းမချောလေး ကြယ်ရီနိုင်က ဆီးကြိုမေးလာသည်။

“ချွေးအောက်စွမ်းက ဘယ်လို ပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“မှအရတော့ သဘောတူတယ်၊ ဒါပေမယ့် သတ်မှတ်တဲ့အဖို့ အနည်းဆုံး ကိုးလကိုးရက်နေ့ လွန်ပြီးမှသာ အတည်ပြုနိုင်မယ်”

ငွေရောင်ပုံပုလွေအဘွားကြီးက...

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ သတ်မှတ်တဲ့နေ့အထိ ငါတို့ လက်ခံရမှာပေါ့”

“ကျုပ် တစ်ခုတောင်းခံချင်တယ်”

“တောင်းခံနိုင်ပါတယ်”

“ကိုးလကိုးရက်ကျော် ပြီးတာနဲ့ ကျုပ်တို့ ဒီတည်းခိုဆိုင်ကပဲ စောင့်နေမယ်၊ ငါးရက်အတွင်း ကျုပ်နဲ့ လာတွေ့ဖို့ မပေးနဲ့”

ကြယ်ရီနိုင်က နားမရှက်ဟန်ဖြင့် ကြားဝင်မေးလာသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

“မိန်းမပျိုလေးဟာ ချွေးအောက်စွမ်းဆီက ကတိတစ်ခု လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကပဲ သတင်းစကား ပါးရလိမ့်မယ်”

ကြယ်ရီနိုင်က သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး...

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်၄) ❖ ၁၆၇

“အတော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ ချွေးအောက်စွမ်းတို့ မင်္ဂလာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတာတောင် ရှင်က သတင်းစကား ပြန်ပေးဦးမလို့လား”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ တည်ကြည်လေးနက်သော အမူအရာဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက ရယ်စရာကောင်း ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကျုပ်အခုလို လုပ်ရတာဟာ အကြောင်းရှိတယ်၊ တကယ်လို့ မိန်းကလေး မယုံရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ထိုအခါ...

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အဘွားကြီးက ကြားဖြတ်ပြောလာသည်။

“ကဲ... မောင်ရင် သဘောပါပဲ၊ ဘာပြောစရာများ ရှိသေးလဲ”

“မိန်းကလေး ကြယ်ရီနိုင်ကို ခုချက်ချင်းပဲ ဒဏ်ရာကုသဖို့ လေ့တ်ပေးလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ချွေးအောက်စွမ်းက မိန်းကလေးတို့နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး”

“ချွေးအောက်စွမ်းလဲ ငွေဖွင့်အဆိပ်အပ် ထိမှန်ထားတယ်၊ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရဲ့ အကူအညီနဲ့ အဲဒီအဆိပ်အပ်ကို ထုတ်ယူပေးရဦးမယ်လေ”

“မိန်းကလေး... မင်း ပင်ပန်းစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ချွေးအောက်စွမ်းဟာ အတွင်းအားနဲ့ ငွေဖွင့်အဆိပ်အပ်တွေကို ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

ထိုစကားကြောင့်...

ကြယ်ရီနိုင်မှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကာ သူ့မိခင်လိုစသ့် ငွေရောင်အဘွားကြီးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ပေမေ... ချွေးအောက်စွမ်းရဲ့ အတွင်းအားလွှာ ဒီလောက်

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တောင် တိုးတက်လာမယ်မှန်း သမီးမထင်ခဲ့ဘူး၊ ကျန်းခြေလှတော့
အလကား ပင်ပန်းရုံပဲရှိမယ်၊ သမီးအတွက် ကောင်းကောင်း နေရ
အောင် လုပ်ပေးတာနဲ့ အတူတူပဲ”

“သမီး... သိပ်လဲ ဝမ်းသာနေခဲ့ဦး၊ တို့ ဒီက မွန်းတည့်ချိန်
ကောက်တာနဲ့ ထွက်ခွာသွားရမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွဲစင်ဟန်အား လက်တစ်ချက် ဂွေယမ်း
ပြပြီး အခန်းအပြင်သို့ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခွာသွားကြသည်။



❖ ၁၆၉

အခန်း(၅)

ဆည်းဆာချိန်

ညနေစောင်း ဆည်းဆာအလှမှာ အလွန်သာယာစွာမျှော်စေ့ယ်
ရှိနေသည်။

မိုးကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ပုစွန်ဆီရောင် နီရဲနေပြီး
သစ်ရွက်သစ်ခက်များဆီသို့ ရောင်ပြန့်ဟန်နေသော အင်မတန်မှပင်
ကြည့်ကောင်းလှသည်။

ထိုအချိန်...

ဘောလမ်းတစ်ခုမှ လူရိပ်နှစ်ဦးက ကိုယ်ဟော့ညာဖြင့် အလျှင်
အမြန် ခရီးနှင်နေကြသည်။

ထိုသူဦးမှာ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးနှင့် သမီးဖြစ်သူ
ကြယ်ရီရိုင်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုခဏ...

ဝတ်နံ့ဖြူဝတ် လှူဇွယ်တစ်ယောက် ရုတ်တရက် သစ်ပင်များ
ကြားမှ ခုန်လွှားထွက်လာကာ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးတို့၏
တွင် လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်လိုက်၏။

ဝတ်နံ့ဖြူလှူဇွယ်မှာ ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရှင် ပိုင်ပိုင်မြောက်
ပင် ဖြစ်သည်။

ငွေရောင်ပုံပုလွေအသွားကြီးက ထိုလူရွယ်အား တစ်မျက်ကြည့်ကာ တစ်မျက်ကြောင့်သွားပြီး အေးစက်စက်လေသဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ပိုင်ယွင်မြောက် မင်းကို ငါတို့ ပိုက်ဆံပေးပြီးပြီပဲ။ ခု ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ပိုင်ယွင်မြောက်က တဟင်းဟင်း ရယ်မောရင်း...

“ကျုပ် ပိုင်ယွင်မြောက်ဟာ ငွေရုပ်ပေါက် စွာကြံနေတဲ့ သူပဲ”

“ခု မင်းရဲ့တာဝန် မရှိတော့ဘူး”

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ မျက်လုံးအဖုံဖုံကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ကောက်ကျွန်သော လေသံဖြင့်...

“ကျုပ် အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သတင်းတစ်ခု ကြားထားတယ်”

“ပြောကြည့်ပါဦး”

“စိတ်တော့မဆိုးပါနဲ့၊ နားထောင်ချင်ရင် ထိုက်တန်တဲ့ အခကြေးငွေရမှ ဖြစ်မယ်”

မိန့်မချောလေး ကြယ်မိုပိုင်က...

“ရှင်နာမည် ကျောက်စိမ်းမျက်နှာအား ငွေမက်တဲ့ မျက်လုံးစွင့်လို့ ပြောင်းလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား၊ ကဲ... ပြောစမ်း ဘယ်လောက်လို့ချင်သလဲ”

“သိပ်မများပါဘူး၊ တစ်ဆယ်သားဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ”

ငွေရောင်ပုံပုလွေအသွားကြီးက...

“တယ်... ဒီချာတီတံ တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် ပိုကဲလာပြီ၊ ဘာအရေးကြီးတဲ့ သတင်းရှိလို့ တစ်ဆယ်သား လိုချင်နေရတာလဲ။

ဆဲဒီငွေဟာ လောင်းကစားတဲ့နေရာမှာ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ရှိတဲ့ ငွေ မဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက် ကြယ်မိုပိုင်ဘက်သို့ လက်ငြိအချက်ပေးလိုက်ပြီး...

“သမီး... သူတောင်းတဲ့ တစ်ဆယ်သား ပေးလိုက်စမ်း”

“နေပါဦး အမေရဲ့၊ သူတောင်းတဲ့ တစ်ဆယ်သားဆိုတာက ဘာကို ပြောတာလဲ မသိဘူး”

ပိုင်ယွင်မြောက်က...

“ကျုပ်ရဲ့ကောားကို သေသေချာချာဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ တစ်ဆယ်သားဆိုတာက ငွေတုံးတစ်ဆယ်သား ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ငွေတုံးတစ်ဆယ်သားကို ပြောတာ”

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အသွားကြီးက ခေါ်ပူလာကာ...

“တယ်လာတဲ့ ချာတီတံပါလား၊ ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး၊ သိပ်လဲ အချောင်မလိုက်ချင်စမ်းပါနဲ့”

ပိုင်ယွင်မြောက်က အမူအရာမလျက်ဘဲ နပ်အေးအေးပင် ပြောဆိုလာသည်။

“ကျုပ် ပိုင်ယွင်မြောက်ဟာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ယူတတ်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းကောင်း သတင်းကောင်း မရှိဘဲနဲ့ ဒါလောက် ငွေကြေးပမာဏကို ယူရုံပါ့မလား”

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အသွားကြီးမှာ မတတ်သာသဖြင့် အံ့ကြိတ်လိုက်ရင်း လက်တစ်ချောင်း ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“နီပိုင်... ပေးလိုက်”

“မေမေ တယ်လောက် အရေးကြီးတဲ့ သတင်းရှိလို့ ငွေ

တစ်ဆယ်သားတောင် လိုက်တန်နေရတာလဲ၊ သူ့ကို သမီးတို့ ပေးလိုက်ရင် သမီးတို့ရဲ့ ငွေကြေးပမာဏ အတော်လေး လေ့လာနည်းသွားမှာပေါ့”

“ပေးသာပေးလိုက်ပါ သူ အတောင်ပံတပ်ပြီး ဖွဲ့မပြေးနိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ပေါက်တတ်ကရ သတင်းတွေ ပြောလာရင်တော့ မိုးပေါ်ပျံတက် ပြေးတာတောင် မလွတ်နိုင်ဘူး”

ပိုင်ယွင်မြောက်က တဟင်းဟင်း ရယ်မောပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ရဲ့သတင်းဟာ အသေအချာ တန်ဖိုးရှိနေတယ်၊ အလကား လိမ်ညာယူရင်တော့ ကျွန်လည်း သက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါမှ...

ကြယ်ရီရိုင်က ခါးကြားရှိ အိတ်ငယ်ကို မြေလိုက်ပြီး နွေတုံးတစ်ဆယ်သား အတုံးတစ်တုံးကို ပိုင်ယွင်မြောက်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ နွေတစ်ဆယ်သားတုံးအား ခါးဖိုက်တွင်းသို့ အသေအချာ သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး ရောင်း တစ်ချက် ဟန်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကြယ် ဆရာဆုံဆိုတဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးသလား”

“ငွေရောင်ဝံပုလွေ သားအမိတို့မှာ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ပြိုင်စွဲ ပြောလာသည်။

“မကြားမိပါဘူး”

“ခါဆို အတော်ဆန်းတာပဲ၊ အဲဒီလူဟာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် မြောက်ဆယ်လောက် ရှိတယ်၊ သူ့ကို တခြားလူတွေက

ဆရာဆုံလို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်က သေသေချာချာ ဧည့်စားကြည့်ခမ်းပါဦး”

မိန်းမချောလေး ကြယ်ရီရိုင်က အလောတကြီး အမူအရာဖြင့်...

“မသိဘူးဆိုရင် မသိဘူးပေါ့၊ ကျွန်မ ရင်ကို ပေးထားတဲ့ နွေတစ်ဆယ်သား အတုံး ခုချက်ချင်း ပြန်ပေး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက သမီးဖြစ်သူအား မျက်ရိပ်တစ်ချက် ပြလိုက်ပြီးနောက်...

“ဆရာဆုံဆိုတဲ့ လူအကြောင်း မင်း ဘာအတွက် ပြောရတာလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ သားအမိနှစ်ယောက် တဝမ်းမြို့က ထွက်သွားတာနဲ့ အဲဒီဆရာဆုံတဲ့လူဟာ ချန်မီသားစု တည်းခိုဆိုင်းကို ရောက်လာပြီး ခင်ဗျားတို့ သားအမိနှစ်ဦးရဲ့ နာမည်ကို မေးမြန်းခဲ့တယ်၊ အဲဒီနောက် ကျူးစင်ဟန်နဲ့ ချူအောက်စွမ်းတို့ရဲ့ အခန်းရွှေမှာ ခေါက်တွဲ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသေးတယ်”

“ဆက်ပြောခမ်းပါဦး”

“အဲဒီ ဆရာဆုံဆိုတဲ့ လူဟာ ချန်မီသားစု တည်းခိုခန်းက ထွက်လာပြီး တဝမ်းမြို့ကနေ ထွက်သွားတယ်၊ သူဟာ လမ်းမကြီးအတိုင်း မလျှောက်ဘဲ လမ်းကြို လမ်းကြားက သွားတာလို့ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရွှေခရီးကို ဟန့်တားမယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်”

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ငွေရောင်ဝပ်ပုလွေ အဘွားကြီးက အမူအရာ မလွှဲကပ်ဘဲ အေးဆေးစွာ ပြန်ပေးလာသည်။

“နောက် တစ်နှစ်သေးလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ အရိပ်မဲ့ ကိုယ်ကျေပညာကို ခင်ဗျားတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ကောင်းကောင်း၊ သိမယ်ထင်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ ဆရာဆိုရဲ့ နောက်ကို လိုက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ လုံးဝ မရိပ်မိတဲ့အပြင် သူရဲ့ လှုပ်ရှားမှု အားလုံးကို ကျွန်ုပ် မျက်စိထဲက မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ကြည့်ရတာ သူရဲ့ အပြုအမူ လှုပ်ရှားမှုဟာ ခင်ဗျားတို့ သားအမိအတွက် ကောင်းမယ် မထင်ဘူး။”

“အင်း...မင်း သတင်းပေးရက်က အလွန်တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါးကျပ်သား တန်တယ်။ ကျွန်တို့ ငါးကျပ်သား ငါ့ကို ပြန်ပေးစမ်း”

ပိုင်ယွင်မြောက်က တဟင်း...ဟင်း...ဆက်လက် ရယ်မောရင်း...

“တကယ်လို့ ဆက်ပြီး နားထောင်မယ်ဆိုရင် ဒီသတင်းဟာ ရွှေတစ်ဆယ်သားမက တန်ဖိုးကြီးနိုင်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိရပါလိမ့်မယ်”

“ကဲ...ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

“နောက်ထပ် ရွှေတစ်ဆိုင်မကွက် လျှောက်လိုက်ရင် ဝိညာဉ်ပျောက် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ ဆရာဆိုဟာ ချောက်ဆောင်တွေကြား ပုန်းခောင်းနေပြီး အဲဒီက လမ်းကြောင်းတွေဟာ အင်မတန် အန္တရာယ်များတယ်။ မြေတစ်မက် ချော်သွားတာနဲ့ ဝိညာဉ်

စာနိဂိုဏ်း(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၇၅

ပျောက် ချောက်ကမ်းပါးထဲ ကျသွားနိုင်တယ်။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ သားအမိကို သူက လှုပ်တစ်မြက် တိုက်နှိပ်လာမယ်ဆိုရင် မလွယ်ဘူး”

ထိုအခါ...

ငွေရောင်ဝပ်ပုလွေ အဘွားကြီး၏ အမူအရာ တစ်မျက် မျက်သွားပြီး...

“မင်း သွားပေးတော့ မဟုတ် မပုန်ရာတော့ မင်း ပြောရုံမယ် မထင်ဘူး”

“ကျုပ်မြောတဲ့ စကားတွေဟာ အမှန်တွေရည်ပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ရွှေတစ်ဆယ်သား တန်ဖိုးလား”

ငွေရောင်ဝပ်ပုလွေ အဘွားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“အခုလို ကျုပ်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ကျွန်ုပ် ပိုင်ယွင်မြောက် ဇိတ်အေးရပြီပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ သားအမိနှစ်ယောက်လည်း ငွေဆက် ခန်းမှာ သတိထားစေချင်တယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ငွေရောင်ဝပ်ပုလွေ အဘွားကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ပိုင်ယွင်မြောက်...ပြန်လှည့်လာစမ်း”

“ဘာလဲ ကျုပ်ကို ထပ်ဆုခေါ်မလို့လား”

“ငါတို့သားအမိနှစ်ယောက်မှာ ရွှေတောင် မပျောက် မရှိဘူး။

၁၇၆ ❖ ကုန်ကြွယ်

ငါတို့ရဲ့ ဓမ္မတစ်ဆယ့်သား မျက်နှာကိုထောက်ပြီး မင်းက တို့သား အမိကို အကူအညီ ပေးချေတာပဲ”

“ကျုပ် ကူညီနိုင်မယ့် အကူအညီဆိုရင် အဆင်သင့်ပါပဲ”

“မင်း ဓမ္မကနေသွား၊ ကျုပ်တို့သားအမိ နောက်ကလိုက်မယ်၊ ဝိညာဉ်ပျောက် နောက်ကမ်းပါးဆီ ဖြတ်ကျော်တဲ့အခါ မင်း အဲဒီ ကောင်ကို အပြင်ရောက်အောင် မှူးခေါ်လိုက်ပါ”

ပိုင်ယွင်မြောက်က ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ရင်း...

“ဒီကိစ္စ... ကျုပ် မကူညီနိုင်ဘူး”

ဌေးရောင် ဝံ့ပုလွေ အဘွားကြီးမှာ ခက်ထန်စွာ ပြန်မေးလာ သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အဲဒီဆရာဆုံ ဆိုတဲ့လူကို ကျုပ် မထိပါးရဲဘူး”

ကြွယ်ရီဝိုင်က...

“ဘာလဲ... သူက ငရဲမင်းကြီး ဖြစ်နေလို့လား”

“ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးအနံ့ဟာ အမေ့မြင်သိင်္ဃာသမား တော်တော် များများကို တွေ့မြင်ဖူးတယ်၊ အဲဒီဆရာဆုံဆိုတဲ့ လူရဲ့ မြေလှမ်း ဟန်ပန် အမူအရာတွေက အဆင်ပြေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်မှန်း သေစွာ တယ်”

မိန်းမဓမ္မာလေး ကြွယ်ရီဝိုင်မှာ မိခင်ဖြစ်သူအား တစ်ချက် ကြည့်ရင်း...

“မေမေ အဲဒီဆရာဆုံ ဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်လိုလူစားလဲ”

“ငါလဲမသိဘူး”

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၇၇

“မေမေ သမီးတို့သားအမိဟာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မကြောက်နဲ့ ဖူးလို့လဲ၊ ကျွန်မတို့ ဓမ္မစရီးဆက်ကြပါစို့၊ ဆရာဆုံဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်လောက်များ အစွမ်းထက်လို့ ကျောက်စီမီးမျက်နှာရှင်ကတောင် သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ခဲ့တာလဲ မသိဘူး”

ပိုင်ယွင်မြောက်က တဟုတ်ဟုတ် နေ့သံပါသည့် ရယ်ဟန် ပြုလိုက်ရင်း...

“မိနီကလေး မယုံလို့လား၊ သွားပြီး စမ်းကြည့်နိုင်တယ်၊ မင်းက သူ့ရဲ့ အနိပ်မမြင်ရခင် ဝိညာဉ်ပျောက် နောက်ကမ်းပါး အောက်ထဲ ရောက်သွားပြီး...”

ဌေးရောင်ဝံ့ပုလွေအဘွားကြီးက လက်တစ်ချက် ခါယမ်းရင်း ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ပိုင်ယွင်မြောက်... ခဏနေစမ်းပါဦး”

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ လှမ်းလက်စမြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။ နောက်ပြန်လှည့် မကြည့်ဘဲ...

“ကျုပ်အလှန့်ပဲ ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်ကိုတော့ နာမြောတယ်၊ ဒီအတွက် စွန့်လွှတ်နေချင်ပါတယ်”

“ပိုင်ယွင်မြောက်... ဓမ္မတစ်ဆယ့်သားရတနာနဲ့ လစ်ထွက်ပြေး ဖို့မကြနဲ့၊ မင်း မလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်ဆို ငါ အတင်းအကျပ် မခေါ်မိန်း ပါဘူး”

ပိုင်ယွင်မြောက်မှာ အခြားတစ်ဖက်သို့ မြေလှမ်းပြင်ရင်...

“အဘွားကြီး... တခြား ညွှန်ကြားချက်တွေလဲ ပို့ခေါ်သေးလို့ လား”

“ငါ...အဲဒီ ချောက်ကမ်းပါးဆီ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရောက် ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလူ ဘယ်မှာပုန်းနေတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ ပြောပြစမ်း။”

“သူဟာ ချောက်ကမ်းပါးထိပ် လမ်းတွေ တစ်ခုနဲ့ ကျောက် ဆောင်ကြားမှာ ပုန်းနေတယ်။ စုချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ တခြား နေရာကိုများ ပြောင်းရွှေ့သွားသလားဆိုတာ ကျွပ် မသိဘူး။”

“ငါ ဖုတ်မိသလောက်ဆိုရင် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ပေါ် တက် တဲ့အချိန် ဘေးတစ်နေရာမှာ ဂူပေါက်တစ်ခု ရှိနေတယ်။ တစ်ချိန် တုန်းက မိုးပျက်ိုယ်တော်ကြီးဟာ အဲဒီဂူကနေ ထွက်လာတာဖြစ် တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လူ့အသက်တွေကို နတ်ယူခဲ့လို့ သိုင်း လောက်သားတွေဟာ အဲဒီဂူပေါက်ကို ဝိညာဉ်နတ်ဂူပေါက်လို့ တင်စား ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါ မင်းကြားဖူးရဲ့လား။”

“ကျွပ် ကြားဖူးပါတယ်။”

“ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် ကျွေးဇင်ဟန်တို့ဆီကို မင်းတစ်ခေါက် သွားပြီး သတင်းပို့လိုက်ပါ။ ငါတို့သားအမိက ဝိညာဉ်နတ်ဂူထဲမှာ သူ့ကို စောင့်နေမယ်။ ဆရာဆိုဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ မပြောနဲ့ သတင်း ရရချင်း လိုက်လာခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်ပါ။”

“ဟဲ့...ဆေးဆရာကြီးရဲ့သားကို ပြောတာလား။”

“ဟုတ်တယ်။”

“သူ...လိုက်လာပါ့မလား။”

“သူ့ကိုသာ ပြောလိုက်ပါ။ ငါနဲ့လာတွေ့ရင် အကန့်ရှိနိုင်မယ်။ အဲဒီအတွက် သူ့လာပါလိမ့်မယ်။”

“ကျွေးဇင်ဟန်ကို ရွှေတန်းတင်ပြီး လမ်းဖွင့်နိုင်မလို့ မဟုတ် လား။”

“အုပ်ကောတွေ ဂူညီမနေနဲ့၊ မြန်မြန် သွားပေတော့။”

“သတင်းရအောင်တော့ ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူလိုက် လာ မလာကိုတော့ ကျွပ် တာဝန်မယူနိုင်ဘူး။”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဖြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ထွက်ခွာသွား တော့သည်။

ထိုအခါ...

ကြယ်နီနိုင်က မိခင်ဖြစ်သူအား မေးလာသည်။

“မေမေ...အဲဒီလူကို မြင်ဖူးသလား။”

“မေမေ့လဲ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ သမီးတွေဖူးတယ် မဟုတ် လား။”

ထိုကောကြောင့်...

ကြယ်နီနိုင်ပင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားမိသည်။

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက...

“ညနေစောင်း ဝမ်းဆန်းတောင်မှာ ကြယ်တွေနဲ့ မိုးရာသီချိန် ဟာ ရွာပါးပါးဘီဆိုတဲ့ ပန်းမျှိကားတစ်ခုကို သမီးကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“ကျောက်တုံးမြို့ တောင်ဘက်ဘိုင်း လမ်းမကြီးဘေးက မင်းမို့ ဆိုင်ရှင် အဘိုးကြီးကို ပြောတာလား။”

“ဟုတ်တယ် သူပဲ။”

“အဲဒီအဘိုးကြီးဟာ ဝိနီဝိနီပါးပါး အပေးပြားတဲ့နေတာက

လွဲလို့ အစိုးအဆစ်မာတယ်၊ ဘါပေမယ့် သိုင်းမညာအဆင့် မြင့်သူ တစ်ဦး၊ မြစ်ပေါ့မလား။”

“သမီး... အဘီလူရဲ့ အတွင်းအားဟာ တယ်လောက်အဆင့် မြင့်သလဲဆိုရင် တစ်ဖက်လူတောင် မရိပ်မိနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကို သမီး သတိမထားမိဘူးလား။”

“မေမေက သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးလို့လဲ ပြောတယ်၊ သူ့ရဲ့ အတွင်းအား ဒီလောက်နက်ရှိုင်းမယ်လို့ ဘယ်လိုကြောင့် ပြော နိုင်လဲလဲ။”

“သမီး... ပိုင်ယွင်ခြောက်ရဲ့ မျက်လုံးအနံ့ဟာ ငွေငွေရတာနဲ့ ပစ္စည်းကိုချည်း မြင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ရင် ခန့်မှန်းပြောဆိုတဲ့စကားဟာ တယ်နည်းနဲ့မှ မမှား နိုင်ဘူး။”

“မေမေ... နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူဟာ အဆင့် မြင့်ပုဂ္ဂိုလ် မြစ်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို သူ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။”

“သမီး... အဖေ အခုလို စိတ်လှုပ်ရှားတာ သမီးဘယ်တုန်း က မြင်ဖူးသလဲ၊ သောင်ခေရလို့ လူမျိုးကိုတောင် မေမေ လက်နပ်ထဲ ထည့်ထားနိုင်ခဲ့တယ်၊ အမြဲလူဆိုရင် ဘာပြောစရာလို့လဲ၊ ဘါပေမယ့် ဒီဆရာဆိုတဲ့လူက တခြားလူနဲ့ မတူဘူး။”

“မေမေရဲ့ စကားတွေကို သမီးဖျက်စိလည်နေပြီ သမီးတို့အဖ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ။”

“ညဗျောင်လားမှ ခရီးဆက်ကြမယ်၊ ဝိညာဉ်နတ်ဂုဏ်မှာ ကျွန် ခင်းဟန်ရဲ့ အလားကို စောင့်ကြတာပေါ့။”

“သူ လာမှလာပါ့မလား။”

“လာကုန်လာစေရမယ်”

ဤသို့ဖြင့် သားအမိနှစ်ဦး ကိုယ်ကျောပညာကို အစွမ်းကုန် အသုံးပြုကာ ခရီးပြင်း နှင်လာခဲ့ကြသည်။

နှစ်နာရီကျော် သုံးနာရီအတွင်း ဝိညာဉ်ပျောက် ရောက်ကမ်း ပါးဆီသို့ သားအမိနှစ်ဦး ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့သော်...

ရောက်ကမ်းပါး အပြင်ဘက် သစ်တောထဲတွင် နားနေရင်း မိုးချုပ်လာသောအခါမှ သားအမိနှစ်ယောက် ရေ့ဆင့်ရောက်ဆင့် ဝိညာဉ်ပျောက် ဂူစိုရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

ကြယ်စီဂိုင်မှာ ပါးစပ်မှသာ မကြောက်ဘူးဟု ပြောခဲ့သော် လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်လာနေတော့ သည်။

မိခင်ဖြစ်သူ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အတွားကြီးက သမီးဖြစ်သူအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုရင်း အားပေးစကား ပြောလာသည်။

“သမီး... မေမေ့နောက်က ထက်ကြပ်မကျွာ ဂိုဏ်းပေးစား ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

သားအမိနှစ်ယောက် ဝိညာဉ်ပျောက်ဂူနှင့် ဆယ်လံဖွဲ့အကွာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

နှစ်ယောက်သား မောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေသော ဂူပေါက်ထဲသို့ လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်လာကြသည်။

ဂူအရောက် ကြယ်စီဂိုင်မှာ လိပ်ပြာလွင့်နေ သွားမဟုတ်

ကြောက်လန့်သွားပြီး မိခင်နောက်ကျောအား တင်းကုပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ဂူပေါက်ဝတွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုလူမှာ နန္ဒာကိုယ် ပိန်ပိန်ပါးပါး အရေပြားထူ၍ အရိုးမာသော ဆရာဆုံဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာဆုံ၏ အမူအရာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကြယ်ချီပိုင် တုန်လှုပ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာဆုံမှာ လက်နှစ်ဖက် နောက်ယှက်ပြီး မတ်ပတ်ကြီး ရပ်နေကာ အမူအရာ အလွန်အေးအေးမှု ရှိနေပြီး လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက သမီးဖြစ်သူ ဖက်ထားသော လက်အား ခြေလိုက်ပြီး လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“စင်္စဟာ ဆရာဆုံဆိုတဲ့လူလား။”

ထိုအချိန်၌...

ဆရာဆုံ၏ မျက်လုံးအနံ့မှာ မြေကြီးဆီသို့သာ ရွာစိုက်ကြည့်နေပြီး ငွေရောင် အဘွားကြီး၏ အမေး ကောင်းကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းမြန်မော့လာရာ စုတ်တရက် ကြယ်နှစ်ပွင့် အမှောင်ထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုတဖျတ်ဖျတ် တောက်ပနေသော ကြယ်နှစ်ပွင့်မှာ အခြားမဟုတ်၊ မှောင်မည်းနေသည့် ဂူကြီးတွင် ဆရာဆုံ၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးပင်တည်း။

ဆရာဆုံဆိုသည့်လူက ငွေရောင်ဝံပုလွေ၏ အမေးကို မဖြေပဲ စုတ်တရက် ညာလက်ကို မြှောက်လိုက်ရာ အချိပ်တစ်ချိပ် ငွေရောင် အဘွားကြီးဆီသို့ တန်းဝင်လာတော့၏။

ထိုအချိန်မှာ လက်နှက်ပုန်း မဟုတ်ချေ။

ထို့အပြင်...

ဝင်ရောက်လာသည့် အချိန်အတုန်ကလည်း အတော်နေ့နေသဖြင့် ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက လက်မြှောက်ကာ တစ်ဖက်လူထဲမှ ပစ်လာသောအရာကို ဖမ်းယူလိုက်သည်။

အရာဝတ္ထုမှာ လေးလံနေသဖြင့် မကြည့်ဘဲ သိနိုင်၏။ ဧကစောက် ဖိုင်ယွင်မြောက်အား ပေးလိုက်ရသည့် ရွှေတစ်ဆယ်သားတုံးပင် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

အဘွားကြီး စိတ်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးလက်ကဲသို့ ရောက်သွားသော အခါမှ ဆရာဆုံက ကောင်းလောသည်။

“ခု ပထမအကြိမ် တွေ့ရတာမို့ ကျုပ် ခပ်ဇူးကို လက်ဆောင်အဖြစ် အင်္ဂါပစ္စည်း ပြန်ပေးလိုက်တာပဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ခံပါ။”

ဆရာဆုံ၏ အသံမှာ အလွန်လေးလံသောလည်း ဖော်မျှမှုရှိနေသည့်အတွက် တစ်ဖက်လူ၏ အပြုအမူကို စဉ်းစားရခက်လှသည်။

ထို့ပြင်...

ဖိုင်ယွင်မြောက်အတွက် စိတ်ပူလာမိသည်။

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျောက်စိမ်းမျက်နှာရှင် ပိုင်ယွင်မြောက်မှာကား မည်သည့်
အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့သွားမှန်း မသိရသေး။

သို့မဟုတ်ပါက...

ဤရွှေတစ်ဆယ်သားတုံးမှာ တစ်ဖက်လူ၏ လက်ထဲသို့
ရောက်သွားမည် မဟုတ်ဘူး။

ထိုစဉ်...

ဆရာဆိုထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“နောက်ထပ်ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးစရာ ရှိသေးတယ်”

စကားဆိုသည်နှင့် ဆရာဆိုဆိုသည့် အဘိုးကြီးက နောက်
ကျောဘက်သို့ လက်လှမ်းကား ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးရှိရာသို့
ပစ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက နေ့နည်းအတိုင်းပင် ထိပ်စွည်း
ယား ဖမ်းယူလိုက်ရာ မျက်လုံးအနိ ပြူးကျယ်သွားကာ နေ့လယ်က
စားခဲ့သည့် ထမင်းဟင်းများပင် ပြန်အနံ့ထွက်တော့မည် ကဲ့သို့ပင်
ဖြစ်သွားမိသည်။

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးမှာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုတွင်
ခံစိန်တင်လောက်သည့်အတိုင်း သမီးဖြစ်သူ ကြယ်ရီခိုင်ကလည်း၊
မိခင်၏ ခြေရာအတိုင်း ရက်စက်မှု၌ နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

မိခင်ဖြစ်သူ လက်တွင်းမှ ပစ္စည်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ
မကြည့်ဝံ့သည့်အလား မျက်နှာကို လက်ခါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်မိ
သည်။

မာန်ချိုင်းစား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၈၅

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးမှာ သမီးဖြစ်သူ၏ အပြုအမူကို
မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အနည်းငယ် ဒေါသထွက်သွားပြီး အော်ဟစ်
ပြောဆိုလိုက်၏။

“သမီးရီခိုင် ငါ့ဝတ်သီက္ခာကိုကျအောင် လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊
ဟိုဘက် သွားရပ်နေစမ်း”

ဆရာဆို ဆိုသူက ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးအား ခန့်
တုံတုံ ပြောလာသည်။

“အဘွားကြီး... ခင်ဗျားနဲ့ သမီးဟာ ဒါလောက် သတ္တိနည်း
လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်ခဲ့ဘူး”

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက လေသံဖြတ်ဖြင့်...

“ကျွန်မ မေးနေတာ အခုထက်ထိ ရှင် မဖြေသေးဘူး၊ ပိုင်
ယွင်မြောက်ကို ရှင် သတ်ပစ်လိုက်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူက ထုတ်ဖော်လိုက်တဲ့ အထွက်
ကြောင့်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့ ခန်းပြပြီး ခွင့်ရှာတဲ့ပစ္စည်း
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆီက ရွှေတုံးပြန်တောင်းပြီး ခင်ဗျား
တို့ကို ပြန်ပေးမလို့၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ ကျုပ်ကိုတွေ့တာနဲ့ တစ်မျိုး
တည်း လစ်မြေတဲ့အပြင် ကျုပ်ကိုတောင် လက်နက်ပုန်းနဲ့ ပစ်ခတ်
သေးတယ်၊ သူ့သေလမ်း သူရှာလာမှတော့ ကျုပ်ကလဲ ပိုင်သူ
အတိုင်း လိုက်လျောခဲ့ရတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပိုင်ယွင်မြောက်က
နောက်ထပ် သတင်းစကားမပေးနိုင်တဲ့အထွက် ကျွန်ုပ် နှင့်လွတ်ပါ”

၁၈၆ ❖ အုန်းကြွယ်

ထိုအခါမှ...

ငွေရောင်ပုံပုလွေအသွားကြီးမှာ သူ့လက်တွင်းမှ ပစ္စည်းအား
အစားသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုပြင်...

သတ္တိရှိသူနှင့် ပြန်ပေးလိုက်၏။

“ရှင် ကျွန်မတို့ကို လိုက်ရှာနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်လို အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မတို့
သားအမိကို ရှာဖွေအတွက် မခက်မခဲပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝိညာဉ်ပျောက်
ပုထိမှာ စောင့်ဆိုင်းနေရတာလဲ”

“မင်းရဲ့ ဝိတ်ခေါ်မှုဟာ မဆိုးလှပါဘူး၊ မိန်းမဆိုတာ
ယောက်ျားတွေထက်ပိုပြီး ဉာဏ်များတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မင်းတို့
သားအမိအတွက် ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုကားကြောင့်...

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အသွားကြီးမှာ ကြောင်မိမိ ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဒါဆို ဘာအတွက်လဲ”

“မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးရာ ရှိနေလို့ပေါ့၊ မင်းဟာ ကိစ္စတစ်ခုကို
လက်လျှော့ဖို့ ကောင်းနေပြီ”

ငွေရောင်ပုံပုလွေ အသွားကြီးမှာ စိတ်တွင်းမှ တုန်လှုပ်သွား
သော်လည်း စပ်တည်တည် ပြန်ပြောလာ၏။

“ဆွေးနွေးရာရှိတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်မ နားထောင်ဖို့ အသင့်ပဲ”

“ကျုပ်ကို လူတကာက ဆရာဆိုလို့ ခေါ်ကြတယ်”

မာန်ကိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၈၇

“ရှင်ဟာ ပန်းချီကားအတုတွေ ရောင်းစားပြီး အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်း ပြုနေသူ မဟုတ်လား”

“မင်း ယုံကြည်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“မှန်တယ်၊ ရှင်နဲ့ အမျိုးအနွယ် နာမည်ကိုတောင် မှန်
မမှန် ကျွန်မ သံသယ ရှိနေတယ်”

ဆရာဆိုက ညင်သာစွာ ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး...

“မင်းလဲ အမျိုးအမည်နဲ့ မင်းနာမည် အမှန်မရှိနိုင်ပါဘူးလေ၊
ဒါပေမယ့် မင်းမှာ ဘွဲ့နာမည် တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ နောက် မင်းသမီးရဲ့
နာမည်ကလဲ အမှန်တကယ် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
ဒီလိုပဲဆိုတော့ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နာမည်ကို ခုံစမ်းချင်ရတာလဲ၊
နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မင်းက ပိုသာချင်တဲ့ သဘောလား၊ မင်းတို့မိန်းမ
တွေဟာ ဒီလိုပါပဲလေ”

“အတော်သွက်လက် ထက်မြက်တဲ့ စကားလုံးတွေပါလား၊
ရှင်နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို လိမ်ညာထားချင်လို့ဆိုတာ ကျွန်မ
မသိဘူးများ မှတ်နေသလားဟင်”

“အေး... သိုင်းလောကမှာရှိတဲ့ ဉာဏ်ထက်သူတွေအားလုံး
မင်းထက်အများကြီး တော်ကြတယ်”

“ရှင် အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ ဆွေးနွေးမယ့် ကိစ္စ
ကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပေတော့”

“ကောင်းပြီ... မင်း သေသေချာချာ နားထောင်နေရင်ပဲ”
ငွေရောင်ပုံပုလွေ အသွားကြီးက ဘုဆတ်ဆတ်ပြန်သော်

လိုက်၏။

"ကျွန်မ နားကနိုးမနေဘူး!"

ဆရာဆု၏ အသံက ရုတ်တရက် လေသံပြောင်းသွားပြီး...

"မင်း ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ယုတ်မာပါစေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကောက်ကျွန်တဲ့နည်းနဲ့ သိုင်းလောက်တစ်ခုလုံးကို မှောက်ချည်သွန်ချည် လုပ်နေပါစေ၊ ကျုပ် ကြားဝင်မနွက်မက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့သားအမိတစ်တွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ချွေးအောက်ခွမ်းကို ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ၊ မင်း... သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ ဧကရစ်နန်း လက်ထောက်နန်းရှင်လေးဖြစ်တဲ့ ချွေးအောက်ခွမ်းကို မင်းတို့ ဒုက္ခပေးဖို့မကြံနဲ့ ဒါဟာ ပထမအချက်ပဲ" ထိုအခါ...

မိန်းမချောလေး ကြယ်နီဂိုင်မှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ရန်တွေ့လိုက်၏။

"ဆုအဘိုးကြီး ဒီကိစ္စမှာ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ"

ငွေရောင်ဝံပုလွေ အဘွားကြီးက...

"အဘိုးကြီး...ရှင် ခုနက ကျွန်မနဲ့ ဆွေးနွေးချင်တဲ့ ကိစ္စရှိတယ်ဆို"

"အေး...ဒီကိစ္စပဲ"

"ဒါနဲ့ မေးပါရစေ၊ ဆွေးနွေးဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲ၊ ရှင်အဘိုးကြီးဟာ ပြောပြီးတဲ့စကား အဓိပ္ပာယ်ကိုကော ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရဲ့လား"

"သဘောတူ မတူ ပြောပိုင်ခွင့် ရှိတယ်"

"ဟုတ်ပြီ တကယ်လို့ ကျွန်မက သဘောမတူဘူးဆိုရင်..."

"ကျုပ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ လူမှန်သရွေ့ အသေဆိုးနဲ့ သေနိုင်တယ်၊ တခြားမကြည့်နဲ့ ပိုင်ယွင်မြောက်ဟာ ခင်ဗျားတို့အတွက် နမူနာပဲ"

"ရှင်ဟာ အတော် ကြီးကျယ်တဲ့လုပ်၊ ဒီလောက် လေးကြီး၊ မိုးကြီး ပြောနေပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ အရေးမစိုက်နိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်ရဲ့ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်ကို ထိမ်ကျွန်ဂုက်ထွေးခွင့်ရတာလဲ"

"ပစ္စည်းကောင်း ကြည့်တတ်တဲ့သူဟာ မသွေးရသေးတဲ့ ကျောက်ရိုင်းတုံးကိုတောင် ကြည့်တတ် မြင်တတ်တယ်၊ ခု မင်းမှာ မျက်လုံးနှစ်လုံး ရှိနေပေမယ့် မျက်ကန်းနဲ့တူနေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်ချင်ချိန်ပါ၊ ကဲ...ကျုပ် မင်းကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်"

စကားဆုံးသည်နှင့် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြီး ရုတ်တရက် ဂုပြင်သို့ ခုန်ထွက်သွားရာ တစ်စတအတွင်းမှာပင် လူရိပ်ပျောက်သွားလေသည်။

မိန်းမချောလေး ကြယ်နီဂိုင်မှာ ဆရာဆု၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

"အင်း...အတော်ကို မြန်ဆန်သွက်လက်တဲ့ ကိုယ်ဟန်ပါလား၊ သဲရဲလိုလို တစ္ဆေလိုလို"

ငွေရောင်ဝံပုလွေအဘွားကြီးက...

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ တကယ်လို့ တစ္ဆေမြန်ခဲ့ရင် ဒီတစ္ဆေဟာ အင်မတန် ရက်စက်မယ့် တစ္ဆေပဲ ဖြစ်ရမယ်"

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

"မေမေ ကြိုတင်ခန့်မှန်းချက် မှာသွားပြီး အခု ဘာအန္တရာယ် မှလဲ မကြုံပါလား"

"အန္တရာယ် မကြုံဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး၊ ဝိုင်ယွင်ခြောက်ကို နမူနာအဖြစ် ပြန်တယ် မဟုတ်လား"

ထိုကေားကြောင့်...

ကြယ်ရီနိုင်မှာ စောစောက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်လာကာ ကြက်သီးမွှေးညှင်းများပင် ထောင်ထလာမတတ် ဖြစ်သွားရလေသည်။

"မေမေ၊ သမီးတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ"

"ဘာကို ပြောတာလဲ"

"ဈေးဆောက်စွမ်းရဲ့ သမီးရဲ့ကိစ္စကို ပြောတာ"

"အေး... အဲဒီ ကိစ္စကိုတော့ တို့လောလောဆယ် မလုပ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ကြကြတာပေါ့"

"အမေ သူ့ကို တကယ်ကြောက်နေလို့လား"

"သူ့သာ အမေရဲ့ ခန့်မှန်းထားတဲ့သူ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ပြဿနာဖြစ်အောင် မလုပ်ရဲဘူး"

"သူ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မလဲလို့ မေမေ ခန့်မှန်းမိသလဲ"

"မသေချာသေးဘူး၊ မေမေရဲ့ ခန့်မှန်းချက်ထောက်ပံ့ ရှိပါသေးတယ်၊ သမီးကို အေးအေးဆေးဆေးကျမှ ပြောပြမယ်"

ကြယ်ရီနိုင်ထံမှ စုတ်တရက် လေးလံသော ကောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

"သူရဲ့ လေသံကို နားထောင်ရဟာ ဈေးဆောက်စွမ်းရဲ့ အတော်လေး ပတ်သက်မှု ရှိနေသလိုပဲ"

မာန်တိုင်စား(စာစဉ်-၅) ❖ ၁၉၁

"မေမေလဲ ဒီလိုပဲ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဈေးဆောက်စွမ်းရဲ့ စုစင်သေပြီပဲ၊ သူဟာ ဘယ်သူ ဖြစ်မလဲ မသိဘူး"

ထို့နောက်...

သားအမိနှစ်ဦး၊ ဝိညာဉ်ပျောက် ဂုဏ်တွင်းမှထွက်ကာ ခရီးဆက်နှင်သွားတော့သည်။



အခန်း(၆)

ယန်ရဲတိုက်။

ဤရဲတိုက်တွင် ယန်မိသားစုများ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

ခေတ်အဆက်ဆက် ယန်မိသားစုများ ဤရဲတိုက်တွင် နေထိုင်

လာခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

ယန်ရဲတိုက်မှာ ယနေ့အဖို့ အလွန်စည်ကားနေသည့်အလား ရဲတိုက်ဝန်းကျင်ရှိ ခြံတွင်းတွင် အမှိုက်တစ်ဖွင့်ဖွယ် မရှိအောင် လှဲကျင်းထားသဖြင့် သန့်ရှင်းနေလေသည်။

ထို့အတူ...

ရဲတိုက်အတွင်း စည်သည့်နေရာတွင်မဆို ပင့်ကျွယ် တစ်ဖွင့်ဖွယ် မရှိအောင် ဖုံးတမှုန့်ဖွယ် မရှိအောင် သန့်ရှင်းမှုများ ပြုလုပ်ထားကြသည်။

ထို့အပြင်...

ရဲတိုက်၏တံခါးမကြီး အပေါ်တွင်လည်း ကြီးမားသော မီးအိမ်ကြီးတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားရာ မင်္ဂလာ အခမ်းအနား ရှိနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရသည်။

ရဲတိုက်အတွင်းရှိ မိန်းမမျောလေးများမှာလည်း အဝတ်သစ်အစားသစ်များဝတ်ကာ ဟိုဒီသွားလာရင်း တရုတ် လှုပ်ရှားနေကြ၏။

ထိုမိန်းမမျောလေးများကို ဦးဆောင်ညွှန်ကြား နေသူမှာ ရဲတိုက်ရှင် ယန်ကျွေလင်ပင် ဖြစ်သည်။

ယန်ကျွေလင်က နေ့စဉ်တကျ နေရိုင်း၍ ပြီးစီးသောအခါမှ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ပြန်ကာ အနားယူလိုက်သည်။

ယန်ကျွေလင်မှာ ဧည့်ခန်းတွင်း အနားယူရန် ကြံရုံသာမက သေး၏။

ရုတ်တရက် ကြည်လင် ပြတ်သားသော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ရဲတိုက် သခင်မကြီး ကြွလာပါပြီ”

ဝတ်စုံစိမ်းဝတ် ရဲစွေတော်စွန့်ဦးက လူလတ်ပိုင်း မိန်းမကြီးတစ်ဦးကို ခြံရံကာစ ချောက်ရှိလာကြသည်။

လူလတ်ပိုင်း မိန်းမကြီး၏ အသက်မှာ လေးဆယ်ခန့်သာ ရှိမည်ဟု မန့်မှန်းရ၏။

မုက်မှာမှာ မျောမျောလှပ ခန့်ညားပြီး ယန်မိသားစု၏ ရဲတိုက်ကို ထိုလူလတ်ပိုင်း မိန်းမကြီးက ခုံဖုံးထားခြင်း ဖြစ်၏။

ရဲတိုက်အတွင်းရှိ မိန်းမမျှအားလုံးမှာ ယန်အမျိုးအနွယ်များပင် ဖြစ်ကြသည်။

ယန်ကျွေလင်က ကပျာကယာ မတ်တတ် ထရပ်ကာ ရှိသေးစားသော အမူအရာဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မယ်တော်ကို ဂါရဝ ပြပါတယ်”

မိန်းမကြီးမှာ ထိုင်နုလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သမီးမြင်ရုံအား ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ပြောလာ၏။

“သမီးယန် မနက်အစောကြီးကတည်းက အလုပ်များနေလို့က်တာ တကယ်လို့ ချွေးအောက်ခွမ်းသာ မလာရင် သမီးပင်မနီးရဲပဲ ရှိတော့မှာပေါ့”

“သူ့ကိုလာစေဖို့ သမီးကြိုနိုင်ပါတယ်”

“သမီး စဉ်းစားမရတာက ချွေးအောက်ခွမ်းကို မေမေ ဘာဖြစ်လို့ သမက်အဖြစ် ရွေးချယ်တယ်ဆိုတာကိုပဲ”

“အဖုန်အတိုင်း ပြောရရင် တို့ရဲတိုက်ကို ချွေးအောက်ခွမ်းရောက်လာတဲ့နောက် သူ့ကို ပြန်သွားခွင့် မပြုနိုင်ဘူး”

“မေမေ ဒီကိစ္စကို ကျွေးစင်ဟန် အကူအညီ ပေးလို့သား နို့မဟုတ်ရင် ချွေးအောက်ခွမ်းက ရဲတိုက်ရွှေ့က မြတ်သွားတာတောင် သူဝင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ချွေးအောက်ခွမ်းဟာ သူ့မွေးရပ်ဇာတိကို ပြန်ပြီး ကျွေးစင်ဟန်ရဲ့ဖခင် ဆေးကုသနိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ဆေး သွားယူမှာ ဖြစ်တယ်၊ သူ့ကို နောင်နေ့ဆောင် မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

မိန်းမကြီးမှာ သမီးဆန္ဒ “လိုက်လျောသည့်အလား လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး...”

“ကဲ...ကဲ...သမီးသဘောတဲး သူတို့ ဘယ်အချိန် ရောက်လာမလဲ”

“သမီး တွက်ချက်မိသလောက် ဆိုရင် သုံးနာရီနဲ့ ငါးနာရီအကြား ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာဘဲ”

ထို့နောက် မိန်းမကြီးက ထိုင်နိမ့်ဆဲပြီး...

“ကဲ...မေမေလဲ အနားသွားယူ လိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့တစ်စော့

ရောက်လာတဲ့အခါမှ လူလွှတ်ပြီး မေမေဆီကို အကြောင်းကြားနိုင်လောက်ပါ”

မိန်းမကြီးက သမီးဖြစ်သူအား ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်က...

မိန်းမချောလေး ယန်ဈေးယင်းက ယန်ကျွေးလင် ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

မိန်းမချောလေး ယန်ဈေးယင်းမှာ ယနေ့ ယန်မိသားစုရဲတိုက်၏ ပြုပြင်စာနိကာဆင်ရေး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခန့်အပ်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ယန်ဈေးယင်း၏ ရွှေခေါင်းလောင်း သိုင်းယဉ္ဇာမှာ ယန်ကျွေးလင်လောက် မတော်လှသော်လည်း မစေလှပေ။

ယနေ့တွင်မူ ယန်ရဲတိုက်၏ ထူးခြားသော အခြေအနေများ ရှိနေသည်မို့ ယန်ကျွေးလင်က ယန်ဈေးယင်းအား ရဲတိုက်တံခါး ဝှေ့ငုံကြပ်ရန် အထူးတာဝန် ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းပင်။

ယန်ဈေးယင်း ခပ်သုတ်သုတ် ရောက်လာသဖြင့် ယန်ကျွေးလင်က ကပ္ပာကယာ လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဈေးယင်း ကိစ္စရှိလို့လား”

ယန်ဈေးယင်းက တီးတိုးလေသံဖြင့်...

“အပ်မတော်...ဓာဟာရဲ့ တံခါးဝမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး အကြိတ်တစ်ဦးက ဓာဟာရဲ့ငုံကြိုးကို တွေ့ဖူးလို့ ခွင့်တောင်းနေတယ်”

ယန်ကျွေးလင်၏ မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်သွားကာ...

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟေ...ဖိတ်စာပါလား”

“မပါဘူး...သူ့ကိုယ်သူတော့ ဆရာဆုံလို့ ပြောတာပဲ”

“ရဲတိုက်ရှင်နဲ့ ဘာကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့လဲ”

“ဆွေးနွေးစရာ ကိစ္စရှိလို့ ပြောတာပဲ”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်မှာ ဖိတ်ရှပ်သွားပြီး လက် တစ်ချက် ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဇွေယင်း...ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မသိရင် မောင်းသာ ထုတ်ပစ်လိုက်”

“ဟာ...မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီအဘိုးကြီးကြည့်ရတာ သိုင်း ပညာ အတော်ထက်မြက်ပုံပဲ၊ သူ့ကို အစ်မတော် ကိုယ်တိုင် သွား တွေ့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ယန်ကျွေလင်က ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း အခန်း အပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားသည်။

ဆရာဆုံဆိုသည့် အဘိုးကြီးမှာ ရဲတိုက်တံခါးထဲတွင် ရပ်နေပြီး ယန်ကျွေလင်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လက်သီးဆုပ်ဂါရု ပြုကာ...

“ရဲတိုက်သခင်မလေးကို ကျွပ် ဂါရု ပြပါတယ်”

ယန်ကျွေလင်က အရိုအသေ ပြန်မပြုတ် အေးတိအေးစက် ပြန်ပြောလာသည်။

“ကျွန်မဟာ ရဲတိုက်သခင်မ မဟုတ်ဘူး၊ ရဲတိုက်ရှင်နဲ့ တွေ့ ချင်တဲ့ကိစ္စက ဘာကိစ္စလဲ”

ဆရာဆုံက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရဲတိုက်သခင်ကိုသာ ခေါ်ပေးပါ”

မာန်ရှင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၉၇

“ရဲတိုက်သခင်ဆိုတာ လူတကာနဲ့ ဘယ်လျှောက်တွေ့လို့ သင့်တော်ပါ့မလဲ”

“ဒါဆိုလဲ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်ကပဲ ဝင်သွားတွေ့လိုက်ပါ့ မယ်”

ထိုအခါ...

ယန်ကျွေလင်မှာ ဆရာဆုံအား ခက်ထန်စွာ လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ယန်မိသားစုရဲ့ ရဲတိုက်ကို ရှင်က ဘာထင်နေသလဲ၊ ရှင်လဲ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ မိန်းမတွေချည်နေတဲ့ ရဲတိုက်ဆိုပြီး ခုလို ကောင်းမျိုး ပြောတာလား၊ ရှင့်လိုမျိုးစိုးဇာတိနဲ့ နောက်ကြောင်း၊ ရားဇာဝင်မသိတဲ့ လူကို ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ် လက်ခံသင့်မလဲ”

ဤကောသည အလွန်ပြင်းထန်သော ကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် တန်ဖက်သားအား အကွပ်ရိုက်သွားစေသည်။

သို့သော်...

ဆရာဆုံမှာ သူမကောကြောင့် ဒေါသထွက်ခြင်း အလွှဲဦး မရှိသည့်အပြင် ရယ်မော၍ပင် မေးလာသည်။

“မိန့်ကလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ရဲတိုက်သခင်မရဲ့သမီး ယန်ကျွေလင်ဆိုတာ ကျွန်မပဲ”

“ဪ...သိုင်းလောကမှာ အတော်များမည်ကြီးနေတဲ့ မိန်း ကလေးကို...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး ဟာ ရဲတိုက်သခင်မရဲ့ကိုယ်စား ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိပါသလား”

“ကံဖက်လူ၏ အသက်အရွယ်မှာ အသက်ကြီးသေးသိပ်ည်း ကောင်းပြောဟန် အမူအရာများက သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးနေသဖြင့်

www.burmeseclassic.com

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ယန်ကျွေးလင်၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ အနည်းငယ် ပြောင်းလဲသွားရသည်။

“ဘယ်လို ကိစ္စလည်းဆိုတာ ပြောကြည့်ပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လို့ မရရင်တော့ ရဲတိုက်သခင်မကို ဆုံးဖြတ်ပေးပါမယ်”

ဆရာဆုံက ရဲတိုက်တံခါးမကြီး အပေါ်ရှိ ကြီးမားသော မီးသိမ်ကြီးအား မော့ကြည့်ရင်း...

“ရဲတိုက်ထဲမှာ မီးသိမ်တွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ မင်္ဂလာကိစ္စတစ်ခု ရှိနေသလိုပဲ”

ထိုကားကြောင့်...

မိန်းမချောလေးယန်ကျွေးလင်မှာ မျက်မှောင် ကြွတ်သွားကာ...

“ဘာကြောင့် မေးရတာလဲ”

ဆရာဆုံကမူ မျက်နှာဖျက်သွားခြင်း မရှိဘဲ ဆက်လက် ရယ်မောပြောဆိုပြန်သည်။

“ကျုပ် နေ့မှန်းမိသလောက် မိန်းကလေးတို့ ရဲတိုက်ကို အထက်တန်းကျတဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက်ယောက်ကိုမျှား ဖိတ်ကြားထားတယ်ထင်လို့ပါ”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်မှာ မျက်မှောင်ကြွတ်ထားရာမှ အနည်းငယ် ခေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ခတ်ပြတ်ပြတ် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တော့ကော ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အဲဒီ ရောက်လာမယ့် အထူးစဉ်သည်

မာန်ရှိင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၁၃၉

တော်ဟာ သိုင်းလောက်ရဲ့ နောက်ပေါက်လှငယ် သိုင်းသမား ချူးအောက်စွမ်း မဟုတ်လား”

“ခွင့်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မေးလာရတာလဲ”

ထိုအခါ...

ပြီးရယ်နေသော ဆရာဆုံ၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် တည်ကြည်သွားပြီး...

“ကျုပ်သိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ချူးအောက်စွမ်းဟာ ဒီရဲတိုက်ကိုလာပြီး ဧည့်သည်လုပ်ဖို့ စိတ်ဆန္ဒမရှိဘူး၊ အခုဟာက ရဲတိုက်ရှင်က ဧည့်သည်လာဖို့ အတင်းအကျပ် လုပ်နေတယ်၊ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ ကျုပ် မမေးချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောရမယ်၊ အကောင်းဆုံးဟာ ချူးအောက်စွမ်းရဲ့ ခရီးစဉ်ကို ဝင်နူးအောင် မလုပ်ဖို့ မျှောင်းဖျေချင်တာပါပဲ”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်အား မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မှ ယခုလို လေးသံမျိုးဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပါပေ။

ထို့ကြောင့်...

တချွင်းချွင်းအသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်၏ လက်တွင်းသို့ ငွေ့ခေါင်းလောင်းတစ်ခု ရုတ်ခြည်းရောက် ရှိလာတော့သည်။

ယန်ကျွေးလင်၏ ခေါသဖျားက သူမ မျက်လုံးအနံတွင် ခေါလွှဲထင်ရှားလျက် ရှိနေသည်။

ဆရာဆုံက တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့် လေးသံဖျန်ဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။

၂၀၀ ❖ အုန်းကြွယ်

“မိန်းကလေး... ခဏနေပါဦး”

ယန်ကျွေ့လင်မှာ ဒေါသထွက်နေသဖြင့် ရိုင်းပြဇ္ဈာပြောလာသည်။

“မိန်းကလေး... ခဏနေပါဦး”

ယန်ကျွေ့လင်မှာ ဒေါသထွက်နေသဖြင့် ရိုင်းပြဇ္ဈာပြောဆိုလိုက်၏။

“ရှင်မသေမီ မှာကြားစရာ စကားတွေများ ရှိနေသေးလို့လား”

“မိန်းကလေး... ကျုပ်မှာ မိန်းကလေး နားထောင်ချင်စေ့မယ် စကားတွေ ရှိနေတယ်၊ ကျုပ် ပြောပြပါရစေလား”

“ကျွန်မမှာ နားထောင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိဘူး”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်... မိန်းကလေးရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်း တစ်ခုကို မဆင်မဖြင့် အသုံးပြုလာမယ်ဆိုရင်တော့ ဝိညာဉ်နတ် ရွှေခေါင်းလောင်းဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျဆင်းသွားရပါလိမ့်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်က ရှေ့တက်လှမ်းကာ တစ္ဆန်းတည်း အသံများ ဖြည့်သွားစေပြီး ဆရာဆို၏ မျက်နှာဆီသို့ ဝိညာဉ်နတ် ရွှေခေါင်းလောင်းဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

ဆရာဆို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရိပ်ခနဲ နောက်သို့ ဆုတ်ရှောင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

မာန်လှိုင်စား (စာစဉ် ၄) ❖ ၂၀၁

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်မှာ ဤမျှလောက် ဒေါသထွက် ပူးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

တစ်မျက်တည်းနှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း တစ်ဖက်လူအား မထိသဖြင့် ရွှေခေါင်းလောင်း တစ်ခုကို တစ္ဆန်းတည်း အသံဖြည့်အောင် ဆရာဆို၏ နားထင်သွေးကြောကွက်ဆီသို့ အားကုန်လွှဲယမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။

ဆရာဆိုက လက်နှစ်ဖက်ကို ရွှေဆန်ထွေယမ်းရင်း လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ဝိညာဉ်နတ် ရွှေခေါင်းလောင်းမှာ လေထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အရိပ်အရောင်ပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေ့လင်က မာန်တစ်မျက်တင်ရင်း ရွှေခေါင်းလောင်းတစ်ခုကို ထပ်မံပစ်လွှတ်ပြန်သည်။

ထိုအခါ...

ဆရာဆိုက ဘယ်လက်ကောက် လှုပ်ခါယမ်းလိုက်သည်နှင့် ရွှေခေါင်းလောင်းနှစ်ခုမှာ မြေကြီးပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားတော့သည်။

ဆရာဆိုမှာ ရွှေတက်လှမ်းလာရင်း ရွှေခေါင်းလောင်း နှစ်ခုပေါ်သို့ မြေပြင်အင်းလိုက်ရာ ပြောင်လက် ချောမောနေသော ကောက်ပြားအတွင်းသို့ ရွှေခေါင်းလောင်းနှစ်ခု နစ်မြုပ်သွားတော့သည်။

ထို့ပြင်...

ဆရာဆို၏ အတွင်းအားမှာ မည်မျှနက်ဖိုင်းနေသည် မသိရပေ။ ရွှေခေါင်းလောင်းအစုံ နှစ်စင်သွားသည့် ဘေးတစ်ဖက်၌ ကျောက်ပြားများပင် ကွဲအက်ကြွေမှုသွားတော့သည်။

ထိုအခါ...

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွလင်နှင့် ယန်ကျွလင်တို့နှစ်ယောက် အကြီးအကွယ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။

ရဲတိုက်တံခါးဝတွင် စောင့်ကြပ်နေသည့် အဆောင့်များမှာလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြ၏။

ဆရာဆိုက အေးဆေးသော လေသံဖြင့် ဖျောင်းဖူးပြောဆို ပြန်သည်။

“မိန်းကလေး... ဒီကိစ္စ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပဲ သိတယ်၊ ရဲတိုက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်သေးပါဘူး။ မိန်းကလေး သေသေချာချာ နားထောင်ခမ်းပါ၊ ချွေးအောက်စွမ်းကို မဟန့်တားပါနဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင် ရဲတိုက်တစ်ခုလုံး သိက္ခာကျသွား နေနိုင်တယ်”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွလင်သည် သိုင်းလောကတွင်း ဝင်လာသည့်ကာလမှစ၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဖုံးခိုမိခဲ့ဖူးချေ။

ယခု...

ဖုံးခိုမိမိရသဖြင့် ခေါသနှင့် အရှက်တို့ ရောပြွမ်းကာ မည်သို့လုပ်ဆောင်ရမည် မသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ယန်ကျွလင်က ခေါသစိတ်ကို ချုပ်တည်းရင်း...

“ဆရာကြီးလို အတွင်းအားနက်ဖိုင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်မတို့ ရဲတိုက်ကို ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ကိစ္စတစ်ခုခုတော့ ဖြိုနိုင်မယ်နဲ့ တူတယ်၊ အဲဒါပြောပြနိုင်မလား”

“မိန်းကလေးက အတော်စကား ပြောတတ်သားပဲ၊ ကျုပ် ကိစ္စကို ပြောမပြနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ ဆရာကြီးရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြနိုင်ပါသလား၊ ဒါမှ သိုင်းလောက အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လက်ချက်နဲ့ ကျွန်မတို့ ယန်ရဲတိုက် ဖုံးခိုမိဖူး သိနိုင်တော့မှာပေါ့”

“ကျုပ်ကိုလူအများက ဆရာဆိုလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ နုနုက မိန်းကလေးကို ပြောပြလိုက်ပြီပဲ၊ ကျုပ် နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်ပြောဦးမယ်၊ ကတယ်လို့ ချွေးအောက်စွမ်းကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခပေးလာခဲ့ရင်တော့ မိန်းကလေးတို့ရဲတိုက်မှာ ဒုက္ခဆိုး ဂြိုဟ်ဆိုးတွေ ဝင်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ မယုံမရှိနဲ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဆရာဆိုက ယန်ကျွလင်အား ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွလင်ကမူ ဆရာဆို၏ နောက်ကျောရိပ် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ခြေမနောင်တစ်ချက် ဆောင့်ကာ...

“ဒီအဘိုးကြီး ဘယ်ကလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ကြောက်စရာ ကောင်းရတာလဲ၊ အင်မတန် ရှက်ဖိုကောင်းတဲ့အတွက် သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တာပဲ၊ ချွေးလင်း...တို့ အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မမ... ဒီအဘိုးကြီးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့တဲ့ အဆင့်မြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ရဲတိုက်သခင်မမီ အကြောင်းကြားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ရဲတိုက်ရဲ့ဘေး အန္တရာယ်က အရေကြီးလှတယ်”

ယန်ကျွလင်ကမူ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်ပြောခြင်း တူရိတ်သုမစိတ်ထဲတွင် ယခုထက်တိုင် ဤကိစ္စအား မကျေမနပ် ဖြစ်နေသေးသည်။

၂၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်၏ ခိတ်ထဲတွင် ချဉ်ဆောက်
စွမ်း အပေါ် မည်သို့မျှ မိန်းမ မရှိချေ။

မိခင်၏ မလွန်ဆန်နိုင်သော အမိန့်ကြောင့်သာ နာခံလုပ်
ဆောင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု...

ဆရာဆုံဆိုသည့် အတိုးကြီးက ချဉ်ဆောက်စွမ်းနှင့် ပတ်
သက်၍ ပညာပြသွားသဖြင့် သူမမှာ ရယ်ချင်ခိတ်ပင် ပေါက်လာ၏။
ထိုအခိုက်...

ရုတ်တရက် မြင်းရွာသံများ ကြားပြီး မြင်းတစ်စီး ဒုန်းခိုင်း
မောင်နှင်လာကာ မြင်းပေါ်မှ လူသန်ကြီးက ခုံတိုက်ရှေ့သို့ အရောက်
ခုန်လွှားဆင်းလာပြီး ယန်ကျွေလင်အား ဂါရုပြလိုက်သည်။

“ယန်သခင်မလေး၊ ချဉ်ဆောက်စွမ်းတို့ လူလိုက် မကြာစင်
ပုံတိုက်ရှေ့လမ်းမကို ဖြတ်ကျော်သွားပါတော့မယ်”

ထိုအခါ...

ယန်ကျွေလင်က ယန်ရွှေယင်းအား ပြောလာသည်။

“ရွှေယင်း ခုခုကကိစ္စ လုံးဝမပေါက်ကြားစေနဲ့၊ ငါသွားကြည့်
လိုက်ဦးမယ်”

ဧကားဆုံးသည်နှင့် လွှားခနဲ မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ ဒုန်းခိုင်း
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မိန်းမချောလေး ယန်ရွှေယင်းက ယန်ကျွေလင်အား ကျယ်
လောင်စွာ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“မမ”

မာန်ဂိုင်ဇား(ဇာဇွဲ၄) ❖ ၂၀၅

သူမပြောချင်သည့် စကားများ နှုတ်ဖွားအရောက်၌ ယန်ကျွေ
လင်၏မြင်းမှာ အတေးဆီသို့ပင် ရောက်သွားကာ အရိပ်အရောင်ကိုပင်
မတွေ့ရတော့ချေ။

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်မှာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်
လာသည်တိုင် လူရိပ်လူခြည်ပင် မတွေ့ရချေ။

ဧကအကြာတွင်...

ချဉ်ဆောက်စွမ်း၊ ကျွေးစင်ဟန်၊ ကျွန်းခြူးလူနှင့် ဖုန်လင်တို့
လေးယောက်သား မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ခရီးနှင်လာနေသည်ကို လှမ်းတွေ့
လိုက်ရ၏။

ကျွန်းခြူးလူနှင့် ဖုန်လင်တို့နှစ်ဦးသည် အဆိပ်သင့်မဲ့ရသော်
လည်း ကြယ်ရီဂိုင်၏ ကုသပေးမှုဖြင့် ဘာမှအန္တရာယ်မရှိတော့
ပေ။

ကျွေးစင်ဟန်ကမူ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်အား ကတိ
ပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ယန်ကျွေလင်၏ အရိပ်အရောင်ကို လှမ်း
မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အသံမြင့်တင်ကာ ချဉ်ဆောက်စွမ်းအား ပြော
သလို ရှေ့တိုလိုက်သည်။

“ဟိုရွှေက လာနေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ယန်မိန်းကလေး
မဟုတ်လား”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေလင်က မြင်းပေါ်မှ လှမ်းအော်ခဲ့တာ
လိုက်သည်။

“ရှင်တို့တစ်တွေ ဒီလမ်းက ဖြတ်ကျော်လာမယ်ဆိုတာ သိလို့
ကျွန်မ ဒီနေရာက လာကြိုနေတာပဲ”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ တစ်ဖက်လူ၏စကား ရစ်နှောင်ခံရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ကပုကယာ ပြန်လည် ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကျုပ် ချူးအောက်စွမ်းဟာ မိန်းကလေးယန်ရဲ့ ရဲတိုက်ဝင်ပြီး ရဲတိုက်ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့ သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဇာတိမြေပြန်တဲ့ ခရီးတလျှောက် နောင်နှေး နေမှာဦးတဲအတွက် မိန်းကလေးယန်က ကျုပ်ကို သဘောပေါက် “ခွင့်လွှတ်ခေမျှင်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့ ရဲတိုက်ထဲမှာ မီးအိမ်တွေ ချိတ်ဆွဲပြီး ရှင်တို့တတွေကို ချွန်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ခုနက ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အပြစ်အပျက် တစ်ခုကြောင့် ရှင်တို့တတွေကို ရဲတိုက်ထဲဖိတ်ခေါ်ဖို့ ကျွန်မ မဝံ့ရဲတော့ပါဘူး”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ မျက်လုံးအနံ့ ပြုစုကျယ်သွားကာ...

“ဘယ်လိုများ ပြောင်းလဲသွားလို့လဲ”

“ခုနက ကျွန်မတို့ ရဲတိုက်ကို အတိုးကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဆုံလို့ ပြောတာတဲ့။ သူက ကိုယ်တော်လေး ချူးရဲ့ ခရီးဧည့်ကို ကြန့်ကြာအောင် မလုပ်ပါနဲ့လို့ မှာကြားသွားပါတယ်။ နှိမ့်ဟုတ်ရင် ကျွန်မတို့ ရဲတိုက်တစ်ခုလုံး ခုက္ခရောက်သွားမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးပြောဆိုသွားပါတယ်”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ စိတ်ထဲတုန်လှုပ်သွားပြီး ကျူးစင်ဟန်အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းမခရာလေး ယန်ကျွလင်က ဆက်လက် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

“ကျွန်မ ယန်ကျွလင်ဟာ ရဲတိုက်ကြီး ခုက္ခရောက်သွားမှာ

ဦးတဲအတွက် ချွန်သည်ကို ဒီနေရာက ကြိုဆိုရတာ ခွင့်လွှတ်ခေမျှင်ပါတယ်”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ မိန်းမခရာလေး ယန်ကျွလင်အား ကြည့်ကာ မယုံနိုင်အောင် ‘အဲဒါအားသင့်နေရသည်’

“မိန်းကလေးယန် မင်းဟာ အမြဲမာန ရှိနေသူပဲ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် သူတစ်ပါးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို လက်မရောက်လဲ။ ဒီကြားထဲ တစ်ခုခု မြစ်နေလို့လား”

“ကိုယ်တော်လေးချူး၊ မလှောင်မြောင်ပါနဲ့။ အဲဒီအတိုင်းကြီးက ဒီလိုစကားမျိုး ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဒေါသသွားပြီး သူနဲ့ နိုက်ရန် ပြစ်ပွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ဝိညာဉ်နုတ် ရွှေခေါင်းလောင်း တစ်ခုတောင် သူ့လက်ထဲ တန်းရောက်သွားတော့တာပဲ”

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကြားသာ ကြားနေရသော်လည်း မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်...

“ဟင်... ဒီထိတောင် သူက အစွမ်းထက်နေလို့လား”

“ရဲတိုက်တစ်ခုလုံး ဂုတ်သိက္ခာ ထိခိုက်စေမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မ မဟုတ်မမှန်တာ ပြောပါမလား။ ကျွန်မ ခုလို ရောက်လာရခြင်းဟာလဲ ကိုယ်တော်လေးချူးကို သတိပေးစကား ပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒီ အတိုင်းကြီးနဲ့ ကိုယ်တော်လေးချူးတို့ဟာ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ဖူးလား မသိဘူး ရှေ့ခရီးတစ်လျှောက် အထူးသတိပေးထားစေပါပါတယ်”

“မိန်းကလေး ဆိုလိုချက်က အဲဒီ ဆရာဆုံဆိုတဲ့လူနဲ့ကျုပ်ဟာ ရန်ခစဉ်တယ်လို့ ဆိုချင်တာလား”

"ဒီလိုမပြောပါဘူး။ သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းပြောဆိုတာပါ။ ကဲ... ရှင်တို့တော့ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်လုံး အဆင်ပြေပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်း ပေးလိုက်ပါတယ်"

ကေားဆုံးသည်နှင့် မိန့်မချောလေး ယန်ကျွေ့လင်က နောက်ပြန်လှည့်ကာ လာလမ်းအတိုင်း မြင်းဖြင့် ခုန်းစိုင်းထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ကျူးစင်ဟန်အား ကြည့်ရင်း...

"အစ်ကိုတော်ကျွေး ယန်ကျွေ့လင်ရဲ့ ကေားဟာ ယုံကြည်နိုင်စရာ ရှိပါ့မလား"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"သိုင်းလောကမှာ သူ့ရဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်း တစ်ခုကို တစ်ကွက်တည်းနဲ့ အမိမေးနိုင်တဲ့ လှဆီလို့ သူကလွဲလို့ ဒုတိယလူမရှိနိုင်ဘူး။ အဲဒီ ဆရာဆုံဆိုတဲ့လူရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အတော့်ကို အစွမ်းထက်ပုံရတယ်"

"ညီလေးချွေး ဒီကိစ္စအတွက် ငါတို့ဦးနှောက် ခြောက်မံမနေပါနဲ့။ ခရီးဆက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ရဲကွဲမြို့ကို ရောက်ဖို့ ပိုင်သုံးလေးဆယ်လောက် ကျန်သေးတယ်"

ချူးအောက်စွမ်းမှာ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားခြင်း မပြုသေးဘဲ အံ့သြသော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလာပြန်သည်။

"အတော့်ကို ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဆရာဆုံဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ မသိဘူး"

"ညီတော်ချွေး ယန်ကျွေ့လင်ရဲ့ ကေားဟာ လုံးဝယုံကြည်ရ

မယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဆုံ ခုလိုလုပ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို အရေးစိုက်မနေနဲ့။ ငါတို့ကို ကူညီလိုက်တဲ့ သဘောတမ်းနဲ့ မဟုတ်ရင် ယန်ကျွေ့လင်ဟာ ငါတို့ ခရီးဆက်ဖို့ ခွင့်ပြုမှာတောင် မဟုတ်ဘူး"

"အစ်ကိုတော်ကျွေး အဲဒီ ဆရာဆုံဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်မလဲ ဘယ်ကလဲ"

"အတော်ပြောရခက်တယ်"

"လက်ရှိအခြေအနေအရ သူ့ကို စမ်းသပ်ဖို့ အခွင့်အရေး တစ်ခုရှိတယ်"

"ဘယ်လို အခွင့်အရေးမျိုးလဲ"

"မိန်းကလေးယန်က ကျုပ်တို့ကို ရဲတိုက်ထဲ မဖိတ်ခေါ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဘာသာ ကိုယ့်သဘောဆန္ဒ အလျောက် သွားကြမယ်၊ ယန်မီသားစုရဲ့ ရဲတိုက်ဟာ ပေါ်သေးသေးမဟုတ်ဘူး။ ဆရာဆုံရဲ့ ကေားကလဲ အင်မတန် လွန်လွန်း လှတယ်။ ယန်မျိုးနွယ်ရဲ့ ရဲတိုက်ကို ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး"

"ကဲ... ညီလေးချွေး၊ ငါတို့ခရီး ဆက်ကြပါနဲ့"

"မဆက်ဘူး၊ ယန်မီသားစု ရဲတိုက်ဆီ တစ်ခေါက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ"

ထိုစကားကြောင့်...

ကျူးစင်ဟန်မှာ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်စဉ်ကတော့ "ညီတော်... ဒီလောက်အထိ မလိုဘူးထင်တယ်၊ ငါတို့တော့ ခရီးဆက်ဖို့က ပိုအရေးကြီးနေတယ် မဟုတ်လား"

မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှကလည်း ကြားဝင်ပြောဆိုလာ ပြန် သည်။

“ကိုယ်တော်လေးချွေး... ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခ ရှာချင်နေရတာလဲ၊ ရှေ့ခရီးဆက်ကြပါနဲ့”

“မင်းတို့တာတွေ မလိုက်ချင်လဲ ဒီမှာပဲစောင့်နေ ငါတစ်ယောက် တည်း သွားမယ်”

ကျွန်းစင်ဟန်က စိုးရိမ်သော အမူအရာဖြင့်...

“တကယ်လို့များ ဆရာဆုံ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမရင် မိန်းကလေးယန်အပေါ် အပြစ်ပုံကျလာနိုင်တယ်”

ချွေးအောက်ခွမ်းက ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“တကယ်လို့ ယန်ရဲတိုက်ကို အဲဒီ ဆရာဆုံ ဆိုတဲ့လူက ဒုက္ခပေးချင်လဲ ပေးပေါ့၊ ကျုပ်အတွက် ရန်သူကြီးတစ်ယောက် လျော့ သွားတာပေါ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချွေးအောက်ခွမ်းက ပြင်းဝမ်းစိုက်ကို မြေ ဖြင့်တိုကာ ရွေ့သို့ တရကြမ်း မောင်းနှင်သွားတော့သည်။

လက်ရှိအခြေအနေအရ ဤသို့ ချွေးအောက်ခွမ်း ပြုလုပ်ခြင်း မှာ မာနကြီးခြင်း၊ စိတ်ဆတ်ခြင်းတို့ကြောင့် မဟုတ်ချေ။

သူ့တွင် တခြား အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်မှ လျှို့ဝှက်လှသော ဆရာဆုံ ဆိုသူအကြောင်းကို စုံစမ်းလိုသည့် အတွက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

အဓိက အကြောင်းရင်းမှာမူ မာနတက်လှသူ မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်အား ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတွင် ဝိညာဉ်နှုတ် ရွှေခေါင်းလောင်းရွတ် ယန် ကျွေးလင်မှာ ယခုကဲ့သို့ အရေးရုံးနှိမ့်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးချေ။

ကျွန်းစင်ဟန်က မိန်းမပျိုလေး ကျန်းမြူးလှအား ကြည့်ကာ အရေးတကြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးကျွန်း မင်းနဲ့ကျွန်ုပ် သူ့ကို ဟန်တာဆို သင့်တယ်” ကျန်းမြူးလှက...

“ချွေးအောက်ခွမ်းဟာ အင်မတန်စိတ်ကြီးတယ်၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ် ဟန်တာနိုင်မှာလဲ၊ ရှင်ပဲ ကြည့်လုပ်လိုက်ပါတော့”

ကျွန်းစင်ဟန်မှာ ကျန်းမြူးလှ၏ စကားဆုံးအောင်ပင် နား မထောင် ချွေးအောက်ခွမ်းနောက်သို့ ဖြင်းဖြင့် တွန်ဟုန်ထိုး လိုက်ပါ သွားတော့သည်။

မိန်းကလေး ဖုန်လင်မှာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သဘော မပေါက်သဖြင့် လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလာသည်။

“မမ... လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ပြဿနာကြီးတွေ မပြီးနိုင် တော့ပါလား၊ ခု... ကျွန်မ မျက်စိရွှပ်သွားပြီး ရှင်းမပြနိုင်ဘူးလား”

ကျန်းမြူးလှကလည်း စိတ်နှစ်စွပ်ဖြင့် ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“သိချင်ရင် နန်းရှင်လေးဆီ သွားမေးကြည့်ပါလား”

“ကျွန်မ ဘယ်မေးပုံမှာလဲ”

“ဒါဆို မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ နန်ရှင်လေးက နန်းမှ စိတ် ဝင်စား လာမယ်များ ထင်နေသလား”

ထိုအခါ မိန်းကလေး ဖုန်လင်မှာ မျက်ရည်... ရစ်လားပြီး...

www.burmeseclassic.com

၂၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“မမ”

“ဗုန်လင် နင့်ကို တစ်ခု ကြံပြောထားရဦးမယ်။ နောင်အခါ နန်းရှင်လေးရဲ့ဓမ္မမှာ နဲ့ဆိုး ဆိုးသလို လုပ်မနေနဲ့။ သိုင်းလောကမှာ သူ့ကို ဒုက္ခပေးချင်တဲ့ လူတွေအများကြီးပဲ။ နင် အဲဒီအထဲ မပါဝင် လိုက်နဲ့။ ငါ့စကား နားမထောင်ရင်တော့ နင် မလွယ်ဘူး။”

မိန်းကလေး ဗုန်လင်မှာ တစ်ခါမှ ယခုကဲ့သို့ အပြောမခံ ရဖူးသဖြင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် အော်ဟစ် ငိုယိုတော့သည်။

အော်ဟစ်ငိုလိုရင်း ဈေးအောက်ခွမ်းက မိမိအား ခေါ်ဖော်အဖြစ် မည်သည့်အတွက် ခေါ်ထားသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ မိသည်။

ထို့ပြင်...

ဘာများ ဆက်လက် ဖြစ်ပွားလာမည်ကိုလည်း သူမသိ။

ဈေးအောက်ခွမ်းမှာ အမြဲတမ်း ပြဿနာ ရှာနေသည့် လူများ ကိုသာ ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ကျွန်းခြူးလုနဲ့ ဈေးအောက်ခွမ်းတို့၏ လက်ရှိအခြေအနေမှာ မိမိထက် ပိုမို အရေးကြီးနေသည်။

ကျွန်းခြူးလုအား အပြစ်ရှာမိခြင်းသည် ငရဲမင်း၏ မိခင်ကို အမျက်ထွက်စေသည့်အလား ဖြစ်သွားနိုင်ကြောင်း ဇိပ်စားမိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

မျက်ရည်မများကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်သုတ်ရင်း မချိဉ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“မမ ကျွန်မရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်။

မာန်လှိုင်စား(စာစဉ်-၄) ❖ ၂၁၃

ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးမှ မရှိပါဘူး။ မမရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုဟာ စိတ်ရင်း စေတနာ သက်သက်ဖြစ်မှန်း ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မစိတ်ထဲ အသေအချာ တောမုတ်ထားပါမယ်။”

ကျွန်းခြူးလုမှာ သဘောကုဏ္ဍာ ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“ဟင်း...ဟင်း သောင်မေ့ရဲ့၊ လူယုံ ဓားကညာတမည့် ဆိုတော့ နင်လဲ ဘယ်ခေလို့လဲ။ ဒါလောက်တော့ ရှိရမှာပေါ့လေ။ ဒါမျိုးတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ငါ ကျွန်းခြူးလုက ရှိနေပြီ။”

ထိုအခါ...

ဗုန်လင်မှာ မည်သည့်စကား ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွား ရတော့၏။

ကျွန်းခြူးလုမှာ ဗုန်စင်အား နေ့နေကြည့်ရင်း ပြောဆိုလာ ဖြန်သည်။

“ဗုန်လင်...နင် ငါ့ကို ဘယ်သူ့မှာ ထင်နေလို့လဲ။ ကျွန်းခြူး လိုဆိုတာ ငါ့ရဲ့နာမည်ပွားဖြစ်တယ်။ နောက်ကို နင်ကြပ်ကြပ် သတိ ထားပေးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မမလို သိုင်းလောကထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟာ နာမည်ပြောင်ထားတော့ တမျိုးကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား။”

ထိုအခါစကားကြောင့် ကျွန်းခြူးလု၏ မျက်နှာမှာ စုတ်ခြင်း သုန်မှုန်သွားပြီး...

“ဗုန်လင်...နင်ဟာ ချိုလိုဆုန်ရဲ့ သစ္စာရှိ တဦးမလို့ ငါ ပြောသကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုတော့ ကျွန်မဟာ နန်းရှင်လေးရဲ့ သစ္စာရှိ
အစေအပါး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သစ္စာရှိတဲ့ အစေအပါးဟာ သခင်နှစ်ယောက်
မရှိသင့်ဘူး”

ကျွန်းမြို့လူ၏ စကားကြောင့် ခုန်လင်မှာ ကြောက်ရွံ့သွား
သော်လည်း စိတ်ကိုထိန်း၍ အမှန်အတိုင်း ထပ်မံပြောကြားလိုက်
သည်။

“တကယ်တော့ ခိုလိုချင်တာ သခင်ကြီးသောင်ပေးရမဲ့ လုပ်
ဖြစ်ပါတယ်၊ သခင်လေး ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာလည်း သခင်ကြီး
သောင်ပေးရမဲ့ တစ်ခုတည်းတည်းသား ဖြစ်ပြီး မမတို့ ကျွန်မတို့ဟာ
မစွဲခြားသင့်ပါဘူး၊ ဒါကို မမ သတောပေါက်နေချင်ပါတယ်”



ဈေးဆောက်ခွမ်းဟာ ယန်ရဲတိုက်ဆီသို့ တစ်ထောက်နားရမည့်
ကိစ္စကို သူ့စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှ အရေးမစိုက်ပေ။

ကျွေးဝင်ဟန်လည်း ဈေးဆောက်ခွမ်းနောက်သို့ မြင်းစီးလိုက်ပါ
သွားနေပြီ။

ထိုအခါမှ ...

ကျွန်းမြို့လူနှင့် ဖုန်လင်တို့လည်း ဈေးဆောက်ခွမ်း ထွက်သွား
ရာနောက်သို့ မြင်းစီးလိုက်ပါသွားကြသည်။

တစ်ခဏချင်းမှပင် ကျွေးဝင်ဟန်၏ မြင်းနှင့်ဆုံကာ မြင်းသုံးစီး
ယန်ရဲတိုက်ဆီသို့ ဖုန်တစ်ထောင်းတောင်း ထသောင်နှုန်းနိုင် ထွက်သွား
ကြသည်။

မကြာသီ ...

ယန်ရဲတိုက်ရှေ့သို့ မြင်းသုံးစီး ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျွေးဝင်ဟန်တို့လူနား ယန်ရဲတိုက်ရှေ့ ရောက်သည်နှင့် မြင်း
ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ ...

မိန်းမပျိုနှစ်လည်း မြင်းပေါ်မှ ဝရံဆင့်နောက်ဆင့် ခုန်ဆင်း
လာကြရင်း ရဲတိုက်အခြေအနေကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်ကြသည်။
သူတို့သုံးယောက်မှာ မြင်းကွင်းကြောင့် ကြောင့်တက်တက်
ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ဈေးဆောက်ခွမ်းမှာ ရဲတိုက်တံခါးနှင့် ဆယ်လှမ်းအကွာတွင်
ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ရဲတိုက်တံခါးတွင်မှ ဆရာဆိုဆို
သည့် အဘိုးကြီးက ဈေးဆောက်ခွမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင်။

ရဲတိုက်တံခါးအတွင်းဘက်တွင်မှ ယန်မိန်းမပျိုများ စိတန်း
ရပ်နေကြ၏။

ထိုအထဲတွင် မိန်းမချောလေး ယန်ကျွေးလင်လည်း အပါ
အဝင် ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းမပျိုများကြား၌ လူလတ်ပိုင်း မိန်းမကြီးတစ်ဦးလည်း
ရောနှောရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူလတ်ပိုင်း မိန်းမကြီးမှာ ယန်မျိုးဆက်ရဲတိုက်၏ ရဲတိုက်
ရှင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းမပျိုများ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်မူ လက်နက်
မျိုးစုံကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသော မိန်းမပျိုအယောက် နှစ်ဆယ်တန်း
စီရပ်နေကြ၏။

အားလုံးသော မျက်လုံးများက ဆရာဆုံဆီသို့ နှလုံးရောက်
ရှိနေကြသည်။

ဈေးဆောက်ခွမ်းက ခုံတိုက်အတွင်း ဝင်မည့်ဆဲဆဲ၌ ရုတ်တရက်
ဆရာဆုံထွက်လာပြီး ဟန့်တားထားသည့် အနေအထားပင်။

ခုံတိုက်ရှေ့ရှိ လူအယောက် ငါးဆယ်ကျော်ကျော်ထဲတွင် မြင်း
သုံးစီး၏ ဟိသံမှလွဲပြီး တခြားဘာသံမျှ မကြားရချေ။

ထိုအမျိုးနွယ် ...

ကောင်းကင်တစ်ဝိုက်ဆီမှ ကျီးကန်းများ၏ အော်ဟစ်သံ
တအားအား ဖြည့်သံများကိုသာ ကြားနေရ၏။

ယန့်မျိုးဆက်၏ ခုံတိုက်ကြီးအပေါ်မှ ထိုကျီးကန်းများ ဖြတ်
ကျော်သွားသောအခါ ခုံတိုက်ကြီးမှာ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်
သွားပြန်သည်။

“ဆရာဆုံ ... ခု ... ကျွန်ရဲ့ နီးသွားမော်လဲ ရောက်လာပြီ၊
ခုနက ဆရာဆုံ ပြောခဲ့တဲ့နကားကို တစ်ခေါက်ပြန်ပြောပြပါလား”

ထိုနကားသံမှာ ဈေးဆောက်ခွမ်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဆရာဆုံ၏ မျက်လုံးအနက် ကျူးစင်ဟန်တို့ သုံးယောက်ဆီ
သို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဈေးဆောက်ခွမ်းဆီ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သွားပြန်သည်။

ထိုနောက် ...

အောင်မြင်ခဲ့သွားသော အသံကြီးဖြင့် ပြောလာသည်။

“ဘာအကြောင်းကိစ္စကြောင့် ဒီယန့်ခုံတိုက်ကို လာခဲ့ကြရတာ
လဲ”

ထိုအခါ ...

လူလတ်ပိုင်း မိန်းမကြီးက ရုတ်တရက် ကြားဖြတ်ဝင်ပြော
လာ၏။

“ကျွန်မဟာ ယန့်ခုံတိုက်ရဲ့ ခုံတိုက်ရှင် ယန့်လိုရဲ့ ဖြစ်တယ်၊
ဆရာဆုံကို တစ်ခုခုမေးချင်တယ်”

“ ကျုပ် ဆရာဆုံ နားထောင်နေပါတယ်”

“ကျွန်မသမီး ပြောစကားအရ ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာဟာ အလွန်
အဆင့်မြင့်ကြောင်း သိခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်နတ် ရွှေခေါင်း
လောင်းဟာ ရှင်ကို ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အခု ကျွန်မတို့ ခုံတိုက်
ရှေ့လာပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဟန့်တားနေတာ မလွန်
ဘူးလား၊ ကျွန်မတို့က ရှင် ဒီလိုလုပ်ဆောင်နေတာကို ကြောက်မယ်
များ ထင်နေသလား”

ဆရာဆုံက နှစ်နှစ်ဖြိုက်ဖြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ခုံတိုက်ရှင်ဟာ မိန်းမသားတစ်ဦး၊ ဖြစ်ပေမယ့် ကျုပ်က
အထင်မသေပဲပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ သိုင်းပညာအားကိုးပြီး ရုပ်ကား
ဖြင်းလည်း မရှိခဲ့ဘူး”

“သိသိ ဧည့်သည်တွေကို ခုံတိုက်ထဲ မဝင်နိုင်ရင်တော့ ဟန့်တား
တာ ဘာသဘောလဲ”

"ဧည့်သည်တွေ ရဲတိုက်တဲ့ မင်္ဂလာတော် ဟန်တောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ် ဟန်တောတာက ချွေးဆောက်ခွမ်း တစ်ယောက်တည်းကိုပါ။ တကယ်လို့ တစ်ခမ်းတစ်နား ဖိတ်ခေါ်ချင်တယ်ဆိုရင်လဲ သိုင်းလောကလူအပေါင်းကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့တော်မူပြီး တစ်ရက်မဟုတ်ဘူးရက်တစ်ရာ ဧည့်ခံပွဲ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ချွေးဆောက်ခွမ်းတစ်ယောက်တည်းကိုတော့ ရဲတိုက်ဝင်ပြီး ဧည့်သည်အဖြစ် ကျွန်ုပ်က ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး။"

ကျွေးစင်ဟန်က လက်သီးချပ် ဂါရဝပြုကာ ဆရာဆုံအား မေးလာသည်။

"ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကထဲဝင်တာ နောက်ကျပြီး အတွေ့အကြုံ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆရာဆုံဟာ တမင်သက်သက် လုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ချွေးဆောက်ခွမ်း ရဲတိုက်တဲ့ မင်္ဂလာတော် အကြောင်း ရှိရပါမယ်။ အဲဒီ အကြောင်းရင်းကို ရှင်းပြပါလား။ ဒါမှ တစ်မက်နဲ့ တစ်ဖက် အထင်မှားမှု ပပျောက်သွားမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ပြောပြလို့ မဖြစ်ရင်လဲ တိတ်တစ်ဆိတ် ညွှန်ပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါဆို ညီတော်ချွေးဟာ အလိုအလျောက် နောက်ဆုတ်ပါလိမ့်မယ်။"

ဆရာဆုံက ခေါင်းခါယမ်းရင်း...

"ဒီကြားထဲ အကြောင်းရင်းကို ကြေညာရော မလို့ဘူး။"

"ဆရာဆုံအနေနဲ့ တခြားနည်း အသုံးပြုပြီး ညီတော်ချွေးတစ်ယောက်တည်းကို ပြောပြရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ညီတော်ချွေးဟာ နားလည်လွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။"

ဆရာဆုံက ထပ်မံ ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

ထိုအခါ ကျွေးစင်ဟန်က မချီပြီး ပြုံးရင်း...

"ဒီလိုဆို ကျုပ်လဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။"

ချွေးဆောက်ခွမ်းက...

"ဆရာဆုံ ... အခု ဘာလုပ်ချင်ပါသလဲ"

"မင်္ဂလာ ငါအဘိုးကြီးလို အသက်ရှည်ချင်ရင် အသားတက်ကြည့်"

နောက်ပြန်ဆုတ်မှာပဲ"

"တကယ်လို့ ကျုပ်သာ ဆရာဆုံလို ပညာရှိမို့ရင် အတင်းပင်တိုးမှာပဲ"

"ဒီအချိန် ဝင်တိုးလို့ မရနိုင်ဘူး။"

"မိညာဉ်နက် တွေခေါင်းလောင်းဟာ ဆရာဆုံကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ ဂုဏ်ရောင်လေးမျိုးစားလဲ ဆရာဆုံကို ထိုးဖောက်မဝင်နိုင်တော့ဘူး။"

"ဒါဆို ဒီနေရာက မုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိနေတာမို့ ခုချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့များ ခိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ချင်နေရတာလဲ"

ချွေးဆောက်ခွမ်းက သဘောကွဏ္ဍာ ရယ်မောရင်း...

"သိုင်းလောက ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ များသောအားဖြင့် ခိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ကြစေ့ပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ အသက်ပေးနေတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ဆရာဆုံလို အသက်အရွယ်မျိုး ရောက်လာရင် ဒီလိုခိတ်မျိုးကို ကျုပ် နှစ်သက်မှာ မဟုတ်ဘူး။"

ချွေးဆောက်ခွမ်း၏ စကားကြောင့် ဆရာဆုံ၏ ရှက်လုံးအနံ့မှာ ရုတ်တရက် အေးကပ်ကပ် အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။



ထို့နောက် ...

ဆရာဆုံ၏ အကြံပြုက ရဲတိုက်သခင် ယန်လိုရဲ၏ မျက်နှာ
ဆီသို့ ရောက်သွားကာ ...

“ရဲတိုက်သခင်မ၊ ဧည့်သည်ပြန်ဖို့ပါတော့”

“ဧည့်သည်တွေဟာ အဆေးက ရောက်လာပြီး ပင်မန်းလာတဲ့
ကြားထဲ ဧည့်မခံဘဲနဲ့ ဧည့်သည်ကိုပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်ရမယ်ဆိုတော့
အယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ဇွင့်
လွတ်ပါ”

ဆရာဆုံမှာ ရဲတိုက်ရှင် ယန်လိုရဲထံမှ မိန်းမချောလေး ယန်
ကျွလင်ထံသို့ အကြံပြု ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။

“ကျွပ်ရဲ့စကားကို မိန်းကလေးရဲ့မိခင်ဆီ အကြောင်းကြားပြီး
ပြီးလား”

မိန်းမချောလေး ယန်ကျွလင်မှာ ဆရာဆုံအား အားမတန်၍
မာန်လျှောထားရသော်လည်း ကျေနပ်လှသည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်
ချူးအောက်စွမ်းနှင့် လှည့်တိုက်ပေးသည့်သဘော ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

“အကြောင်းကြားပြီးပါပြီ၊ တကယ်လို့ ကျွန်မက ကိုယ်တော်
လေးကို ရဲတိုက်မှာ ဧည့်မရင် ဆရာဆုံက ဒုက္ခပေးမယ် ဆိုတဲ့စကား
ကို အကြောင်းကြားပြီးပါပြီ”

ထိုအခါ ...

ဆရာဆုံ၏ စူးစူးထောက်ပြောင်သော မျက်လုံးက ရဲတိုက်ရှင်
ယန်လိုရဲဆီသို့ ထပ်မံ ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

“ရဲတိုက်သခင်မ အနေနဲ့ ရဲတိုက်တစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်ဖူး
မှာကို မကြောက်ဘူးလား”

“တကယ်လို့ ဆရာဆုံက ရဲတိုက်ကို ဒုက္ခဖြစ်အောင် တမင်
လုပ်ခွင့်တယ်ဆိုရင်လဲ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ရဲတိုက်က နန်းရှင်
လေး ချူးအောက်စွမ်းကို လက်မခံရင်လဲ ဆရာဆုံ အနေနဲ့ ကျွန်မ
တို့ရဲတိုက်ကို ဒုက္ခပေးမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် အတေးက ရောက်လာတဲ့
ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်မပြုရရင် ဘယ်သင့်တော်မှာလဲ”

ဆရာဆုံနှင့် ရဲတိုက်ရှင် ယန်လိုရဲတို့ စကားပြောနေစဉ်
ချူးအောက်စွမ်းက ကျူးစင်ဟန်အား တီးတိုးပြောလာသည်။

“အစ်ကိုကျွေး ခေတ်သစ်လို့ ဟန်ဆောင်ပြီး ရဲတိုက်ထဲ ပင်
သွားပါ၊ ဒါမှ ကျုပ်လဲ လိုက်ဝင်နိုင်လိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ...

ကျူးစင်ဟန်ကလည်း တီတိုး ပြန်လည်ပြောဆိုလာသည်။
“ညီတော်ချွေး၊ ငါ့အမြင်ပြောရရင် ဒီဆရာဆုံရဲ့ ဟန်တားခြင်း
ဟာ ညီတော်ချွေးကို လိုက်လံပြီး အကာအကွယ်ပေးနေသလိုပဲ၊ သူ့ရဲ့
စေတနာကို အလဟဿ မမြစ်ပါစေနဲ့”

“သူ့ရဲ့စိတ်စေတနာနဲ့ ဟန်တားဖုန်း အစ်ကိုတော်ကျွေးက
ဘယ်လို သိသလဲ”

“သူ့ရဲ့ မျက်နှာအမူအရာကို ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်တော့ ကောက်
ကျွန်တို့ပဲ မရှိဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုလုပ်တာဟာ လွန်လွန်းပါတယ်၊ ကျွန်
တော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”



"ညီတော်ချွေး... ရဲတိုက်တဲ့ကို အတင်းဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြီလား"

ဟု မေးလိုက်၏။

"ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ မြေတစ်လှမ်းပဲ ဝင်ရဝင်ရ ကျွန်ုပ်တို့ အစ်ကိုတော် ကျေးက ချောင်းဖူးနေပါနဲ့တော့"

ထိုအခါ ...

ကျေးစင်ဟန်မှာ စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် ...

"ညီတော်ချွေး ဒီလို ဆုံးဖြတ်ပြီးမှတော့ ငါ မကန့်ကွက်တော့ပါဘူး"

ချွေးဆောက်စွမ်းက ကျွန်းခြူးလှနှင့် ဖုန်လင်တို့ကို ပြောပြနေသည်။

"ခြူးလှနဲ့ ဖုန်လင် သတိထား၊ အစ်ကိုတော်ကျေးက လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက်ဖို့ တံခါးဆီ လျှောက်သွားတာနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က မြေလှမ်းကို ခပ်မေးနေလှမ်းပြီး ဆုံအတိုင်းကြီးချွေမှာ ကာထားပါ။ ဒါမှ ငါက လှုပ်တစ်ပြက် ရဲတိုက်ထဲ ဝင်နိုင်လိမ့်မယ်"

ကျွန်းခြူးလှက ...

"သဘောပေါက်ပါပြီ ..."

ဤအချိန်တွင် ...

ဆရာဆုံနှင့် ရဲတိုက်ရှင်တို့ စကားပြော ရပ်သွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျေးစင်ဟန်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန်ကာ ...

"မိန်းကလေးယန်း၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ခရီးပြင်း နှင်လာမဲ့လေ

တော့ ရေအလွန်ငတ်နေကြပြီ၊ ရေနေကြမ်းနစ်နက် သုံးစွက်လေတယ် သောက်စွန့်ပြန်ပဲပါ့မလား"

ယန်ဆွေ့လင်ကလည်း ကျေးစင်ဟန်၏ တောင်းဆိုချက်ကို ကဗျာကယာ လက်ခံလိုက်သည်။

ကျေးစင်ဟန်မှာ ရဲတိုက်တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်သွားနေသော်လည်း ဆရာဆုံက အေးဆေးစွာ ရပ်နေပြီး လှုပ်ရှားမှု မရှိချေ။

ကျွန်းခြူးလှကလည်း ဖုန်လင်အားခေါ်ကာ ရဲတိုက်တံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်အထိ ဆရာဆုံမှာ တစ်စက်ကလေးမှ လှုပ်ရှားခြင်း မရသေးချေ။

ထို့နောက် ...

ဆရာဆုံချေသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းခြူးလှက ရုတ်တရက် ဆံပင်ကို သပ်သလိုလိုနှင့် လက်ကို ကိုးရိုကားရာပြုကာ ဆရာဆုံ၏ အမြင်အာရုံကို ကာကွယ်လိုက်သည်။

ချွေးဆောက်စွမ်းမှာလည်း အစောကြီးကတည်းက မြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်းခြူးလှ လက်လှုပ်လိုက်သည်နှင့် မြေအစုံမြေကို ထောက်လိုက်ရာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေပြင်ထဲ ရောက်သွားပြီး ရဲတိုက်တံခါးဝသို့ ဦးတည်သွားပြီ ဖြစ်၏။

တစ်ဆက်တည်း ...

ရဲတိုက်တံခါးဝရှိ ယန်မျိုးဆက် မိန်းမမျိုးကလေးလုံး နဆွေ့လင်နှင့် ရဲတိုက်ရှင် ယန်လိုရို အပါအဝင်အားလုံး အသံမြင့်ထားပြီးဖြစ်ရာ ချွေးဆောက်စွမ်း လေပြင်ထဲ မုန်တက်ပျက်သောအခါ



၂၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မိန်းမပျိုများအားလုံးက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ခွဲရပ်လိုက်ရင်း လမ်း
ကြောင်းတစ်ခုအဖြစ် ကာရံမန်တီးပေးလိုက်၏။

ကျူးစင်ဟန်မှာကား ဆရာဆုံ၏ အနောက်ဘက်သို့ ရောက်ရှိ
နေ၏။

ကျူးစင်ဟန်မှာ ချူးအောက်ရွမ်း ရဲတိုက်အတွင်း ဝင်ဖြင်းကို
သဘောမတူသော်လည်း ယခုအခြေအနေ၌ ဤအတိုင်း မလုပ်၍
မဖြစ်တော့ချေ။

BURMESE
CLASSIC
.com

စာစဉ်(၄) ပြီး၏

ဘုန်းကြွယ်